

hayalci hücre #15 άύών kitaplığı #3 | james c. scott ile söyleşiler: gündelik direniş, anarşist beden eğitimi, yönetilmemek üzerine | james c. scott ©2022
hayalci hücre | bu kitabın türkçe yayın hakları james c. scott ve hayalci hücre yayın'a aittir. | yayına hazırlayan: yeliz kılıç torlak | derleyen ve çevirgen: soner torlak | kapak tasarım-dizgi: nail düNDAR | baskı-cilt: repar tasarım matbaa, yenibosna merkez mh. cemal ulusoy cd. no: 43 bahçelievler/istanbul (sertifika no: 40675) | 2. baskı 2023; 1. baskı 2022 / istanbul | isbn no: 978-625-98899-9-3 | sertifika no: 73832 | hayalci hücre yayın lema yayıncılık basım dağıtım kırtasiye ticaret limited şirketi sinanoba mahallesi aktay caddesi A3-27 blok no: 6a iç kapı no: 6 büyükçekmece / istanbul | <https://hayalcihucre.com>

james c. scott

1936 yılında New Jersey’de doğdu. Yale Üniversitesi’nde siyaset bilimi ve antropoloji kürsülerinde ders vermektedir. Kırsal ve devletsiz toplumlar, madun siyaseti, siyasal antropoloji, karşılaştırmalı siyaset ve anarşizm üzerine çalışmaktadır. Öncelikli çalışma alanı Güneydoğu Asya köylü toplulukları olan Scott, devletlerin tahakküm biçimleri ile köylülerin buna karşı geliştirdiği direniş stratejileri üzerine kitaplar yazmış olup 1991 yılından bu yana Yale Üniversitesi’nde Kırsal Çalışmalar programını yürütmektedir. Türkçeye *Tahakküm ve Direniş Sanatları* (Ayrıntı, 1995-2014), *Devlet Gibi Görmek: İnsanlık Durumunu Geliştirmeye Dönük Projeler Nasıl Başarısız Oldu?* (Versus, 2008), *Tahıla Karşı - İlk Devletlerin Derin Tarihi* (Koç Üniversitesi, 2019) ve *Anarşizm* (Altıkırkbeş, 2014) adlı kitapları çevrilmiş olan Scott’ın diğer önemli kitapları şunlardır: *The Moral Economy of The Peasant: Subsistence and Rebellion in Southeast Asia* (Yale University Press, 1976), *Weapons of the Weak: Everyday Forms of Peasant Resistance* (Yale University Press, 1987), *The Art of Being Governed: An Anarchist History of Upland Southeast Asia* (Yale University Press, 2009) ve *Decoding Subaltern Politics: Ideology, Disguise and Resistance in Agrarian Politics* (Routledge, 2012).

çoğu direniş kendi adını söylemez / 139
kırsal çalışmalar, direniş, küreselleşme ve devlet / 117
anarşi, soyadı verme, yöresel bilgi dağıtıcılığı
ve aşağıdan yukarı kent planlaması / 99
eşitlikçilik, alan çalışmasının öğrettikleri
ve anarşist beden eğitimi / 73
direniş ve hareket noktaları / 57
siyaset olarak tarım, standartlaştırmanın tehlikeleri
ve yönetilmemek üzerine / 41
toplum gibi görmek / 33
hayata dair, eğitimi ve ilk kitaplar / 9
türkçe basıma önsöz / 7

türkçe basıma önsöz

Bu kitapta yer alan söyleşilerin Soner Torlak ve Yılmaz Varol sayesinde Türkiyeli okurlara sunulmasından dolayı mutluyum.

Aslında mutluluğumun pek çok nedeni mevcut. İlk olarak, söyleşilerimin bir derlemesi olan bu kitap, daha önce Türkçeye çevrilmiş olan *Tahakküm ve Direniş Sanatları* (Ayrıntı, 1995-2014), *Devlet Gibi Görmek* (Versus, 2008) ve *Anarşizm* (Altıkırkbeş, 2014) kitaplarıma ilişkin sohbetleri de içeriyor.

Her ne kadar bir Güneydoğu Asya uzmanı olsam da, çalışmalarımın dünyanın dört bir yanındaki sosyal bilimci ve tarihçiler arasında yankı uyandırmasına hem şaşırdım hem de sevindim. Türkiye’deki akademik ve entelektüel zeminin kapsamlılığı ve boyutu düşünüldüğünde, çalışmalarına yönelik Türkiye’deki ilgiden özellikle mutlu olduğumu söylemeliyim.

Akademik eğitimini sürdürmek için ya da doktora sonrası bursuyla Yale Üniversitesi’ne gelen Türkiyeli öğrencilerden de, onların kavramsal derinliklerinden, okuma yaptıkları alanların genişliğinden, girişken ve özgün olmalarından tekrar tekrar etkilenmiştim. Sergiledikleri performans, edinmiş oldukları eğitime dair pek çok şey söylüyordu.

Bugünlerdeki çalkantılı siyasi hayatı dışında Türkiye tarihine dair bilgim oldukça zayıf. Atatürk idaresindeki “modernist devrim”e dönük araştırmalarım da, onun kalıcı –ve genellikle Türkçe– aile soyadlarını vermesine dönük ilğimle sınırlı kaldı. Soyadı verme, dünyanın neredeyse her yerinde bir tür devletçilik biçimi olarak tekrarlanan bir süreçti fakat

Türkiye’de bu neredeyse ışık hızında gerçekleştirilmişti.* Son zamanlarda ise yerleşik kültürün ve Ortadoğu’daki en eski devletlerin kökenlerine ilişkin bir kavramsal çerçeve çizmeye çalışıyorum ki bütün bunlarda Anadolu’daki ilk, tarih-öncesi yerleşimler oldukça büyük bir rol oynamıştır.

Bu ve başka sebeplerle Türkiyeli entelektüel çevre ile kısa sürede daha yakın biçimde meşgul olmayı ve e-posta üzerinden karşılıklı düşünce paylaşımlarında bulunmayı dört gözle bekliyorum.

Türkiye’yi ilk ve tek ziyaretim olan ailemle yaptığım bir seyahat de benim açımdan fazlasıyla hatırlanmaya değerdir. Ailemle, Türkiyeliler “futbol ateşi” ile yanıp kavrulurken, 2002 FIFA Dünya Kupası eleme turları sırasında Türkiye’ye gelmiştik. Durum bulaşıcıydı ve orada yaşanan coşkuda gördüklerimizi halen atlatabilmiş değiliz. Nihayet bu çarpıcı deneyimin ardından, dört yılda bir, tatillerimizi, eleme turları boyunca kupada takımı olan bir ülkede geçirmeye karar verdik ve bunu uyguladık.

James C. Scott / 25 Eylül 2016

✂

* Bkz. “The Production of Legal Identities Proper to States: The Case of the Permanent Family Surname,” *Comparative Studies in Society and History*, 44:1, (2002).

hayata dair, eğitimi ve ilk kitaplar

James C. Scott, Alan Macfarlane tarafından kendisiyle gerçekleştirilen bu syleşide, yaşam hikayesini, eğitim hayatını, etkilendiği ilk dşnrleri, siyaset bilimi ve antropoloji alanlarına nasıl dahil olduğunu, nasıl yazdđını ve kyl devrimleri üzerine çalışmaya başlamasının hikayesini anlatıyor.¹

1936 yılında New Jersey'de dünyaya geldim, babam doktordu ve ben dokuz yaşındayken hayatını kaybetti. Kasabamızda  doktor vardı ve diğer iki doktor orduda hizmet vermek üzere askeri göreve alınmıştı, babama ise yüksek tansiyon nedeniyle askeri görevden muafiyet verildi Babam 1946'da kalp krizi geçirdi; bunun benim üzerimdeki etkisi, ailemin kasabanın görece varlıklı bir aileyken kasabanın en yoksul ailelerinden biri haline gelmesiydi. Annem aslında nüfuzu olan bir aileden geliyordu fakat ne elinde bir kaynak vardı ne de ekonomiden anlıyordu; yine de çok fazla yoksunluk duygusu yaşamadım. Küçük bir Quaker² okuluna gittim fakat

¹ 26 Mart 2009 tarihinde yapılan söyleşinin iki parça halindeki transkripsiyon metni için bkz. http://www.alanmacfarlane.com/DO/filmshow/scott1_fast.htm ve http://www.alanmacfarlane.com/DO/filmshow/scott2_fast.htm; söyleşinin yine iki parça olan videosu için bkz. <https://www.youtube.com/watch?v=0cWgtrgw7fs> ve <https://www.youtube.com/watch?v=MP5bvOx4pyM>.

² *Quakerlar*: Kendilerini "Dindar Arkadaşlar Topluluğu" olarak adlandırmaktadırlar. 17. yüzyılın ortalarında İngiltere'nin kuzey-doğu bölgesinde ortaya çıkan, Hristiyanlığın mezheplerinin yakla-

babamın ölümünün ardından annemin beni orada okutmaya gücü yetmedi, böylece –hafta sonları çalışmam karşılığında harçtan muaf tutularak– okulun ilk burslu öğrencisi oldum. Bu okul benim için bir kurtuluş, bir tür vekil anne ve baba oldu ve bence akademik başarılarım kısmen öğretmenlerimi memnun etmeye dönük arzumdan kaynaklanıyor. Bu okul bir devlet okulunun yapamayacağı şeyler yapıyordu: Philadelphia'da siyah bir gecekondu aileyle birlikte çalışmak, onların evlerini boyamak ve onarmak üzere hafta boyu süren kamplarımız vardı; liman işçilerinin toplantılarına gidiyorduk, Komünist Parti'nin toplantılarına katılıyorduk, yerleşimcilerin evlerinde yemek yiyorduk, cezaevlerini, eyalet akıl hastanesini ziyaret ediyorduk Böylece on iki ila on beş yaşlarım arasında, hiçbir devlet okulunun izin vermeyeceği biçimde Philadelphia'nın korunaksız bölgelerini görme şansına eriştim. Quakerların içinde o zamanlar pek çok vicdanlı muhalif insan vardı; bu insanlar bana her gün yüz kişilik bir kalabalığın içinde tek başına bir azınlık olarak durabilme kapasitesine sahip insanları gösterdiler. Bu türden Quaker cesareti bulaşıcıydı. Bugün bir kalabalığın karşısında tek başıma durabilirim fakat karşımda işkence aletleriyle durulsaydı, sanırım herkese ihanet edebilirdim.

Madun çalışmalarına dönük ilgim de bu deneyimden geliyor; bir süreliğine bir Quakerdım fakat sonrasında yoldan saptım. Quakerların "her insan Tanrı'nın ışığını taşır" inancına ve Quaker toplumsal hareketler tarihine hayranım. *Tahakküm ve Direniş Sanatları*³ kitabım, zamanında gittiğim küçük bir Quaker okulu olan Moorestown Friends' School'a adanmıştır. Bunu hem onların üzerimdeki hakkının hem de onlara dönük minnettarlığımın bir işareti olarak yaptım. Amerika'da kadınların oy hakkı mücadelesinde çoğu Quaker sekiz önde gelen kadından biri olan Alice Paul da benim okulumdan mezundu; okul onun adına bir ödül vermeye

şımlarına ve doktrinlerine muhalif Hristiyanlar tarafından kurulan bir tür tarikatır. pasifizmi savunurlar – ç.n.

³ Bkz. James C. Scott, *Tahakküm ve Direniş Sanatları: Gizli Senaryolar*, çev. Alev Türker, İstanbul: Ayrıntı Yayınları, 2. Baskı, 2014.

başlamıştı ve bu ödülü alan ilk kişi ben oldum. Hayatımda bugüne kadar başka hiçbir şeyden bu kadar gurur duymadım.

Anne tarafımı tanımıyorum. Annemin ailesi iki nesil öncesinde Philedelphia'da toplumsal nüfuzu yüksek bir aileymiş; soyun devamındakiler ise ölene kadar içmişler, nihayet aileden kimse kalmamış. Anneannem doğum sırasında ölmüş ve annemi dayısı ve teyzesi evlat edinmiş. Dayımla ilgili abartılı hikayeler duydum fakat onunla hiç tanışmadık. Benim hayatımda etkisi olanlar baba tarafıdır. Babaannem ile dedem Batı Virginialıydılar, İskoç-Gal köklere sahiptiler. Babaannem hemen hemen hiç parası yokken bütün çocuklarının başarılı olması için uğraşıp didinen klasik bir adanmış Metodistti. Dedem, yani babamın babası ise maden mağazalarına satış yapan bir pazarlamacıydı ve topraklarının herhangi bir yerine yaşayabilirdi. Babaannem Morgan Town'da yaşamaları gerektiğine karar verdi; büyük tuğladan bir ev inşa ettiler ve bu ev, Batı Virginia Üniversitesi'nin genç öğretim üyelerinin kaldığı bir pansiyona dönüştürülmüştü. Babaannemi çocuklarından hiçbiri sevmiyordu fakat onların başarısı için nasıl sorumluluk aldığının da farkındaydılar. Babaannemin tutkuları vardı ve uzun zaman sonra kendine ait bir kariyeri de olacaktı fakat o şiir yazmayı tercih etti ve çocukları deliye döndü. Bense onun gözbebeğiymdim; benim Williams College'dan mezun olduğumu görece kadar uzun yaşadı Benim bir çeşit akademik başarıya ulaşmanın onun için bir şeyler ifade ettiğini fark ettim.

İşçi sınıfı hayatı süren bir ağabeyim var. Ağabeyim de bir başka küçük Quaker okuluna gitmişti. Solak olmasına rağmen, okulda onun sağ elle yazması gerektiğinde ısrarcı olmuşlardı ve bu da onda kendine güvenini yitirmesine sebep olan berbat bir konuşma bozukluğuna neden oldu. Ağabeyim için işler iyi gitmedi ve nihayet bir fabrikaya girip çalışmaya başladı; benden dokuz yaş büyüktü ve Kore Savaşı'nda savaşmıştı. İkimizin hayatı arasındaki farkları size göstermek adına söylüyorum; onu Kore'ye eski savaş alanlarını ziyaret etmeye götürmeden önce otuz yıl boyunca hiç uçağa binmemişti. Annemin alkol sorunu vardı ve herhangi bir şeyin eğitimini almamıştı ve herhangi bir yeteneği yoktu; tamamen

babama bağımlıydı ve babamın ölümünden bir ay kadar sonra intihar teşebbüsünde bulunmuştu. Bunu o zamanlar bilmiyordum ama sonrasında Batı Virginia'daki dayımın ve teyzemin yanına gönderildim. Onlarla annem iyileşene kadar, altı hafta kaldım. Annem kendini toparladı ve içkiyi de ben üniversiteye gidene kadar kontrollü kullandı fakat artık oldukça kötü durumdaydı ve tedaviye de yanıt vermiyordu. Sonunda, ben lisans eğitimime başladığım yıl annem öldü. Bu ölüm, benim, bağımsız bir özsaygı kaynağına ve bir yeteneğe sahip olmayan kadınların birilerine sırtını dayamak zorunda olmaları halinde başlarının dertte olduğunu farkına varmamı sağladı ve benim sahip olmak istediğim ilişki tarzına dair düşüncemi de etkiledi. Bugün alkolik ailelerde yaşayan kişiler için destek grupları olduğunu biliyorum fakat o aralar böyle bir imkanım yoktu. Nihayet bir süre sonra ben de çoğu insanın bu türden durumlarda tavsiye ettiği şeyi yaptım; ağlamalı sızlanmalı buluşmalar yaşadık, ona içkiyi bıraktırmayı denedim fakat bunların hiçbirisi işe yaramadı. Dört beş yıl sonra artık annemin huyunu değiştiremeyeceğimin farkına vardım ve bu beni yerle bir ediyordu. Annemi ziyaretlerimi ve onu mutsuz bir kurban olarak görüşlerimi hatırlıyorum ve duygularımı bir kenara bırakıp nesnel bir gözle baktığımda, bu durum, her ne kadar kendimle ilgili hoşuma giden bir şey değilse de, beni kurtardı.

Babamla çok yakındık. Doktorların çağrı üzerine evlere gittiği zamanlardı. Babamın Roadster marka bir arabası vardı ve okulda olmadığım zamanlarda, öğleden sonraları onunla zaman geçirebilmemiz için bütün imkanları değerlendirirdi. Ona hayran hale gelmiştim; iyi yaşamayı seven bir adamdı. O ve annem, dünyanın aslında büyük ve küçük ruumlu insanlardan oluştuğuna inanıyorlardı. Onların bana miras bıraktığı şeylerden biri, bir tür aşırı canlılıktı. Annem, bütün alkolikliğine karşın kapıya gelen her dilenciye dünyaları verirdi; babam ise aynı zamanda otoriter bir kişilikti. Ağabeyim okulundan, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yoksul Avustralyalılar için battaniye örmekten geldiğinde, onu, gey olacağından korkarak okulundan alıp bir Quaker okuluna verdi ve ardından da askeri okula yolladı. Bu, ağabeyime yapabilece-

ği en kötü şeydi. Babam bir adama dudak kanseri teşhisi koymuştu; o adamı traktörü üzerinde pipo içerken gördüğünü, arabayı durdurup, gidip traktöre tırmandığını, adamın ağzından piposu alıp kırdığını ve tek bir kelime etmeden gelip tekrar arabaya bindiğini hatırlıyorum.

Hobilerden bahsedeyim biraz. Hevesli bir pul toplayıcısıydım. Babam Franklin Roosevelt'in destekçilerindendi ve Bir Rooseveltçi olmanın dışında, Demokrat Parti ile erken yaşlarda özdeşleşmiştim ve demokratik siyasete fiilen dahil olmuşum. Milletvekillerinin seçim bölgelerine sağladığı işsizlik ödeneğine dayalı işler yaptım. Aslında ben her zaman çalışmak zorunda kaldım: On bir yaşında annem ile birlikte arabanın arkasına çim biçme makinemizi yüklüydük ve ben gidip insanların çimlerini biçiyor, bahçelerinde bahçıvanlık yapıyor, yazları Quaker okulu için çalışıyor, okul olduğu zamanlarda geceleri tesisatçıda çalışıyordum; kar yağdığında bir arkadaşım ile birlikte gidip kar kürüyorduk. Bu çalışma temposu üniversite boyunca devam etti. Ardından tarım ve hayvancılıkla meşgul oldum fakat daha önceden, toprağı verimli olan New Jersey'nin benim yaşadığım bölgesine gelen Porto Rikolularla birlikte mısır ve şeftali yetiştirmişliğim de vardı. Annem şehrin dışındaki bir çiftlikte büyümüştü; tarımsal işlerde çok çalıştım fakat tarım meselesine çeken bu değildi. Tarımsal işlerden keyif aldığımı da söyleyemem fakat para kazanmak için bu işleri yapmak zorundaydım.

Yedi yaşındayken, iki sınıfta Quaker okuluna gitmeye başladım ve liseyi bitirene kadar orada okudum. Çok küçük bir okuldu. Altı yaşından on sekiz yaşına kadar birlikte olduğunuz insanları artık kendiniz kadar iyi tanır hale geliyorsunuz; oradaki insanları, yetişkinliğimde tanıştığım insanların çoğundan çok daha iyi tanıyorum ve bunu da fazlasıyla rahatlatıcı buluyorum. Yıllar sonra yeniden görüşmelerle pek aram yoktur ama bunu yaptığım iki kere de bütün o kırıksıklıkların ardında o tanıdığım insanları bulmak beni fazlasıyla memnun etti; özellikle benzer hayatlar yaşamış kişilerle iki ya da üç kez görüştük.

Yüksek öğrenim hikayeme gelince... Ne benim ne de an-nemin bu taraklarda bezi yoktu; sevdiğim bir Latince hocam vardı ve o Williams College'tan mezundu; ben de bu vesileyle oraya gitmeye karar verdim. Diğer alternatifler ise yaşadığım yere daha yakın olan Haverford ya da Swarthmore'du fakat ben annemle arama mümkün olduğunca mesafe koymaya karar verdim ve Williams College da bana burs verdi. Williams College'a gitmiş olmaktan pişman değilim. Branşım ekonomi ve ekonomi politik idi ve bu okul, ülkedeki en iyi ekonomi fakültesine sahip küçük ölçekli okuldu. Harika bir eğitim aldım; hiç de fena bir eğitim almadığımı düşünüyorum. Ağabeyimle birlikte ilk gün okula gittiğimde üstümün başımın oraya hiç uygun olmadığını fark ettim. İnsanların, benim hiç tanımadığım sanatçılar, yazarlar ve şairler üzerine muhabbet ettiği bir odada oturduğumu hatırlıyorum. Kendimi o çevrenin tamamen dışında hissettim; annemi arayıp yılbaşından önce muhtemelen eve dönmüş olacağımı söylediğimi hatırlıyorum. Orası zengin çocuklarının okuluydu ve o zamanlarda bütün öğrencileri erkek olmasına rağmen kendimi pek rahat hissetmiyordum. Entelektüel olarak oraya ait olduğumu ve bir şeyler yapabildiğimi kabul etmem üç yılımı aldı. Bir Güneydoğu Asyacı olmamın nedenini de buraya bağlayabilirim sanırım... Emile Dupré adında ekonomi profesörü bir hocam vardı; önüme, savaşın ilk yıllarında Almanya'nın fabrikalarında neden iki ya da üç vardiya yaptırmadığı meselesini koymuştu; bana bu soruyu sorduğunda, artık aidiyet hissetmekte olduğum Williams College'da günlerdir ve gecelerdir çalışıyordum ve ilk defa dinlenecektim. Bu okulda aşık oldum ve lisans tezimi ihmal ettim. Sonra danışman hocamı görmeye gittim ve o da bana neler yaptığımı sordu; onu üçkağıda getirmeye çalıştım fakat fark etti. Sonunda benim tez danışmanım olmayı bıraktı ve bana kapıyı gösterdi. Birilerinin beni tez öğrencisi olarak kabul etmesi gerekiyordu. Endonezya üzerine çalışan William Hollinger, bana, Burma'nın ekonomik kalkınmasına dair bir şeyler bilmek istediğini ve eğer çalışmamı bunun üzerine yaparsam, beni tez öğrencisi olarak kabul edeceğini söyledi. O zamanlar Burma'nın haritadaki yerini bile bilmiyordum ama nihayet bitirme tezimi Burma'nın ekonomik

kalkınması üzerine tamamladım. Bir yandan da, ne yapacağımı pek bilemediğim için, Harvard Hukuk Fakültesi'ne başvurduğum ve oraya kabul edildim. Ardından ise Burma için bir Rotary bursuna hak kazandım ve bir yılığına Burma'ya gittim.

Okulda piyano dersi almışlığım var fakat pratik yapmayı pek sevmiyorum. Sonradan gitarla da meşgul oldum ve müzik dinlemeye bayılırım ama bu işlerde pek yetenekli olduğumu düşünmüyorum. Ardından pastel resme merak saldım fakat hevesli genç insanların ya müzikal ya da sanatsal yeteneğini geliştirmesi gerekiyor. Müzik dinlerim; hayat arkadaşım bir çellocu ve inekler eve dönene kadar onun çaldığı Bach suitlerini dinleyebiliyorum. Yirmi yıl önce hayatını kaybeden karım klasik bir eğitimciydi ve sanırım ben de onun uygarlık projelerinden biriydim ki görece başarılı olduğunu da söyleyebilirim. Beni operaya götürdü. Kendisi bir sanat tarihçisiydi ve ben sanatla içli dışlı hale getirdi. Onunla geçirdiğim otuzdan fazla yıl, benim açımdan kayda değer olan bir tür entelektüel ve sanatsal formasyon gibiydi. Onun bütün hevesleri beni de heveslendiriyordu ve sonunda o neye düşkünse ben de ona düşkün hale geldim. Lise öğrencisiyken, ailemin mali açıdan iflas edip etmeyeceğine ya da okulda başarılı olup olamayacağıma dair oldukça kaygılıydim. Spora düşkündüm ve futbol kaleciği yapmışlığım var. Quaker okullarında Amerikan futbolu gibi şiddet içeren sporlar oynanmıyordu; hiç yenilmediğimiz bir basketbol sezonu geçirmiştik ve futbolda ise bütün sezonda sadece bir yenilgi almıştık. Basketbol oynamaya çocuklarımla devam ettim; herhangi bir şeyde özellikle iyi değilim fakat bu durumumu inadımla telafi etmenin peşindeydim. Bugün 1966'da başladığım Birmanca'yı öğrenmeye çalışıyorum. Dil konusunda iyi bir öğrenci değilim fakat yeterince inatçı olursanız her dili öğrenebilirsiniz.

Din meselesine gelince; babam militan bir ateistti; onu kanserden ölmekte olan yaşlı bir adam ile, başucunda oturarak ve kendi inançsızlığını hiç karıştırmaksızın yarım saat boyunca konuşmaya çalıştığını hatırlıyorum. Keyifli ve hatta şefkatli bir muhabbeti fakat babam bu adamın mezara bu

türden yanılırlarla gireceği düşüncesinden de hiç hoşlanmamıştı. Annemse bir agnostikti fakat annem de babam da inançlarında ısrarcı olmak konusunda cesarete sahip değillerdi ki her ne kadar Katolik kilisesine gitmesem de Pazar okullarına gittim. Presbiteryen Pazar okuluna gitmeyi tercih ettim. Şarkı söylemeyi severdim; böylece, çevre kiliselerden birinde Episkopalyen oldum. Buradaki papazı tanıyordum ve ona hayrandım. Burada eğitim aldım ve rahip yardımcısı çocuk oldum; bu böyle iki yıl devam etti. Quakerlar sayesinde Gandhi'yle ilgili neredeyse her şeyi biliyordum ve Pazar okulundaki eğitime Gandhi'nin Episkopalyen cennetine gidip gidemeyeceğini sordum. Doktrine göre, şayet İsa'dan haberiniz yoksa cennete gidebilmeniz için bir şans vardı; Gandhi ise İsa'yı biliyordu fakat onu mesih olarak kabul etmiyordu; dolayısıyla, Episkopalyen cennette Gandhi'nin yeri olamazdı. O zaman on beş yaşıdaydım ve yanımdaki arkadaşımınla birlikte Pazar okulundan çıkıp gittik. Bu durumu yüzüme vurmayan papaza hâlâ hayrandım fakat artık bir Episkopalyen değildim. Sonraki zamanlarda, Wisconsin Üniversitesi'ndeiken, o çevrede yapılan bir Quaker toplantısına katılmaya karar verdim. Her ne kadar Quakerların toplumsal ilkelerine hayran olsam da herhangi bir ilahi güce inanmam. İnanç üzerine düşündüğümde sanırım ben bir atistim fakat inançsızlığımınla ilgili bir derdim de yok. Budizm'e herhangi bir hayranlığım yok; Budizm'in nasıl işlediğine şahit oldum ve her ne kadar Budist figürlere hayranlığım varsa da Burma'nın devlet olarak ona arka çıktığını gördüm. Budistler yetimhanelerde değerli işler yapıyor olabilirler fakat Quakerların sivil toplum yaratan toplumsal eylemliliğini ve bu eylemliliğin arkasında tutkuyu Budizm'de görmedim. Budizmi aşırı derecede bireyselleşmiş bir din biçimi olarak gördüm ve farklı türden bir Budizm'in daha başarılı sonuçlara yol açıp açamayacağı üzerine de biraz akıl yürüttüm. Vatlarda ve manastırlarda çok fazla zaman geçirdim, ki ülkeyi ve insanların arasındaki bağlantıları görmenin muazzam bir yoluydu, fakat pek çok Batılının yaptığı gibi bunu meditasyon ve benzeri şeyler için yapmadım.

Williams College'da sürekli belirli baba figürleri bulmak için bakındım durdum; siyaset bilimi fakültesinden iki kişinin kanatları altına alındım. Bunlardan biri, uluslararası ilişkiler üzerine bir kitabı olan ve "Kızıl Fred" takma adını kullanan Frederick Schumann'dı; Schumann'ın sol siyasi duruşunu oldukça tatmin edici buldum; aldığım burstan kaynaklanan öğrenci sorumluluklarımın bir parçası olarak onun kalabalık sınıfına katıldım; o da beni başarılı bir yoksul burslu öğrenci olarak görerek kanatları altına aldı. Diğerisi ise genç yaşta vefat eden ve Sokratik yöntemi ciddiye alan Profesör Robert Gaudino'ydu. Onun, derinden katılım göstermenizi beklediği entelektüel gerilimle yüklü o küçük sınıflarının yer yer korkutucu olduğunu hatırlıyorum. Gaudino bir tür küçük dehaydı. Straussçulukla aram pek iyi değildir fakat Gaudino, bir öğretmen olarak oldukça kalburüstüydü. Ben mezun olduktan sonra Hindistan programında eğitmenliğe başlayan William adlı biri vardı; William öğrencilerini altı ay boyunca küçük bir köyde yaşamak üzere götürüyordu. Bu muazzam derecede başarılı programda, beş yıl sonunda, öğrencilerin Hindistan hakkında kendi ülkelerinden daha fazla şey bildikleri görülmüştü. Buradan ilham alınarak, Amerika programında, öğrencilerin bir yarı yıllarını sıradan işçilerle birlikte yaşamaya ya da bir kamu kurumunda geçirmeye hazır olmaları beklenecekti. Bu program, öğrencilerinden hiçbirinin, hayatlarını tecrübe ettikleri insanlara dair yüzeysel tek bir sözcük edemeyeceği kadar başarılı bir programdı. Burma'da geçirdiğim bir yılın ardından geri döndüğümde, hem öğrenci hem de bir siyasi aktivisttim; bir yıl boyunca Paris'te Ulusal Öğrenci Derneği'nin faaliyetlerini yürüttüm. Bir sonraki yıl için ise başka bir sorumlu seçtim ve ardından lisansüstü eğitimime başladım. Lisansüstü eğitimime başladığım 1961 yılında, biraz Birmanca biliyordum fakat o sıralar ülkeye giriş sıkıntılı olduğu için oraya gidemezdim. Yangon'da bulundum ve orada bir dizi azınlık grubuyla birlikte öğrenci siyasetine dahil oldum; üç ay sonra kapımın altından bir ölüm tehdidi mesajı atılacaktı. Yangon Üniversitesi'nde eski personel odasında kalıyordum. Yangon Üniversitesi Öğrenci Derneği tam bir siyaset yuvasıydı ve ben de bu alanda pek cesur olmadığım için, bir hafta sonra

Mandalay Üniversitesi'ne geçtim. Yılın geri kalanını burada, önceleri ekonomik istatistikler üzerine çalışarak geçirdim. Birkaç ay sonra bunu da bıraktım ve bir yandan Birmanca öğrenmeye çalışarak ülkeyi gezmeye başladım. O yılı çar çur ettiğimi hissediyordum; bugün yayınladığım kitap ve Burma'da geçirdiğim zaman, Burma'da o zaman boşa harcadığım zamanın tazminatıdır. Hayatımın merkezindeki şeylerden biri de bu... Yüksek lisans tezim "Malezya'da Siyasal İdeoloji", her ne kadar hocalarımı memnun etmişse de iyi bir kitap değildi; Malezya'yı bilen uzmanları memnun etmedi. Bu anlamda *Weapons of the Weak* [*Güçsüzlerin Silahları*] kitabım, ilk seferde berbat ettiğim şeyi Malezya üzerinden düzeltmeye dönük bir çabaydı. Burma benim ilk yurtdışı tecrübemdi ve gerçekten zorluydu; bir yılda yaklaşık on beş kilo verdim. Burma büyüleyici bir ülkeydi ve hayatımın geri kalanını Burma çalışmalarına adasaydım kesinlikle çok mutlu olurum. İkinci tercihim ise Çin'di fakat Çin'e gidemedim, ben de, sadece Malezya ile Endonezya'yı değil, aynı zamanda Filipinler ile Tayland'ın bazı bölgelerini de içerecek biçimde dört ülke üzerine çalışmanızı sağlayacak Malay-Endonezce konuşulan bölgeyi çalışmayı düşündüm. Daha çok pratik düşünerek hareket ediyordum. Yüksek lisans eğitimi için Yale'e geldim. Harvard Hukuk Fakültesi'ne gidecektim fakat Burma'da geçireceğim bir yıl için bunu erteledim. Bir yılın ardından, avukat değil ekonomist olmak istediğimi fark ettim ve gidip Yale'in ekonomi bölümüne başvurdum, onlar da beni kabul etti. Sonrasında Paris'e gitme şansım vardı; o yıl, ben her ne kadar bir ekonomist olmak istiyorsam da, Yale benim birkaç yıl ileri matematikle uğraşmamı istiyordu. Bir sendika heyetiyle birlikte Kuzey Afrika'ya gitme şansım vardı. O zamanlar bölüm başkanı olan James Tobin'e, ileri matematik meselesini ilk yarıyıl da halsetsem iyi olacağını söyledim, o da bana "hayır" dedi; başvurularda bulundum ama sürekli ret yanıtı alıyordum. Ben de ondan, benim bütün belgelerimi siyaset bilimi bölümüne yollamasını ve siyaset bilimi bölümünün de beni alıp almayacağını beklememi istedim. Bölüm beni kabul etti ve ardından Kuzey Afrika'ya giderek ekonomist olmak yerine siyaset bilimci oldum. Paris'te ise öğrenciliği pek ciddiye

almıyordum fakat öğrenci sendikası adına faaliyet yürütüyordum. Harika bir yıld, beni kozmopolitleştirdiğini söyleyebilirim. Orada geçirdiğim bir yıl, beni o zamanlar Paris'teki devasa uluslararası öğrenci topluluğu ile tanıştırdı. Yine, her ne kadar o zamanlar pek farkında olmasam da sonradan kendimi ortasında bulacağım Amerikan siyaset biliminin pozitivist, amprisist uğrağında siyaset bilimine dönük gereğince karamsar bir bakışa sahip olmamı sağladı. Davranışsal devrim hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve Yale'e döndüğümde, benim için yeni bir haber oldu bu. Bu kişilerin, entelektüel ilerlemenin nasıl sağlanabildiğine dönük bir bakış açısının ağına takılmış Cizvitlere benzediğini düşündüm. Onlarla aynı fikirde değildim fakat onlara, karşı çıkışımı gerçekleştirmeden önce onların benden uzmanlaşmamı istedikleri şeyde uzmanlaşabileceğini kanıtlamak zorundaydım. Yani, davranışsal devrime karşı çıkabilmek için bir buçuk yıl harcadım.

Tez hocam Bob Lane'di. Lane, New Haven halkı ile, işçi sınıfı ile, siyaset hakkında ne düşündüklerine dair on altışar saatlik görüşmeler yapmıştı; bir tür edebi yeteneğe sahipti. Bana göre onun "Siyasal İdeoloji" olarak anılan kitabı iyi bir kitaptı; yaptığı derinlemesine ve soruşturmacı görüşmeler tekniğine bayılmıştım. Malezya'da üst düzey siyasi kamu görevlileri ile çalıştım; onlardan on altısı ile, her biri saatlerce süren görüşmeler gerçekleştirdim ve bu görüşmelerdeki verileri *Malezya'da Siyasal İdeoloji*'de bir araya getirdim. Bence bu, iyi bir hocasını taklit eden öğrenci örneğiydi. Tezim kapsamlı biçimde değerlendirildi ve hemen yayımlandı fakat genel olarak ağır eleştirilere maruz kaldı. Çalışmalarıma en aşına olan kişiler tarafından kolayca pohpohlandığımı ve bu kişilerin çalışmalarına mesafe koyamadıklarını fark ettim. Eğitimimi boşa harcamamak ve gözlerimi bağlamak adına siyaset bilimine karşı bir tür dava gütmeme sebep olan bir kökenden geliyordum. Böylece, esasen dar, aşırı uzmanlaşmış bir disiplin dahilinde çalışmak istemediğimin farkına vardım. Sonrasında yolsuzluk üzerine bazı çalışmalar

yaptım ve *Comperative Political Corruption*⁴ [*Karşılaştırmalı Siyasi Yolsuzluk*] adlı bir kitap yazdım; bu kitap, beni bir tür harekete geçirecek olan *Moral Economy of the Peasant*'tan⁵ [*Köylünün Ahlakı Ekonomisi*] önceydi.

Amerikan siyaset bilimi tarzının ikincil bir alanını takip ediyordum ve hayal gücüne herhangi bir biçimde başvurmaksızın başkalarının çizdiği kutucukların içini dolduruyordum. Bu sıralarda, bütün bunların ve Paris'te geçen bir yılın etkisiyle –yüksek lisansa başladığım yıl evlendim, böylece uygarlık projesi de başlamıştı– tezimi bitirdiğimde, artık, ne istediğimi de kısmen bilir hale gelmiştim. A.J. Ayer ve pek çok düşünürden ilham alan o ampirisist, pozitivist siyaset bilimi, artık o kadar da seçkin görülmemeye başlanan tarama-anket araştırmaları çalışmaları üretmişti. Riesman'ı ve C. Wright Mills'i okudum ve Mills'ten özellikle etkilendim. Disiplinine o kadar da fazla bağlı olmayan biri olarak eğitici-lik hayatım, 1967'de Wisconsin, Madison'da ders vermemle başladı. Bir Güney Asyacıydım, Vietnam Savaşı doruğundaydı, üniversitede hemen her gün biber gazıyla dağıtılmaya çalışılan gösteriler oluyordu. Bir Çin uzmanı olan Ed Friedman adlı arkadaşım ile birlikte, köylü devrimleri üzerine bir ders açmayı düşündük. Dersi veriyorduk ve ardından bizim yeterince ilerici olmadığımızı düşünen altmış yetmiş öğrenci dersten sonra gidip derste anlattıklarımızı eleştiren bildiriler yazıp bir sonraki dersin öğrencilerine dağıtıyorlardı. Bu durum bütün yarıyıl boyunca devam etti ve oldukça olağanüstüydü. Wisconsin'de savaş karşıtı biri olarak başım büyük dertteydi ve benden kurtulmak isteyen bir dekana sahiptik. O sırada, zamanımı harcayabileceğim en önemli şey, bana, köylü siyasetini, köylü devrimlerini ve ulusal kurtuluş savaşlarını anlamakmış gibi geldi. Bu düşünceyi kamçılayan şey, kesinlikle mevcut siyasi durumdu fakat ciddi biçimde entelektüel bir şeyler gerçekleştirmek zorundaydım. Bu noktada

⁴ Bkz. James C. Scott, *Comperative Political Corruption*, Prentice-Hall Inc., 3. Baskı, 1972.

⁵ Bkz. James C. Scott, *The Moral Economy of the Peasant: Rebellion and Subsistence in Southeast Asia*, Yale University Press, 1977.

Barrington Moore özellikle önemliydi çünkü Moore, en azından, moderniteye giden bu zorlu rotaları, ticari tarımın nasıl ortaya çıkarıldığını ve tarımsal elit sınıfları anlamaya çalışmıştı. Friedman ile birlikte Barrington Moore'un çalışmasının yeni baskısına bir önsöz yazdık; entelektüel gündeminin siyaset bilimi alanına daha az bağımlı hale geldiği an da bu andı işte. Çalışma arkadaşlarımdan büyük kısmı beni gerçek bir siyaset bilimci olarak görmüyordu ve benim alanımı bilmeyen birilerine benim neci olduğum sorulduğunda, genellikle antropolog yanıtı alınıyordu. Herhangi bir disiplinin üyesi olmama fikrini sevdim.

Savaşa karşı olan antropologlarla çokça zaman geçirdim. Paris'te Ulusal Öğrenci Derneği adına faaliyet yürütürken, Uluslararası Başkan Yardımcısı seçildikten sonra, Washington'a Haiti ve başka yerler üzerine gerçekleştirdiğimiz düzenli toplantılarda belirlediğimiz çözüm önerilerini yolluyordum. Bana, benden raporlar yazmamı isteyen ve sonradan CIA ajanı olduğu ortaya çıkan biriyle bir toplantıya gitme teklifi yapıldı; o dönemde ideolojik olarak buna tam olarak karşı olduğumu düşünmüyorum fakat bu teklifi reddettim. Ulusal Öğrenci Derneği adına faaliyet yürüttüğüm dönem boyunca yazdığım tüm raporların, CIA tarafından oraya yerleştirilen dernek başkanı eliyle CIA'e yollandığı ortaya çıktı. Onlardan para almamıştım fakat fiilen bir CIA ajanı işlevi görmüştüm. Kendimi, hiç sevmediğim bir makinenin bir dişlisiymişim gibi hissettim. Bu anlamda, antropologların isyan-karşıtı girişimlere dahil olması gerektiği düşüncesine dair, ki her seferinde karşımıza çıkan bir mesele bu, bunun açık ve net biçimde asla olmaması gerektiğini düşünüyorum. Bu işlere bulaşan bazı kişiler tanıyorum; David Wilson ve Tayland'daki Kabile Araştırmaları Merkezi gibi... Dolayısıyla meseleye fazlasıyla dahil oldum ve Sam Huntington'ın Vietnam'da insanların yeniden iskan edilmesine dair düşüncelerine karşı protestolara katıldım. Huntington'ın çalışmasına karşı Asya Çalışmaları Derneği'nde de büyük gösteriler gerçekleşti ve bu gösterilerin hepsinde yer aldım. Wisconsin'de geçen en az beş altı yılın hem savaşa karşı entelektüel çalışmalar hem de pratik konuşma çalışma-

ları ile geçti. Eric Wolf ile birkaç kez buluştuk fakat onunla buluşmadan önce eşi Sydel Silverman ile tanışmıştım. Bana göre *Peasant Wars of the Twentieth Century* [Yirminci Yüzyılda Köylü Savaşları] ve köylüler üzerine yazdığı kitapçık harka eserlerdir. Eylül ayında yayımlanacak olan kitabım*, Pierre Clastres'nin tarihli halklar ile tarihsiz halklar üzerine bir önermesiyle başlıyor ve bu alıntı Eric Wolf'a bir saygı duruşu olarak görülebilir. Bence Wolf'un *Europe and the People without History* [Avrupa ve Tarihsiz Halklar] kitabı muazzam bir kitaptır; bana göre Wolf, benim de karşılaştığım bir siyasal durumu ele alıp o tikel durumu aşan türden bir araştırmacılık yaparak hayran olunacak bir iş çıkarmıştır.

Sidney Mintz ile, sanırım yazdığı her şeyi okuduysam da, hiç tanışmadım. Yakın zaman önce –Yale'deki Kırsal Çalışmalar programına bağlı– bir dersimi onun *Şeker ve Güç** kitabı üzerinden işledim; Piers Vitebsky de oradaydı; aramızda Mintz dışında kırsal çalışmalar alanında olan herkes vardı. Hikayeme devam edelim... Ne diyorduk; Wisconsin'de sekiz yıl kaldım; orada siyaset bilimi fakültesinin dekanı Leon Epstein'dı ve daha gitmemin üzerinden bir ay geçmeden gece gündüz Vietnam Savaşı üzerine fakülte toplantıları yapar ve kampusta gösterilere katılır hale gelmiştik. Epstein benim tehlikeli bir radikal olduğuma karar vermişti ve benden kurtulmanın peşindeydi. Bu tür durumlarda bir Yahudi gibi davranmam ve böylece bana karşı çıkabilecekleri tek yer siyasi duruşum olacak şekilde mükemmel bir meslektaş haline gelmem gerektiğini söyleyen dostum Ed Friedman'ın tavsiyeleri doğrultusunda hem bütün öğrencilerin ödevlerini ve sınavlarını okuyor hem de bütün toplantılara gidiyordum. Bunu sürdürdüm ve kadromu aldım. Wisconsin'den ayrılırken (Yale'den bir teklif almıştım), oradaki bölüm başkanım "bırak bizim okul da bir teklif versin" dedi. Leon Epstein halen dekanı ve Wisconsin'den gelen karşı-teklif Yale'den bana teklif edilen maaştan 100 \$ daha düşüktü; anlayacağı-

* Bkz. James C. Scott, *The Art of Not Being Governed: An Anarchist History of Upland South Asia*, Yale University Press, 2010.

* Bkz. Sidney Mintz, *Şeker ve Güç: Şekerin Modern Tarihteki Yeri*, çev. Şükrü Alpagut, İstanbul: Kabalcı Yayınları, 1997.

nız dekan kartları açık oynadı. Wisconsin'de çok mutluydum – burası bir tarımsal araştırmalar okuluydu, burada köylüler üzerine çalışıyordum, Madison olağanüstü bir topluluktı, bu anlamda orada kalmaktan mutluydum. Kararı eşime bıraktım ve onun Doğu yakasındaki akrabalarının hepsi onun taşınmasını istedi; böylece, kırsal Connecticut'a taşınıp koyun ve oğlaklar olarak çiftçilik kariyerim başlamış oldu.

Yale Üniversitesi'ne gittiğimde, bana siyaset bilimi kürsüsünde görev verildi. Sonradan baskıya girecek olan *The Moral Economy of the Peasant* kitabımın taslağını okumuşlar ve Güneydoğu Asya için kullanılacak bir ödenek oluşturmuşlardı. Bu ödenek olmasaydı orada işe alınacağımı düşünmüyorum. Wisconsin'e gittiğimde, Üçüncü Dünya üzerine çalışan herkesin işe alınmaya değer olduğu düşünülüyordu fakat 1976 yılında Yale'e gittiğimde, bu durum artık geçerli değildi. *The Moral Economy of the Peasant* kitabımın bilinir hale gelmesinin nedeni, birinin çıkıp benim bu kitabıma karşı saldırıya geçmek için bir başka kitap yazmasıydı (Popkin'in *The Rational Peasant* [Rasyonel Köylü] kitabı). Bence kitabımın yaygın okunmasının nedeni, kitaplarımın çoğunda olduğu gibi, sürekli tek bir noktaya parmak basıyor oluşumdur. "Ahlaki Ekonomi", köylülerin sorununun iflas etme tehlikesi olduğuna ve iflasın felaketvari sonuçlara yol açtığına vurgu yapan rasyonel tercihe ilişkin bir önermeydi. Köylüler, birer tarımcı olarak, farklı ürünler ekmeyi tercih etmekte, takvimi, toprak koşullarını vs. planlamakta ve bir dizi ihtiyatlı ekonomik strateji üzerinden bir tür bahis oynamaktadırlar. Köylüler modern kapitalistlerin yaptığı gibi kârlarını azamileştirmekten ziyade iflas etme tehlikesini en aza indirmenin peşindedirler. Benim önermem, köylülerin –hasatın paylaşılması, zengin olanları artığı dağıtmak zorunda bırakan köydeki mecburi hayırseverlik hakkında– aynı işe yarayan bir dizi toplumsal düzenlemeye, böylece, üretimi azamileştirmek için değil, topluluktaki bireylere dönük toplumsal tehlikeyi en aza indirmek için yeniden yeniden örgütlenen bir dizi düzenlemeye sahip olduklarıydı. Bu düzenlemeler, kapitalist piyasalar ve sömürgeci vergi sistemleri eliyle adım adım parçalanmıştır. Geleneksel devletler, tarih-

sel olarak, hasadın kötü olduğu yıllarda köylülerin direnişiy-
le karşılaşabilecekleri için vergileri fiilen toplamakta çok
başarılı olamayacak denli zayıftılar. Sömürgeci dönemde ise,
aldığınız hasada göre değişmeyen nakit vergiler ve sabit
kazanç ihtiyacı söz konusudur. Bunun sonucu, köylülüğü
varoluşsal bir krize sürükleyen biçimde gündelik ürünlerin
kıtlığa girmesi bile olabiliyordu. Zaman geçtikçe, ben de
köylü isyanları üzerine çalışmaya niyetlendim; bu meseleler-
le ilgilenen pek çok kişi vardı ve hatta, bahsi geçtiği üzere,
Popkin, bu çatışmayı anlamak isteyen insanlar açısından
ideal bir öğretim aracı olacak biçimde benim kitabımı eleştiri-
ren bir kitap yazmıştı. Benim kitabım, Tawney'nin, köylü
olmanın çenesine kadar suyun içinde bir insan olmak demek
olduğuna, bu anlamda ufak bir dalganın bile onu boğmaya
yeteceğine dönük metaforu ile başlıyordu. Kitabımın başlı-
ğının *The Subsistence Ethic and Peasant Politics* [*Geçim
Etiği ve Köylü Siyaseti*] ya da ona benzer bir şey olmasını
istiyordum; ardından Edward Thompson'ın *Moral Economy
of the English Crowd in the Eighteenth Century* [*On Sekizin-
ci Yüzyılda İngiltere'de Kitlenin Ahlaki Ekonomisi*] kitabını
okuyunca, kitabın başlığındaki "ahlaki ekonomi" kavramını
kullanmaya ikna oldum. Bana göre bu tercih uzun vadede bir
hataydı çünkü kitabı dikkatli şekilde okumayan kişilere,
sanki ben, pek de rasyonel olarak faaliyet göstermeyen bir
dizi fedakâr köylüden bahsediyormuşum gibi gösteriyordu.
Popkin de kitabına *The Rational Peasant* [*Rasyonel Köylü*]
adını vererek buraya burğu yapıyordu.

Thompson ile birlikte –tarihi sadece bir olaylar dizisi ola-
rak değil, çok daha geniş bir ölçekte ele alan Annales okulu
tarafından referans alınan– Marc Bloch'a da hayranım. Yine,
hanehalkı bütçeleri, çalışma rutinleri ve emek araştırmaları
üzerinden Avusturya ve Alman geleneklerini izleyen A.V.
Chayanov, yirminci yüzyılın başlarında Rusya'da hanenin
toplumsal örgütlenmesini yerleşik hale getiren Zemstvo ça-
lışmalarını gerçekleştirmiştir. Chayanov, bir dizi aile çevrim
stratejisini mutlak olarak kuran, çalışmayacak durumda olan-
ların birden çok çocuğa sahip olmasının sonuçlarını mutlak
olarak saptayan ve çiftlik yapısının zaman içindeki değişim

yollarını mutlak olarak öngören ilk kişiydi. Bu veriler bana *The Moral Economy of the Peasant* kitabımda çok yararlı oldu. Kitabım çıktıktan sonra pek çok kişi bana alan çalışmamı nerede yaptığımı sordu; aslında kitabım, temelde Burma ve Vietnam üzerine olan bir kütüphane çalışmasıydı; bu iki ülkede de isyan yaşanmıştı ve bu isyanları, ona giden tarihsel gidişatı kat ederek açıklamaktı. O zaman kadar Eric Wolf'unki de dahil olmak üzere köylülere ilişkin pek çok antropolojik çalışma okumuştum. Dünyanın büyük çoğunluğunun köylülerden oluşuyor olması nedeniyle, hayatımın geri kalanını onlar üzerine çalışarak geçirmeye ikna oldum. Buna dönük olarak da hakikaten aptalca şeyler yazmaktan kaçınmanın tek yolu, bir yeri avucunuzun içi gibi bilmek, böylece yaptığınız genellemeleri gerçek bir mekânda sınamaktır. Genellemeleri, gerçek insanlara karşı sınamaksızın hiçbir zaman anlayamamışımdır. Kendi kitaplarımdan benim için en önemli olanı, bir köyde geçirdiğim iki yıla dayanarak kaleme aldığım *Weapons of the Weak*'tir ve ne o kitaptan önce ne de sonrasında bugüne kadar o kadar sıkı çalışmadım. Yaşadığım köy Malezya'daydı; oldukça akıllıca bir plan yapmıştım: Önce köye gidip alan çalışmamı yapacaktım, ardından oradan ayrılıp argümanımı özetleyen bir taslak yazacaktım, sonra tekrar köye dönecek ve bu taslak üzerine köylülerle konuşacaktım, nihayet, onlar ne söylerse kaydedecektim. Kitabımın son bölümü, bizzat köylüler tarafından söylenenleri aktaran bir tür ön değerlendirme olacaktı. Bunu yaptım da, tek bir istisnaıyla: insanlara düşündüklerimi açıkladığım son dört ayda, insanlar beni, aptalca bir kitap yazma ihtimaliyle ve o insanların hepsine son bölümde akıllıca şeyler söyletmekle karşı karşıya kalacak biçimde pek çok şekilde onayladılar. Bu modeli iptal etmeye ve kitabı yeniden yazmaya karar verdim. İnsanlar hakkında, o insanların hem kendilerini okumaktan memnun olacağı hem de kendilerinin farkına varacağı etnografiler yazan kişiler tanıyorum; bu benim özendiğim türden bir antropoloji aslında... Levi-Strauss'un, öznelere kendisini araştırmacının görebileceği biçimde göremeyeceğine dair önermesine dönük olarak bu insanların neden kendilerinin farkına varmadığı sorusunu sormak gerekiyor. John Dunn, sosyal bilimin özneleriyle

sosyal bilimcilerin insanların eylemlerine dönük yaptığı tanımlar arasındaki ilişki meselesini ele alan gerçekçi varsayımlar dahilinde tarih yapmak ve sosyal bilim üzerine sağlam bir makale yazmıştır. John Dunn'un anlattığı şeyleri ben tecrübe ettim.

İsyanlar üzerine yazdım ve o kadar da cesur biri olmadığım için, Malezya'nın Kadeh eyaletine bağlı en büyük pirinç yetiştirme bölgesinde bir alan çalışması yapmak istediğime karar verdim. Malezya siyasetinin o dönemde pek devrimci olduğu söylenemezdi fakat İngiltere'de 1830'larda yaşanan "Kaptan Swing" isyanlarında olduğu gibi, Malezya da tarıma biçerdöver sokuyordu, insanlar işlerini kaybediyordu ve kırsal alanda çatışmalar yaşanıyor. Hiçbir isyanın çıkmasını sağlamanın mümkün olması nedeniyle, gözle görünenin dışında işleyen bir dizi sınıfsal ihtilaf stratejisi mevcuttu. Kundakçılık ve sabotaj, ürünlerin ateşe verilmesi ve hayvanların öldürülmesinin yanı sıra karalama stratejileri ve bayramların boykot edilmesi gibi şeyler söz konusuydu. İnsanlığın, örgütlenme ve protesto özgürlüğüne sahip oldukları açık siyasal sistemlerde yaşamayan büyük kısmının, dünyadaki sınıfsal direnişlerin büyük kısmının, gündelik direniş biçimleri olarak adlandırdığım işbu gözle görünenin dışında işlediğini düşünmeye başladım. Hedefim, kölelik, serflik ve bu duruma dair, modern, örgütlü, demokratik sistemlerde yaşayan çoğu kişinin anlamadığı, madun gruplar açısından en yaygın siyaset biçimi olan ve beni madun çalışmalarına çeken bir siyaset türünü anlamaya çalışmaktı. Bu mesele ile özellikle kitabı okumayan kişilerin meşgul olmasını görmek memnuniyet vericiydi. İyi bir başlığın tehlikelerinden biri, insanların kitabı dikkatli biçimde okumaksızın o başlığı bir tür sihirli değnek gibi sağa sola sallamasıdır. Bu kitaba dair en fazla gurur duyduğum şey ise Gramsci'nin hegemonya düşüncesini bu türden bir köylülük ortamında iş göreceği biçimde gerçekten dikkatli bir çabaya karşılık geliyor olmasıdır. Gramsci'nin kavramlarıyla konuşursak, bir tahakküm durumundan, bir anlamda, hegemonyanın uygulanmadığı bir durumdan bahsediyordum. Böyle yaparak göstermek istediğim şey ise, bir antropolog ya da bir tarihçi

olarak baktığınızda, tahakküm durumlarında madunların aşırı hürmetkâr davrandığı ve onlardan beklenen çözümlere teşne olduğu siyasal bir riayet etme, rıza ve performans yüzeyine şahit olacak olmanızdır. Bu türden durumlarda, hegemonyanın görünümünü üretmek üzere iktidarın etkileri üzerinden örgütlenen kamusal senaryo olarak adlandırdığım şey devreye girer; kuşkusuz bunu illa ki hegemonyanın kurulması olarak da düşünmemek lazım çünkü aksi takdirde durumu –madun grupların, bu iktidarın doğrudan etkilerinin dışında kaldıklarında kendi aralarında dile getirdikleri– gizli senaryo olarak adlandırdığım şey ile telafi etmek mümkün olamazdı.

Zengin köylüler ile yoksul köylülerin bir arada bulunduğu ve her şeyin hegemonikmiş gibi görünebildiği durumlara şahit oldum; ardından ise zenginlerin arasındayken, ortada surumdan etkilenebilecek hiçbir yoksul bulunmadığında farklı bir senaryonun görünür olduğunu ve sonrasında, birlikte uzun bir dönem boyunca çalışmanın ardından yoksullar arasında zaman geçirirken ise olan bitene dair onların bakış açılarını fark ettim. Bana göre, bu üç farklı senaryonun ideolojik etkilerini üçe bölebilen sosyal bilimler pek çok duruma uygulanabilecektir.

Nasıl yazıyorum? İlk metni oluştururken elimde bir kurşun kalem, bir silgi ve bir defter oluyor. Her bir cümleyi muhtemelen üç kerede yazıyorum; değiştirmeye korkudan çekindiğiniz çalışmalara dönük bulduğunuz bir formül olarak düşünün bunu; bu şekilde de devam ediyorum. Tanıdığım herkesten daha yavaş yazdığımı söyleyebilirim –ki kitaplarımın arasında sekiz dokuz yıl var– ve aradaki zamanda oldukça sıkı çalışıyorum. Yine de avantajım, bir cümleyi yazdığım, planladığım –ki yazmaya başlamadan önce bile istediğim taslağı ortaya koymam aylar alıyor– ana kadar sıkı çalışıyor olmam. Bunun anlamı, yapmam gereken düzeltmelerin benim açımdan başkaları açısından olduğundan çok daha az zorlu olmasıdır. Bu aşamada yaptığım düzeltmeler genelde ya ufak tefek oluyor ya da bölümlere belirli parçalar ekleyip çıkarıyorum. Yazdıklarımı tekrar okumayı sevmiyorum, ilgim dağılıyor, dolayısıyla kendi yazdıklarına bir daha

dönmek zorunda kalmamak için ilk seferde sıkı çalışmayı tercih ediyorum. Bence yazdıklarını sonradan kesip biçtiğinizde, metnin sürekliliğini sağlamak ve ilk yazdığınız zaman kurduğunuz anlatıyı sürdürmek zor oluyor; bana göre başarılı şekilde yazmanın pek çok yolu var ve kendi yöntemimi pek tavsiye etmiyorum.

1991'de köylüler üzerine çalışmaya karar vermiştim ve kırsal çalışmalar üzerine bir program başlattım. Madison'da Connecticut'a taşındığımızda ise şehrin merkezine mi yoksa –banliyöde yaşamak istemediğimiz için– taşraya mı yerleşmek istediğimize karar vermemiz gerekti; her zaman hayvanlarla ilgilenmek istemişimdir; ben de birkaç tavuk, bir koyun ve bir keçi aldım. *Weapons of the Weak*'i yazmak üzere Malezya'ya gitmek üzereyken, hemen sokağın karşısındaki 12 hektarlık ve bakıp bakıp iç geçirdiğimiz arsa satılığa çıktı fakat alacak paramız yoktu. Ardından Malezya'ya gittik ve geri döndüğümüzde oranın satılmamış olduğunu gördük ve daha düşük bir fiyat için pazarlık yaptık; biraz uğraştan sonra orayı satın aldık. Burada büyük bir ahır vardı, ben de koyun yetiştirmeye karar verdim. Yün kırmayı öğrendim, yirmi yılda yirmi beş civarı koyunum oldu, hepsinin de yünü kendim kııktım; koyunları Yunanlara ve İtalyanlara satıyordum. Koyunlara çitlerle çevrili güzel bir yer yaptım; koyun bakımı gece ve gündüz yarımşar saatten fazla zaman almaz fakat birkaç günü kırmaya ayıracak biçimde ay boyunca etrafta olmak zorundasınızdır; başka şeylerle de meşgul olacak zamanınız olur. Koyun yetiştirmek, sizin her gün bedensel olarak çalışmanızı gerektiren bir faaliyet fakat kafanızı serbest bırakıyor. Gün içinde hayaller kurabilir, düşünceler geliştirebilirsiniz; gerçekten yaratıcı bir faaliyet olduğunu düşünüyorum. Koyun yetiştirme yöntemimi, hayatta kalmayı başaramayan kuzu sayısını en az indirecek biçimde sürekli değiştirdim. Son üç yılda sadece bir kuzu hayatta kalamadı. Sürüyü, sayıyı sürekli arttırmak üzere değil, bütün koyunlar sağlıklı olacak ve hayatta kalacak şekilde organize ettim. İnsanlar konusunda değil fakat koyunlar konusunda başarısız olduğum zamanlarda kabuslar görüyordum.

*Devlet Gibi Görmek*⁶ ise yazdığım diğer kitaplardan farklı türden bir kitap. 1991 yılından itibaren on sekiz yıl Kırsal Çalışmalar programını yürüttüm. *Devlet Gibi Görmek*'in bu programda kendime verdiğim bir tür seminerden doğduğu söylenebilir. Kırsal Çalışmalar programında her hafta dışarıdan bir konuşmacıya yer veriyorduk, bu anlamda oldukça yoğun bir programdı. Yine, fakültedeki diğer meslektaşlarımla birlikte bir karşılaştırmalı tarım toplumları çalışmaları dersi de açmıştık ki Yale Üniversitesi'ndeki en kalabalık lisans dersi idi. Burada, Üçüncü Dünya'da kalkınma, Batı tarımının tarihi, başarısız kalkınma projeleri vs. üzerine konuşan, tartışan sayısız insanla bir araya geldik. Zamanla, devletin toplumu manipüle etmek için bilmek durumunda olduğu, böylece, istatistikler, kadastro kayıtları yoluyla bu manipülasyonu mümkün kılacak ve toplumun politika değişikliklerinin nesnesi haline getirilebileceği bir tür okunaklı⁷ toplumun yaratıldığı okunaklılık düşüncesi –Ian Hacking'in burada emeği geçmiştir– ortaya çıktı. Ben, okunaklılık sağlama biçimlerinin aynı zamanda nasıl belirli türden bir katılığı ve başarısız kalkınma projelerini de ortaya çıkardığını anlamaya çalıştım. *Devlet Gibi Görmek*'te okunaklılığı anlamaya dönük birkaç bölüm mevcuttur; örneğin, öncü parti-nin rolü ve idarenin ne kadar merkezi olabileceğine ilişkin Lenin ile Luxemburg arasındaki tartışma ele alınmıştır; tamamen boş topraklarda kurulan şehirlerin tek örneği olan Brasilia üzerine bir tartışma vardır ve yüksek modernist şehirlerin büyük eleştirmeni Jane Jacobs'a da yer verilmiştir. Yine bu kitapta, Julius Nyerere ile Tanzanya köylerine ve kısmen de Güneydoğu Asya'ya değinildi. Kitapta endüstriyel tarım üzerine birkaç bölüm ile birlikte topraktan edinilen bilgi türünün kodlanabilen bilgi türlerinden nerelerde daha değerli olduğunu anlamaya çalıştığım, bilgi üzerine bir bö-

⁶ Bkz. James C. Scott, *Devlet Gibi Görmek: İnsanlık Durumunu Geliştirmeye Dönük Projeler Nasıl Başarısız Oldu?*, çev. Nil Erdoğan, İstanbul: Versus Yayınları, 2008.

⁷ Scott'ın önemli kavramlarından olan "legible/legibility", bu kitap boyunca "okunaklı/okunaklılık" olarak çevrildi – ç.n.

lüm de mevcut; bu bölümde Hayek'in ve Michael Oakeshott'un da ilgi çekecek okumaları yapıyor.

Son kitabım ise hem Burma hem de Zomia üzerine; bu kitabın argümanı, dağlık bölgelerde yaşayan bütün insanların, ovalarda, düzlük alanlarda yaşayanlar tarafından bir tür ilkel kalıntı olarak görüldüğüdür ki Taylandlılar bu insanlara "yaşayan atalarımız" derler. Argümanım, 1500'lü yıllara kadar tamamen boş olan tepelerde yaşayan neredeyse bütün bu insanların, vadilerdeki devlet-üretim⁸ projelerinden kaçmış olduğudur; bu insanlar, geride bırakılanlar değil, vergilerden, zorunlu çalışmadan, savaşımlardan, salgın hastalıklardan vs. kaçan devletten-kaçınan⁹ kişilerdi. Bu insanlar tepelerde zamanla etnikleştiler ve yaptıkları tarım –bitki örtüsünü temizleyerek tarım alanı açmaları vs.– devletlerin onların ürettikleri değerleri kendisine mal etmesinden kaçmaya dönük bir girişimdi. Bu insanların, okur yazarlık durumları da dahil, bütün özelliklerinde ilkel olarak görülen şeylere dair ise, bu insanların bir zamanlar bir okur yazar azınlığa sahip olduklarını ve kendi soyağaçlarını ve seyahatnamelerini oluşturmayı daha kolay hale getirmesi nedeniyle okur yazarlığı reddettiklerini ileri sürüyorum. Bana göre, bu insanların ilkel olarak görülmesini sağlayan bütün şeyler, genel olarak, devletten-kaçınma stratejileridir. Piers Vitebsky'nin ren ge-yiği insanları (Duhalar), devletvari yollardan uzak kalmaya çalışan –çingeneler vb.– devletsiz insanlar üzerine çalışmasının bana fazlasıyla ilginç gelmesinin nedeni de budur. Köylülük üzerine çalışma isteğimin gereklerini büyük oranda yerine getirdiğime inanıyorum. Benim için sürpriz olan şey ise anarşizme kaymamdı. Son on yılda birkaç defa anarşizm üzerine bir ders açmayı düşünmüş olmamın nedeni, kendimi sınıfta bir şeyler söylerken ve ardından bu söylediklerimin bir anarşistin söyleyebileceği şeyler olduğunu fark ederken bulmamdı. Nihayet bu meseleyi ciddiye almam gerektiğini düşündüm. Bu türden bir ders açacağımızı ilan

⁸ Scott'ın önemli kavramlarından olan "state-making", bu kitap boyunca "devlet-üretim" olarak çevrildi – ç.n.

⁹ Scott'ın önemli kavramlarından olan "state-evading", bu kitap boyunca "devletten-kaçınma" olarak çevrildi – ç.n.

eder etmez, sınıfa solcu öğrencilerin dolması ise muazzam bir deneyimdi. Yale'deki bütün solcu öğrenciler sınıftımdaydı ve hepsini birçok yönden oldukça ilginç buldum. Sanırım ben onları ne kadar eğittiysem onlar da beni o kadar eğittiler.

Ж

toplum gibi görmek

James C. Scott, yüksek-modernist insani gelişme planlamasına dönük en etkili eleştirmenlerden biridir. Scott, onun toplumun anlaşılabilir kılınması ve standartlaştırılması olarak adlandırdığı olguya yol açan devlet-inşası sürecinin, aydınlanma ve özgürlükten ziyade denetimi ve tahakkümü beslediğine inanmaktadır. Scott, akademik kariyerine Malezya ormanlarındaki küçük köy toplulukları üzerine çalışarak başladı. Yağmur ormanlarını terk ettiğinde, Scott, ulus devletlerin kendi toplumlarını nasıl organize ettiğine ilişkin bir dizi hayati önemde gözleme de sahipti artık. Scott'ın anıtsal eseri Devlet Gibi Görmek (1998), devletin toplumların ilerlemesine dönük planlamalarının –Tanzanya'daki mecburi/zorlama köyleri, Prusya'daki bilimsel ormancılık, yüksek-modernist Brasilia şehri, SSCB'deki endüstriyel tarım planlaması ve onun modern varyantı olan Milenyum Kalkınma Hedefleri– nasıl da tamamen hatalı olabileceğine dönük esaslı ve özenli bir eleştiri için zemin de sunuyor. Scott'a göre, bütün bunlar, ölümcüllüğü kanıtlanmış olan rasyonel-ütopyacı şablon düşüncenin örneklerinden başka bir şey değil.¹⁰

Erik Gerritsen: Toplumun inşa edilemeyeceği sonucuna nasıl ulaştınız?

¹⁰ 1 Şubat 2008 tarihinde Erik Gerritsen tarafından gerçekleştirilen söyleşinin orijinal metni için bkz. "Seeing Like a Society: An Interview with James C. Scott, Erik Gerritsen, Archis 2008 #2; <http://volumeproject.org/seeing-like-a-society-interview-with-james-c-scott-2/>.

Güneydoğu Asya'daki araştırmalarım süresince, kalkınma projelerinin dramatik başarısızlıklarına şahit oldum. Başarılı kırsal toplulukların, iyi niyetli kalkınma yardımlarının ardından neredeyse yok edildiğini gördüm ve bu başarısızlıkların daha derin nedenlerini bulmaya çalıştım. Bu durum, benim aklıma, devletin, bir topluma dönük ihtiraslı planlara sahip olmak, bir toplumu değiştirmek ve ona her yolu deneyerek müdahale etmek için, sonrasında manipüle edilebilecek belirli bir toplum türü yaratmak durumunda olduğunu getirdi. Devlet, kayıt altına alınabilecek şekilde isimleri olan, adresleri kadastro kayıtlarıyla örtüşen vatandaşlar yaratmalıdır. Erken dönem modern Avrupa'daki devlet-üretme mücadelesinin bir kısmının müdahale edilmeden önce anlaşılabilir olan, okunaklı bir toplum yaratmaya dönük olması beni çok şaşırtmıştı. Yine bu durum, bana, toplumun anlaşılabilir/okunaklı kılınma süreci dahilinde radikal biçimde değiştirildiğini gösterecekti. Erken dönem modern devletlerin toplumu değiştirme biçimi, bugünlerde Dünya Bankası'nın Üçüncü Dünya'yı değiştirme biçimiyle fazlasıyla benzerdir.

Kitabımda verdiğim örnek, bilimsel ormancılığa dairdir. Bilimsel ormancılık, ormanı dönüştürmenin bir yoluydu ve böylece orman, bir ormana dair başka ne varsa ilişkisini keserek sadece tek bir ürün veriyordu. Bu süreç, ormanların yenilenmesini içeren doğal süreci ihlal eden bir ormanın yaratılmasıyla sonuçlandı. Bu berbat bir hataydı fakat bu bilimsel ormancılığın dünya standardı haline gelmesinin önüne geçilemedi. Bu sezgi bende belirli bir merak uyandırmıştı ve bu kavrayışımı, Brasilia'daki iyi niyetli planlama fiyaskosuna ve yedi milyon insanı köylere taşıyan ve işe yaramayan Tanzanya'daki mecburi köyleştirmeye uygulamaya çalıştım. Nihayet, Sovyet tarımındaki endüstrileşme ve kolektifleştirme politikalarına yöneldim.

Yüksek-modernist planlama olarak adlandırdığım şeyin, bir başka deyişle, bilimsel-teknik açıdan eğitilmiş elitin sosyal planlamada sorumluluk üstlenebileceğine dönük inanca dayanan 19. yüzyıl ideolojisinin bir eleştirisini geliştirmeye çalıştım. Yüksek-modernistler, anne babaların çocuklarına nasıl banyo yaptırmaları gerektiğini, yemeklerini nasıl hazır-

lamaları gerektiğini ve evlerini nasıl dizayn etmeleri gerektiğini bildiklerini iddia ediyorlar. Yüksek-modernist kibir, onların bütün toplumsal sorunlara karşı yekpare ve tekil yanıtlara ve onlara göre çözümlerin ya halka dayatılması ya da halkın bu şemaların kendi çıkarına olduğuna ikna edilmesi gerektiğine inanmalarına yol açıyor.

1998 yılında *Devlet Gibi Görmek*'i yayınladığınızdan bu yana, dünya köklü biçimde değişmiş gibi görünüyor. Toplumu standartlaştırma yoluyla "okunaklı" kılma, bugün artık küresel bir ölçekte uygulanıyor. Bir başka, daha yüksek düzeyde bir devlet inşasıyla mı karşı karşıyayız? Bir dünya devletiyle mi?

Bir bakıma. Dünya Bankası Üçüncü Dünya'daki kalkınma süreçlerini denetimi altına almaya çalışıyor ve bunu yaparak da o toplumları esaslı biçimde değiştiriyor. Bu, erken dönem Avrupası'nda gördüğümüz şeyle karşılaştırılabilir bir durum. Dünya Ticaret Örgütü, IMF ve Dünya Bankası, Kuzey Atlantik liberal kapitalizminin ve liberal demokrasinin kurumlarını dünyanın geri kalanında yerleştirmeye çalışıyor. Merkez bankalarının gelişmesine, özel mülkiyetin yaratılmasına, entelektüel mülkiyetin korunmasına, kârların ülkelerde kalmasına ve yine benim "kadastralaştırma" dediğim olguya ve istatistiklerin Birleşmiş Milletler standartlarına göre yapılmasına dönük muazzam vurguya bir bakın. Bu kalkınma biçimi için kullandıkları kelime ise "uyum"dur ki tam isabet-tir.

Bütün bunlar tantanalı bir propagandadan başka bir şey değil. Kuşkusuz "uyum", kurumların bir diğeriyle örtüşmesini ve birbirini tamamlamasını garantiye almak demektir. Bana ilginç gelen şey ise, bu kurumların, Kuzey Atlantik'in yüzyılın başında sahip olduğu kendilerine has, tuhaf ve o yerele hitap eden kurumlar olmaları. Fakat bu kurumlar bugün, adını andığımız devasa çok-uluslu kurumlar tarafından dayatılarak Üçüncü Dünya'ya birer evrensel standartmış gibi aktarılıyor. Bu çok-uluslu kurumların projelerinin mantığı, diyelim Hollanda'dan bir sanayici, bir uçağa atlayıp Assuncion'a ya da Kinshasa'ya gidebilir ve karşısında her anlamda

benzer bir kurumlar ve yapılar dünyası bulabilir. Benzerdirler çünkü bu kurumlar, o sanayicinin her şeyden önce geldiği bir dünyanın kurumlarıdır. Bunların, kendilerini evrenselmiş gibi sunan fakat kendi tikel tarihlerinin bütün kültürel bagajını da yanında taşıyan yerele hitap eden kurumlar olduğunu asla unutmayalım.

Bahsi geçen eğilimler, kitabımda fazlasıyla açıkladığım küresel köye giden geri dönülmez patikalara da işaret etmektedir. Şanslıyız ki gerçeklik çok daha karmaşık. Örneğin, kırsal kalkınmaya dönük bir Dünya Bankası programı, bu şemanın kendi çıkarlarına hizmet etmediğini düşünen binlerce yerel çiftçinin karşı-planlaması tarafından ele geçirilmeyle sona erdi. Çiftçiler programı deforme etmeye başladılar ve büyük şemayı kendilerine uydurdular. Çiftçilerin bu dayatılan koşullara direnebilmeleri her ne kadar mümkün değilse de, Üçüncü Dünya'daki projelerin uygulamaya konan son halleri ile ilk baştaki halleri arasında çok az benzerlik kalmaktadır. Meselenin üzücü yanı ise, bu sapmanın büyük kısmının, o ülkelerin hükümetlerinin kırsal bölgeler üzerinde kendi iktidarlarını ve projelerini arttırmaya dönük çabalarının birer sonucu olmasıdır.

Bu konuyla alakalı bir diğer gelişme ise, finans kapitaldeki ve iletişimin yoğunluğundaki ve temposundaki muazzam artıştır. Bu teknikler daha önceki zamanlarda mümkün olmayan ayrıntılı bir denetim türü de ortaya çıkarmıştır. Gelgelelim yine bu teknikler, kolektif başarısızlıkların hem anlık hem de yaygın hale gelmesine de yol açmıştır; çok yakın bir zaman önce Amerikan yüksek faizli ipotek (*mortgage*) krizinin nasıl birdenbire bütün dünyayı sardığına şahit olduk. Öyle görünüyor ki şeylerin kontrolden çıkmaya teşne hızı ve yoğunluğu, en az bu şeylerin yeni denetim biçimlerinin konusu haline gelmesi ile aynı hıza sahip.

Dünya halinden şehirlerin haline geçelim. Büyük şehir mühendisliği ve plancıların ve halkın şehirleri gerçekten değiştirip değiştiremeyeceği hakkındaki düşünceleriniz neler?

Bütün Birleşik Devletler'de kentsel dönüşüm için kişi başına en yüksek devlet hibesine sahip olan şehirde, Connecticut'a bağlı New Haven'da çalışan biri olarak konuşayım. Devlet bu planları şehri fiilen yok edene kadar uyguladı. Kent planlamasıyla geçen yirmi yılda, devlet, insanları iki üç kere oradan oraya taşıdı. New Haven, kent idaresi planlamasının kötüye gittiğine dair adeta bir emsal niteliğindedir. Viktoryen zamanlarda bir deyiş vardır: "Üç taşınma bir cenazeye bedeldir." İnsanları, köklere, dostlara ve rutinlere sahip oldukları bir mahalleden bir kez çıkardığınızda ki orası dünyanın en güzel mahallesi olmak zorunda da değildir, bu türden bir hareketin devasa toplumsal bedelleri olacaktır. eğer insanları pek çok kez oradan oraya taşırsanız, illa ki birileri çıkıp köklerinin sökülmesine tepki gösterecektir çünkü o kökleri yeniden toprağa yerleştirebilmek fazlasıyla acılı bir şeydir.

Jane Jacobs, 1961 yılında bu konu üzerine harikulade bir kitap olan *Amerikan Şehirlerinin Ölümü ve Yaşamı*'nı yazdı ve başarılı bir topluluğun ilkelerini keşfetmeyi denedi: Kent plancıları tarafından değil, zaman içinde güvenli, müreffeh ve insanların kalmak isteyecekleri başarılı bir mahalle yaratan bir topluluğun ilkelerini. Jacobs, "mutenalaştırma"¹¹ kavramını ortaya atmıştır. Jacobs, meselenin yüksek-modernistlerin sadece buldozerlerle "gecekondu temizliği" yapıp oraları baştan inşa etmesinden ibaret olmadığını kavramış ve mahallelerin "mutenalaştırma" kapasitelerini görmüştü. Jacobs, insanların kalmak istedikleri yerde kalmala-

¹¹ Jacobs'un İngilizcede kullandığı kavram "unslumming" iken, kavram Türkçeye "mutenalaştırma" olarak çevrildi; Bu karşılığın kullanılmasına dair çevirmen notuna da burada yer vermek gerekiyor: "burada *unslumming* tabiri karşılığında mutenalaşmayı kullandık. Her ne kadar tabir bir dönem *gentrification* için önerilmiş olsa da, burada hem anlamı doğru verdiğini hem de metnin okumasını kolaylaştıracağını düşünüyoruz- ç.n." Çevirmen notu yeterince açıklayıcı olmakla birlikte, kavramın biraz daha altını doldurmak adına, Jacobs'un bir tür "öz-gecekonduzulaştırma"dan, yani, gecekonducuların kendi konutlarını kademeli olarak kendilerinin yenilemesinden bahsettiğini not düşmek yeterli – ç.n.

rına izin verildiği ve istikrarlı bir iş ortamı ile kendi evlerini iyileştirmeleri için kredilerin mevcut olduğuna emin olduğu takdirde, bu mahallenin kendisini "mutenalaştıracağını" ileri sürüyordu. Maalesef toplulukların büyük kısmının kendini yavaş yavaş yenilemek için zamanı olmadı.

Bir şehir plancısının henüz başarılı bir mahalle yarattığı görülmedi. Hiç. Bir şehir plancısının medet umabileceği en iyi şey, başarılı mahallelerin işleyişini belirlemek ve ayak altında fazla dolaşmayıp bu işleyişi korumak olacaktır.

Toplum mühendisliğine dönük eleştirileriniz, bir tür serbest piyasa savunusuymuş gibi değerlendirildi. Fakat siz kendinizi anarşist olarak tanımlıyorsunuz. Bu durumu açıklar mısınız?

Kimileri *Devlet Gibi Görmek*'i sağcı bir kitap olarak gördü çünkü birkaç yerde Friedrich Hayek ve Michael Oakeshott gibi kişiler hakkında birkaç iyi söz sarf etmiştim. Bu suçlamaya karşı yanıtlım, büyük kapitalist şirketlerin ulus devletlerle bire bir aynı yöntemlerle standartlaştırmaya dayanma biçimleri bir kitap yazmak niyetinde olduğumdur. McDonalds'ın idare ve denetim mekanizmalarına bakalım. Bir ulus devletten tek farkı, standartlaştırmayı kâr üzerinden tarif etmek zorunda olmalarıdır.

Öte yandan, beni anarşizme sabitlemeye çalışan kişiler de var. Ben, hiyerarşi olmaksızın karşılıklılığa, devletle herhangi bir ilişki olmaksızın zaman içinde gelişen oldukça karmaşık kolektif koordinasyon becerilerine dönük anarşist vurgudan fazlasıyla etkilenen türden bir anarşistim. Güneydoğu Asya'nın dört bir yanında tarım teraslarının kurulması, buna bir örnektir. Kişisel olarak, bir zamanlar öğrencilerime "Scott'ın anarşist beden eğitimi yasası" olarak tarif ettiğim şey ile yaşıyorum. Buradaki fikir, hayatınızın bir döneminde sizden bir büyük yasayı çiğnemenizin isteneceği ve her şeyin buna bağlı olacaktır. Bu ana hazır olmak için, her daim formda kalmalısınız. Bu anlamda ben de kendimi her gün bir ya da iki yasayı çiğnemeye adadım.

Bir süredir, devletlerin neden yerleşik-olmayan insanlara her zaman düşmanca baktığını araştırıyorsunuz. Bu araştırmanız, toplum mühendisliğinin sınırlarına dair araştırmalarda ne ölçüde yeni bir aşama sayılabilir?

Devletler, alternatif hayatları tercih etmiş insanlarla baş edebilecekleri donanımdan tamamen yoksunmuş gibi görünüyorlar. Bahsi geçen insanlar ister Berberiler, ister Bedeviler, ister çingeneler isterse evsizler olsun, devletler bunlara en eski devlet projesi olan göçmenlerin yeniden iskânı ile müdahale ediyorlar.

Kısa zaman önce, bacağını kıran ve bu süreyi New Mexico'nun Albuquerque kentinde bir evsiz olarak yaşamak için kullanmaya karar veren bir öğrencim vardı. İlk iki hafta, çöplerden bir şeyler toplayan oldukça yaşlı birini takip etti. Öğrencim bu kentli avcı-toplayıcı hayatından oldukça etkilmişti. Evsiz adam sokaklarda yaşayan mutsuz bir alkolik olarak görünüyordu, fakat aslında şehir hakkında muazzam şeyler öğrenebileceğiniz, inanılmaz hayatta kalma yetenekleri olan bir adamdı. Şayet başarılı toplum mühendisliğine meraklıysanız, bence bu yaklaşımı ciddiye almak isteyeceksiniz. Bir şehrin yoksullarına ve evsizlerine dönük kent hizmetlerinden sorumlu olsaydınız, tam da buna benzer bir şey yapmalısınız. Birkaç haftalığına sokaklarda yaşayın. Biriminizde çalışan herkesin de bunu yapmasını sağlayın.

Araştırıyorsunuz, yazıyorsunuz... ve koyun yetiştiriyorsunuz. Koyunlardan neler öğreniyorsunuz?

Koyun, akılsızlık ve itaati imleyen bir metafor olarak kullanılagelmiştir. İnsanlar kendilerine ne deniyorsa onu sorgusuz yaptıklarında, kalabalık ne yaparsa onu yaptıklarında ve herhangi bir bireyselliğe sahip olmadıklarında, onların koyun olduğunu söyleriz. Fakat bir vahşi koyunu kendi yaşamı içinde görmüş olan bir insan, onların doğuştan inanılmaz ölçüde bireyci olduğunu bilir. Yani, koyunlara, onları döndürdüğümüz şey üzerinden saldırma cüretini gösteriyoruz! Hak ettiğimiz koyun neyse, karşımızda onu buluyoruz!

siyaset olarak tarım, standartlaştırmanın tehlikeleri ve yönetilmemek üzerine

Tarımsal olan ya da ayak sürüme, nasıl siyasal olanın merkezinde yer alabilir? Dağınık köyler ve sonsuz sayıdaki yerel ölçüler rasyonel sayılsaydı ne olurdu? Bizlerin kalkış noktamız olarak kanıksadığımız iyi niyetli devlet, en az bizim kadar öngörüsüz olabilir mi? Uluslararası İlişkiler ve genel olarak siyaset bilimi, zaman zaman beklenmedik meydan okumalara maruz kalıyor. anarşizme meyilli bir Marksist ve tarım uzmanı ile okullu bir siyaset bilimci arasında biri olarak James C. Scott, siyaset bilimciler açısından bile siyaset aleminin ne menem bir şey olduğu üzerine yeniden düşünmekle kalmıyor, aynı zamanda, devlet-güdümlü şemalara dönük direnişi de anlaşılabilir kılıyor. Bu kapsamlı söyleşide, Scott, "siyasal" üzerine düşüncelerinin genel bir manzarasını sunuyor; siyaset biliminin siyasetiyle meşgul oluyor ve küreselleşmeye rağmen devletin neden halen kanlı canlı durduğunu açıklıyor.¹²

Size göre, siyasal yönelimli sosyal bilimlerdeki güncel en büyük mesele ya da temel tartışma nedir? Bu meseleye dair yanıtınız ya da bu tartışmadaki konumunuz nedir?

¹² 15 Mayıs 2010 tarihinde Theory Talks internet sitesinde yayınlanan söyleşinin orijinal metni için bkz. <http://www.theory-talks.org/2010/05/theory-talk-38.html>.

Bu benim kendime pek sık sorduğum bir soru değil. Fakat yıllar öncesinde bir kez bunun üzerine düşünmüştüm. Siyaset Bilimi'nde Perestroyka Hareketi diye bir şey duydu-nuz mu bilmiyorum. Bir süre önce, Bay Perestroyka imzalı anonim bir metin dolaşıma girdi. Bu metin, Benedict Ander-son'a dönük bir gözlemden yola çıkıyordu ve bense *Ameri-can Political Science Review*'ı hiç okumamıştım; metin son-rasında, bu derginin ve onu destekleyen hegemonik organi-zasyonun birbiriyle ilgisiz olduğunu ve aslında ilerlemeyi engellediğini ileri sürerek, bunun nedenini sorgulamaya girişiyordu. Bugün Perestroyka Hareketi, tamamı tüketime dayalı olan ana akım neoklasik ekonomiye bir meydan oku-ma olarak heterodoks ekonomiyi savunan Avrupa'daki Post-Otistik Ekonomi Hareketi¹³ ile ilişkilendirilmiş durumdadır. *Political Science Association*'ın Yürütme Kurulu'ndaydım çünkü Perestroyka ayaklanması sonucunda beni onlar davet etmişti ve siyaset biliminin ne olması gerektiği üzerine dü-şünmekle aktif biçimde meşgul olduğum tek zaman da o zamandı. Genel olarak ise her zaman ne yapıyorsam onu yapmaya devam ettim ve işi olurlarına bıraktım; Etrafımda dönüp duran savaşın metodolojik siperlerinde zamanımı çar-çur etmemeyi tercih ettim.

Gördüğünüz gibi, siyaset biliminin nasıl reforme edilmesi gerektiğine dair derinlemesine düşünmüş değilim; fakat si-yaset bilimde "bilimsellikçiliğe" dönük kasıntı tavırları olan kişilerin aslında gittikçe azalan şeylere dair gittikçe daha fazla şey öğrenmekle meşgul olduğuna inanıyorum. Siyaset bilimde, "doğal deneyimler" olarak adlandırdıkları

¹³ *Post-Otistik Ekonomi Hareketi*: Paris I Üniversitesi'nden Ber-nard Guerrien'in çalışmalarından esinlenerek 2000 yılında muhalif ekonomi öğrencileri tarafından başlatılan ve ana akım ekonomiye karşı eleştirel farklı gruplardan oluşan bir alternatif ekonomik bakış açıları hareketi. Davranışsal ekonomi, heterodoks ekonomi, feminist ekonomi, yeşil ekonomi ve ekon-fizik alanlarını içermek-tedir. Bu hareketin isminde geçen "Otistik" kavramı, anormal öznelliğe ve gerçeğin yerine kurgunun kabulüne atıfta bulunacak biçimde kelimelerin gerçek anlamı çarpıtılarak kullanılmaktadır – ç.n.

şeyle meşgul olan ve kontrol grupları ve benzer şeylerle örgütlenebilecek bir psikoloji deneyini yolunu dikkatli biçimde hazırlayan insanların dahil olduğu bir deneysel dönüş söz konusu. Fakat sordukları sorular o kadar aşırı dar ki! Sizin bu sorulardan mümkün olduğu kadarına yanıt vereceğinizi ve yavaş yavaş bir tür dayanıklı bir sosyal bilim yapısı inşa edeceğinizi düşünüyorlar; bense bütün bu tatavanın ardından elde kalanın hiçbir işe yaramayacak bir tuğla yığını olduğunu düşünüyorum.

Esasen ben, sorulması bile abes olan sorular üzerine azimli şekilde giden kişilerden ziyade önemi ortada olan sorular üzerine mütevazı ilerlemeler kaydeden kişilerden etkileniyorum. Ben kendi çalışmalarımı, her zaman, devletin kökeni ya da ister devlet ile nüfusu isterse genel olarak iktidar ilişkilerinin dinamikleri gibi açıkça önemli gördüğüm sorular üzerine odaklamaya çalıştım. Örneğin, kitaplarımdan ikisi (*Tahakküm ve Direniş Sanatları* ile *Güçsüzlerin Silahları*) (bir makro-sahnedekinden ziyade) bir mikro-sahnedeki iktidar ilişkilerini anlamaya dönük çabalar. Bugün ise, yine bana önemli bir soruymuş gibi görünen, yıkıma yol açmayan makro-ekonomik politikalar dahilindeki siyasal koşullar ile ilgileniyoruz. Sadece sosyal bilimciler değil, meslekten olmayan kişiler de önemli bir soru ile önemsiz bir soru arasındaki farkı anlayacak durumdadır.

Düşüncenizde bugünkü yere nasıl ulaştınız?

Üniversiteye başlamadan önce –yani çok eskiden– bir arkadaşım bana şunu demişti: "Üniversiteye başlamadan önce mutlaka Karl Polanyi'nin *Büyük Dönüşüm*'ünü okumalısın." Ben de üniversiteye başlamadan önceki yazın bu kitabı okudum ve bunun, bir şekilde, bugüne kadar okuduğum en önemli kitap olduğunu düşünüyorum. Beni fazlasıyla etkilemiş olan bir diğer kitap ise E.P. Thompson'ın *İngiliz İşçi Sınıfının Oluşumu* (1963) kitabıydı – 1.000 sayfalık bu ağır kitabın tamamını okurken oturduğum sandalyeyi bile hatırlıyorum. Bu kitap, Polanyi'nin ekonomiyle toplumu birbirinden ayırmak üzere odaklandığı aynı dönemdeki iş sınıfı bilincinin doğuşunu didik didik inceliyordu. Yine etkilendiğim

kitaplardan biri de Eric Hobsbawn'ın *Eşkıyalar*'ıdır çünkü Hobsbawn, toplumsal haydutluk biçimlerini birer siyasal fenomen olarak ele alıyordu ve bu yaklaşım, haydutların normalde başka biçimlerde analiz edildiği bir ortamda, başka türden bir metodoloji olarak anlaşılmalıdır.

Peki, bu araştırmacıları sevmemin nedeni ne? Bu araştırmacılar, bana, insanların şeylere bakış açılarını değiştiren özgün bir kavram geliştirmenin, sosyal bilimlere önemli bir katkı olduğunu düşündürdüler. Hani elde kullanılan çiçek dürbünleri vardır ya, salladığınızda renkler değişir ve size farklı bir dünya gösterir, bilir misiniz? Bütün bu çalışmaların benim üzerimdeki etkisi, dünyayı görme biçimim üzerindeki etkisi de böyle bir şeydi: Dünyaya bu yazarların önerdiği çiçek dürbününden baktığımda, büyüleyici derecede farklı bir dünya görüyorum ve önceden anlamadığım şeyleri anlıyorum.

Beni etkileyen gerçek dünyadaki olaylara gelince, Vietnam Savaşı –1967'de Wisconsin Üniversitesi'nde Güneydoğu Asya üzerine çalışacağım ilk işime başladığımda, devam ediyordu– kesinlikle bu olayların en önemlilerinden biriydi. Kendimi protesto gösterilerinin ve diğer faaliyetlerin içinde, bu fenomen üzerine konuşmalar yapar ve konferanslar verirken buldum. Yine bu dönemde, sıkıcı ve kayda değer bir etki bırakmayan bir bitirme tezi yazdığımı fark ettim. İşte o zaman, köylülerin dünya tarihindeki en kalabalık sınıf olması nedeniyle, bana, köylülük üzerine çalışırsam kıymetli bir hayata sahip olabileceğim gibi geldi. Şayet kalkınmadan bahsedilecekse, o halde köylülerin geçiminden ve genel olarak da köylülerinin yaşamlarının geliştirilmesinden bahsedilmeliydi. Yine köylüler, tıpkı Vietnamlıların Vietnam Savaşı'ndaki konumu benzeri, ulusal kurtuluş savaşlarının da merkezinde yer alıyorlardı. *The Moral Economy of the Peasant* kitabım, doğrudan Vietnam Savaşı'ndan doğmuştur; bu kitap benim köylü isyanını anlamaya dönük çabamdı.

Yetenekli bir akademisyen haline gelmek ya da dünyayı küresel açıdan kavramak adına bir öğrencinin ihtiyacı olan şey nedir?

İşte bu konuda kesin bir düşüncem var. Kelimenin bir tür sendikal anlamıyla, bir akademisyen olmak isteyen herkes, kendi uzmanlıkları ve dahil oldukları disiplinler dahilinde eğitim görecektir, buraya kadar sorun yok. Fakat bugünlerde öğrencilere sıklıkla anlattığım şey, eğer zamanınızın yüzde 90'ını ana akım siyaset bilimi, sosyoloji ve antropoloji okuyarak geçirirseniz ve eğer zamanınızın büyük kısmı yine bu kaynakları okuyan kişilerle konuşarak geçiyorsa, o zaman, ana akım siyaset bilimini, sosyolojiyi ve antropolojiyi yeneden üreteceksinizdir. Benim düşüncem, en ilginç itkilerin bir disiplinin sınırlarından ve hatta dışından geliyor olması nedeniyle, okumanız gereken şeylerin en az yarısının kendi disiplininiz dışından olması gerektiğidir. Sosyal bilimlerde ilginç yaklaşımlar, yabancı bir kavramın sizin alanınıza uygulanabilir olduğunu ya da bir şeyler katabileceğini gördüğünüzde ortaya çıkar. Bu tavsiyeyi, kendi pratiğimin kuramlaştırılması açısından da veriyorum. *The Moral Economy of the Peasant* kitabım üzerine çalışırken, bulabildiğim bütün köylü romanlarını, bütün sözlü tarihleri, kısacası siyaset bilimi dışından bulabildiğim ne varsa okuyordum. Tarihsel açıdan etkili olmuş çalışmalara bakarsanız, bu çalışmaların dizinleri ya da kaynakçalarından, yazarlarının standart, ana akım çalışmanın normal menzili dışındaki bir sürü şeyi de okumuş olduğunu görürsünüz.

Gelgelelim, büyük ve meydan okuyan bir iş çıkarmaya karar verirsiniz, bazı zorluklarla yerleşik akademik makinenin direnişiyle karşılaşacaksınız. Yine bahsi geçen büyük çalışmalardan biri olan Barrington Moore'un *Diktatörlüğün ve Demokrasinin Toplumsal Kökenleri*'ni¹⁴ ele alalım. Bu kitap yayıncılar tarafından altı kere reddedilmiştir çünkü Moore'un bulduğu her bir alanın uzmanları, kendi konularıyla ilgili bölümlere dönük sorun çıkarmıştır.

Bir mevzu da şu: Makale yayınlamak ne kadar önemlidir? Bir meslektaşım, fiilen akademik makaleleri okuyan kaç

¹⁴ Bkz. Barrington Moore, *Diktatörlüğün ve Demokrasinin Toplumsal Kökenleri*, çev. Şirin Tekeli, Ankara: İmge Yayınları, 4. Baskı, 2016.

kişi olduğuna dair bir tespit yapmıştı ve ortalama sayı üçten azdı. Bu anlamda, yayınlanan makalelerin büyük kısmı, aslında, insanların akademide kadro alabilmesine yardım olmak üzere kurulmuş devasa bir anti-politik düzenektir ve hakem onayından geçmiş makaleler için de durum farksızdır. Akademide mesleki ilerleme, giderek, hakem onayından geçmiş makale sayısı vs.'ye dayanan bir tür denetim sistemine, anti-politik bir makine olan bir tür mekanik sisteme, bir şeylerin ne kadar iyi olduğuna dair nitelikli yargılarda bulunmaktan kaçınmaya dönük bir çabaya dayanır hale gelmiştir. Bu durum, halkı nesnel olduğunuza, birilerini kayırmadığınıza, herhangi bir nitel yargının söz konusu olmadığına ve sadece sayıları karşılaştırmakla ilgilendiğinize ikna etmek zorunda olduğunuz demokrasiler açısından da özellikle yavgın bir durumdur. Dolayısıyla, şayet bir makale üretiyorsanız ve makaleniz üç kişi tarafından okunacaksa, her şeyden önce bunu niye yapasınız ki? Dünya üzerinden küçük bir etki bırakabildiğiniz bir başka çalışma hattı bulmalısınız. Eğer bunu başınızda dikilip duran disiplini memnun etmek için yapıyorsanız, o zaman yabancılaşmış bir emek söz konusu olacaktır ve şayet başka türlüünü yapmak istemiyorsanız, bunun kendi yolunuzu açmayı daha da zor hale getireceğini temin ederim. Tabii benim için konuşması kolay çünkü ben bu işlere üçüncü dünya romantizminin mevcut olduğu – üçüncü dünyaya dair ne varsa yayınlanmaya değer görüldüğü– bir dönemde dahil oldum. Bu anlamda, hayatın benim açımdan bugünün öğrencileri açısından olduğundan daha kolay olduğunun da farkındayım. Fakat başka bir yerden bakarsak: Sabah dokuz akşam beş bir büro işini tercih etmediğiniz takdirde, her ne kadar satması daha zor da olsa, heycan verici bir şeyler yapmanız daha mümkün.

Aldığınız eğitim düşünüldüğünde bir tarımcısınız, fakat bütün metinleriniz kararlı bir biçimde siyasi. Tarımla ilgili bu kadar siyasal olan nedir? Yine, devlet-üretim ve üçüncü dünyada kalkınmaya dönük siyasal çıkarımlar nelerdir?

Bu düşünce tarzına, Vietnam Savaşı'nın ortasında, halklar ulusal kurtuluş savaşları verirken sahip oldum. O dönemde

insanlar ilk defa Vietnamlı köylüyü, Cezayirli köylüyü, Meksikalı köylüyü ulusal ruhun birer taşıyıcısı olarak görmeye başladılar. Her ne kadar tam olarak doğru olmasa da, buradaki düşünce, sıradan Vietnamlılar olarak köylülerin bir şekilde Vietnam ulusunu temsil ettiğiydi. Bu da beni tarım meselesine götürdü: Eğer Vietnam'daki isyanları anlamak isterseniz, oradaki köylüleri anlamak zorundaydınız; ve eğer köylüleri anlamak istiyorsanız, o zaman, arazi kullanımını, mahsulleri ve diğer şeyleri anlamak zorundaydınız. Çalışmalarıma otuz küsur yıl önce siyasal şiddet ile başlamıştım ve bugün ise bitkilerin ve hayvanların yerleştirilmesi üzerine çalışıyorum, nereden nereye!

Tarım, temel geçim kaynağı olarak ve insanların üzerine mücadele ettiği temel kaynak olarak –toprak ve sulama suyu meseleleri; gıda tedariki ve kıtlık meseleleri– siyasal mücadele tarihinin tam merkezindedir. Bu mücadeleler siyasetin ilk biçimidir ve bana da, bu nedenle, çiftçilik gibi konularla meşgul olmak, açıkça ve doğrudan doğruya siyasetle meşgul olmak gibi görünüyor.

"Modern, gelişmiş dünyaya" dönelim: Batı Avrupa'da ve ABD'de, tarımsal kesim nüfusun genellikle yüzde 5'ini oluşturmaktadır. Yine de köylüler, kırsal politikalar, siyasi bölgelemeler, devlet yardımları vs. gibi meseleler nedeniyle pek çok anlamda demografik ağırlığa sahip olmalarına rağmen siyasal açıdan aşırı temsil edilme eğilimindedirler. Küçük toprak sahipleri ve küçük burjuvazi, sağ partiler açısından çok önemlidir. Bu kesimler himaye edilirler ve artığın biriktiği yerlerde bir dereceye kadar devlet desteği de alırlar; biz ise Üçüncü Dünya için ihracatı fiilen zorlaştırırız. Tam olarak neoklasik bir dünyada yaşasaydık, tarıma devlet yardımı sağlamamamız ve tarımsal tedarikimizin büyük kısmını Avrupa'nın çeperindeki ve Latin Amerika'daki yoksul ülkelerde almamız gerekecekti. Hızla sanayileşen ve kentleşen Hindistan gibi bir yerde bile, kırsal nüfus ve geçimini tarım ve tarımla ilgili faaliyetlerden sağlayan insanların sayısı hiçbir zaman bugünkü kadar çok olmamıştı – bu oran her ne kadar azalıyorsa da, nüfus, bu eğilimin gözlenebileceği bir oranda artmaktadır.

Devlet Gibi Görmek kitabınız, vergilendirme ve siyasal düzen sağlama amaçlarına dönük olarak okunaklılık ve standartlaştırma çabalarına odaklanıyor. Aynı ilkenin meta zincirlerinin ve piyasaların kuruluş açısından da benimsendiğini düşünüyor musunuz; ve aynı "çıkarlar" mı söz konusu ya da piyasa felsefesi farklı modeller mi gerektiriyor_ Bir başka deyişle, ticari açıdan okunaklılık ile devletin amaçları açısından okunaklılık arasındaki, ve nihayet, piyasa iktidarı açısından okunaklılık ile devlet iktidarı açısından okunaklılık arasındaki farklar nelerdir?

Bana göre, herhangi bir metanın geniş ölçekli mübadelesi ve ticareti, belirli bir düzeyde standartlaştırma gerektiriyor. Cronon'un Chicago'nun bir tür ekolojik tarihi olan kitabı *Nature's Metropolis* [*Doğanın Metropolü*], gelecekteki hububat piyasası üzerine bir bölüm içeriyor. Chicago'da inanılmaz bir mısır, soya ve buğday çeşitliliği söz konusu fakat bu çeşitlerin hepsi büyük ambarlarda iki ya da üç sınıfa ayrılmak ve devasa kargo gemileriyle gönderilmek durumunda – bu ürünlerin ambarlarda standartlaştırılmasına dönük güdü, bütün bir bölgeyi tek tür hasada indirgeyen biçimde Chicago çevresinin manzarasına ve ürün çeşitliliğine de yansıyor.

Burada, *Devlet Gibi Görmek* kitabımda Alman bilimsel ormancılığında Normalbaum'a ilişkin tarif ettiğim durumda da aynı ilke yürürlükte. Tarımsal metalar, uluslararası ticaretin konusu oldukça standartlaştırılır. Eğer bir McDonalds ya da Kentucky Fried Chicken bayisi açmaya kalkarsanız, size, mimari açıdan orayı tam olarak nasıl inşa edeceğinizi anlatacaklardır; standartlaştırılmış ekipmanları almak zorunda kalırsınız; bütün eşyalar restoran planı dahilinde diğer eşyalarla aynı düzen içinde yerleştirilmelidir. Böylece her şey ayrıntısıyla halledilir ve standartlaştırılmış bir köfte ya da standartlaştırılmış bir kızarmış tavuk üretmek üzere ayrıntılı biçimde düzenlenir. Yine her şeyin standartlaştırılmış olması nedeniyle, şirket merkezinden gelen kişi hemen her restoran için az çok benzer olan bir kontrol listesiyle çıkagelebilir ve temizliği, kaliteni, üretkenliği ve uygunluğu şirket standartlarına göre denetleyebilir. Endüstriyel amaçlar

için gereken uzaktan denetim tarzı budur. Peki, montaj üretim hattı nedir? Montaj üretim hattı, emek gücü birimini standartlaştırmaya dönük bir çabadır. Emek süreçleri, buğday, köfte ya da araba üretimi açısından pek de farklı işlemez – çeşitlilik üzerindeki etkilere açısından da böyledir. Bu anlamda, mesela sözleşmeli çiftçilik, tarımı, talebe dönük daha güçlü bir vurguyla post-Fordist koşullarla uyumlu hale getirmenin örneklerinden biridir.

Sizi devletlere için olan modernleştirme projelerinin bir eleştirmeni olarak görmek mümkün. Uygun bulduğunuz ya da teşvik edebileceğiniz güncel bir yönetim biçimi örneği verebilir misiniz?

Bir planlama sürecinin –yol açtığı bütün dağınıklıklar bir yana– demokratik süreçler dahilinde her bir aşamada biçim değiştirme oranı, bana, uzun vadede ilgili tarafların tamamı açısından daha tatmin edici sonuçlara yol açabileceğini ve insanların kendilerinin de planın şekillenmesinde yeterli bir paya sahip olduğunu hissettiği sonuçlara dönük bir tür mutabakatla sonuçlanabileceğini düşündürüyor. Yukarıdan eksiksiz biçimde tasarlanmış, sonrasında ise üzerinden planlamanın yapıldığı insanların plana hiçbir şekilde dahil olmaması nedeniyle başarısız olmuş bir sürü plan örneği mevcut. Derdim, modernleştirme projelerinden tamamen kurtulmak değil, sadece uzmanlar yönetiminin belini kırmanın peşindeyim.

Berlin'de, Wissenschaftskolleg'deydim ve mimarlık tarihçisi olan Barbara Lane adlı bir kadını hatırlıyorum. Birlikte iki türden konutun, oradaki deyişle *Seidlungen*'in bulunduğu bir konut bölgesine gittik: Bir yanda Bauhaus konutları, diğer yanda Nasyonal Sosyalist mimarlar tarafından o konutlarla rekabet etmek üzere yürütülmüş olan bir konut projesi bulunuyordu. Bauhaus mimarlarının, insanların kaç metreka-re alana ihtiyacı olduğunu, ne kadar suya, güneş ışığına, oyun alanına vs. ihtiyacı olduğunu kesin biçimde hesaplamış olmaları bana ilginç gelmişti. Bu konutlar soyut bir insan için planlanmışlardı ve buranın mimarı bu konutları dünyanın herhangi bir başka yerinde yapabiliirdi. Nazi mimarlar ise

–hemen hepsi Alman kültürel geleneğinin bir parçası olan geleneksel mimariye atıfta bulunur biçimde– küçük bacaları, tuğladan yapılmış küçük giriş basamakları olan özgün evler inşa etmişlerdi. Orada, Bauhaus ekolünün uluslararası amacının bir anlamda mekânsız ve evrensel olmak olduğunu fark ettim, tıpkı bugün IKEA'nın yaptığı gibi. Bir Bauhaus evinden Nazilerin tasarladığı bir konutta yaşamayı tercih edebileceğimi fark edince de biraz kendimden utandım fakat benim yönetme meselesindeki vurgum işte burayadır: Nasıl gerçekleştirildi? Ne kadar güçlü bir tutkuyla hareket edildi?

Bu hattan gidersek, çalışmalarınız, kesinlikle sizin de bir ses, bir yüz ve anlaşılır bir görünüm sağladığınız madunların/ezilenlerin çıkarlarını korumayı amaçlayan ve direniş çalışmaları olarak adlandırılan bir akıma da büyük bir ilham vermiş gibi görünüyor, böyle anılıyor. Adını andığımız özgürleştirici direniş çalışmalarındaki payınız nedir?

Weapons of the Weak gibi kitaplarımda yaptığım tek şey, genelde "apolitik" ya da "irrasyonel" olarak yaftaladığımız davranışların, aslında, önceden bilinçli bir siyasallık itibarından yoksun bırakılmış siyaset biçimleri olarak görülmesini sağlamaktı. O zamanlar dünyanın büyük kısmı açısından, kamusal toplanma, örgütler kurma, gösteriler yapma, açık demokratik süreçler işletme ihtimali hiçbir şekilde yoktu. Rahmetli (büyük) Charles Tilly ile ben bu konuda ters düştük. Tilly açısından, bir şeyin bir siyasi hareket olarak görülmesi, o şeyin sürekli bir kamusal varlığa ve büyük kamusal hedeflere sahip olmasını gerektiriyordu. Ben ise daha önce var olmadığı kabul edilen bir siyasi eylem alanını tanımlamaya çalıştım. Siyasetin formel ve kısıtlı tanımının uygulanmadığı bütün bu alanlara dair temel bir soru sordum: "Bunları siyaset olarak görürsek, o zaman ne olur?" İnsanların vahşi ya da otoriter bir iktidarla karşılaştıklarında sergilediği ayak sürüme, uyumsuz olma ve diğer bu türden taktikler, aslında, dünya tarihinin büyük kısmında dünya nüfusunun büyük kısmı açısından genellikle uygun yegane siyasi araçlardır.

İktidarın operasyonlarını ve dünyanın aslında nasıl işlediğini en fazla gizleyenler, yine iktidarla bulaşık kurumlardır. Bence, sosyal bilimlerin özgürleştirici potansiyeli, aslında sadece işinizi dürüst biçimde yapmanız, işlerin gerçekte nasıl yürüttüğünü göstermenizdir ve bana göre, bunlar her zaman yıkıcı bir etkide bulunurlar çünkü gerçekleri en fazla gizleyenler ve örtbas edenler, iktidarla bulaşık kurumlardır. Benim düşünceme göre, iyi sosyal bilim, doğası gereği özgürleştiricidir ve bir tür direniş işlevine sahiptir. Gelgelelim işlerin nasıl yürüdüğünü ortaya çıkarmak isteyen kişilerin gerekçelerine dair bugünlerde daha az güven duygusuna sahibim; bu kişiler kendi güçlü önyargılarını uygulamaya koyuyorlar ve gerekçeleri de her zaman benim değerli bulduğum gerekçeler değil.

Dünyanın nasıl işlediğini açıklamada Marksizm sizin açınızdan ne kadar önemli?

Bana Marksizm ile olan ilişkim sorulduğunda, her türden siyasi mücadelenin maddi temeline bakıyor olmam ve sınıfı ve maddi temeli analiz açısından en iyi başlangıç noktası saymam anlamında ve "kaba" kelimesinin üstüne basarak "Ben bir kaba Marksistim" cevabını veriyorum. Buna kattığım şey ise –ki Karl Polanyi'nin *Büyük Dönüşüm*'ünden bu kadar etkilenmemin nedeni de budur– ekonominin tarihsel olarak diğer toplumsal ilişkilere yerleşme biçimine ve *birakınız-yapsınlar* ideolojisinin güçlendiği 19. yüzyılın başlarına kadar bunların birbirinden ayrıştırılamamış olmasına dair bana güçlü bir argüman olarak görünen düşüncedir. Polanyi'nin işaret ettiği mücadele, halen daha sürdürdüğümüz bir mücadeledir ve Washington Konsensüsü'nün ardından, kesinlikle, Polanyi'nin bahsettiği türden toplumsal korunma yolları icat etmek zorunda kalacağız. Sıradan insanları piyasanın aşırılıklarından nasıl koruyacağımız sorusu, halen daha fazlasıyla yanıt beklemekte olan bir klasik sosyalist sorudur.

Bu arada kendimi tuhaf biçimde Soğuk Savaş'a nostaljik bakışlar fırlatırken buldum; iki anlamda... İlk olarak, meslektaşım Roger Smith'in ileri sürdüğü üzere ki sizin de buna katılacağınızı düşünüyorum, şayet ABD'deki yurttaş hakları

hareketinin başarısı anlamak istiyorsak, bu başarının Kennedy dönemi boyunca geçerli olan temel nedenlerinden biri, ABD'nin Soğuk Savaş'ı, bizim ırkçı bir toplum olmamız nedeniyle –onlar öyle düşünüyordu– kaybediyor olmasıydı. Bu anlamda, Soğuk Savaş'ı kazanmak, toplumu daha adaletli hale getirmek üzere, benim de tamamen benimsediğim reformların gerçekleşmesine bağlı hale gelmişti. İkincisi, iki kutuplu bir dünya varken, ABD ve Batı, toprak bölüşümünün aşırı derecede eşitsiz olduğu yerlerde toprak reformu yapmakla ilgileniyorlardı. 1989'dan sonra ise IMF ve Dünya Bankası bir daha asla toprak reformu lafını ağızlarına almadılar.

Bu anlamda, mekanik teleolojik Marksist sınıf mücadelesi söylemi tarihsel olarak açıkça yanlışlanmakla birlikte, Polanyi'nin sorduğu türden sosyalist sorular ise halen sapa-sağlam ayaktadır.

Son kitabınız *The Art of Not Being Governed*'da* ulus-devletin yerküreye, bir tür nihai çitleme olarak mutlak biçimde yayılmasına ve yerleşikleşmesine tanık olduğumuzu ileri sürüyorsunuz ve yüksek modernist tutkular üzerinden bir sınırlama olarak liberal ekonomi politüğün bir felakete yol açabileceğini dile getiriyorsunuz. Fakat pek çok çağdaş gözlemciye göre, bu gidişe, bizzat devletler tarafından engel olunması gereken piyasanın haddinden fazla genişlemesiyle karşı durulacak.

Devlet Gibi Görmek kitabımın bir yerinde Fransız sendikalarının IMF'nin ve Dünya Bankası'nın liberal politikalarına karşı Fransa'da sosyal güvenliği ve güvence ağını savundüğünü ve bu anlamda, ulus-devletin piyasalara karşı az sayıdaki engelden biri olduğunu not etmiştim. Henry Bernstein, ben ne zaman devlete karşı bir şeyler söylesem, bana devletin küresel liberal ekonomi ile birey ya da aile arasındaki yegane kurum olduğunu hatırlatmaktadır.

Gelgelelim dünyanın büyük kısmında ve yine Üçüncü Dünyanın her yerinde, dünya ekonomisinin geçerli olan bi-

* *The Art of Not Being Governed*.

rimi devlet olagelmıştır; ve genellikle, her yana yayılmış devletin kendine mal edemediği ve düzenleyemediği bir özel alana dönük liberal söylem üzerinden onaylanan da yine devlettir.

Zenginlik, iktidar ve mülkiyet çarpıklıklarının devlet tarafından engellenmesi de dahil zenginliğin ve mülkiyetin biriktirilmesindeki yapısal avantajlardaki çarpıklığı en aza indirilmesi anlamında gerçek bir demokratik devletin, bir devletin piyasanın tamamen başına buyruk işleyişini ne dereceye kadar kısıtlanabileceğini de gösterdiği konusunda muhtemelen hemfikirizdir. Uzun vadede yurttaşların piyasanın başarısızlıklarına karşı kendilerini korumalarını sağlayan bir araç olarak iş görmesi muhtemel tek devlet, yeterince kapsayıcı olan ve iktidar, mülkiyet ve zenginliğin yoğunlaşmasının sağladığı yapısal avantajları reddeden, buna aracılık yapan ya da bunu en aza indiren bir demokratik devlettir.

Neoliberalizmi nasıl tanımlarsınız?

Bir anlamda neoliberal konuşma tarzlarının yaygınlığı, insanları avantajları hesaplayan birer hesap makinesine çevirme etkisine sahip. Bir kitap var, adı *Everything I Learned About Love I learned in Business School* [Aşka Dair Ne Öğrendiysem İşletme Fakültesinde Öğrendim] ve bu kitap "zararlardan kurtulmak", bir "hedef tanımına" sahip olmak, "performansı ölçmek" gibi şeyler hakkında... İlginç biçimde, klasik ekonomi politik içerisinden konuşursak, Hobbes iştahımızı kısıtlamak için bir devlete ihtiyacımız olduğunu düşünüyordu ve neoliberal devlet karar alma tarzımızı (iştahımızı kamçılayarak) fazlasıyla sömürgeleştirmiş olabilir; neoliberal devlet bugün artık devlet tarafından kısıtlanması gereken insani aktörü yaratmış olabilir.

Yine son kitabınız *The Art of Not Being Governed*'da, ulus-devlet sistemine dahil olmak konusunda isteksiz olan Güneydoğu Asya'daki yerlere ve halklara odaklanıyorsunuz. Ben bunu bir tarih kitabı olarak görüyorum; peki, bugüne dönük sunduğu dersler nelerdir?

Bilinçli bir kaçamak siyasal tercih olarak devlete dahil olmama tercihinin farkına varmakla ilgili daha önce de bahsettiğim şeye ek olarak, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, bu yerlerin, her ne kadar her yerde değilse de ve dengesiz bir biçimde de olsa, ulus-devlete dahil edilmiş olduklarını ileri süreceğim. Devlet sınırlarını aşan bir araya gelme ve işbirliği tarzları ile Katalonya benzeri sınırlı bağımsızlık biçimleri icat etmeye ihtiyacımız var. Günümüzde tek alternatif, bu ulus-devleti terbiye etmektir çünkü onunla araya mesafe konulamamaktadır – ulus-devlet bu sınır bölgelerini giderek gasp etmektedir; size köprüleri yakabilirmişsiniz ve "moder-nite"yi kendinizden uzak tutabilirmişsiniz gibi hissettiren Avatar filmi, tek kelimeyle ütopyacıdır. Dolayısıyla, bana göre yerli halkların görevi, ulus-devletin ilerleyişini, ona daha insani bir kapsayıcılığı dayatacak biçimde yavaşlatmak ve evcilleştirmektir.

Bu söyleşinin bir yerinde bir "kaba Marksist" olduğunuzdan dem vurdunuz; fakat son kitabınızda, toplumsal formasyonların nasıl da kolayca değişebileceğini göstererek kolektif kimliğe dair konstrüktivist bir duruşu benimsiyorsunuz. Şayet maddi temel bu kadar önemliyse, konstrüktivizmden kastınız nedir?

İstisnai kimliklerin göstergeleri olarak işleyebilen şeylerin sayısı. İnsan gruplarının paylaştığı potansiyel müştereklikler üzerine düşünürseniz, bu müşterekliklerin herhangi biri ya da herhangi bir kombinasyonu bu kimlik için bir temel olabilecektir. Güneydoğu Asya'da, bazı insanlar ölülerini küplerin içinde yakarlar; bu küpleri bir tür grup kimliğini teyit eden bir sınır işareti olarak görmeyi tercih edebilirler; sonra birdenbire ölülerin yakılma biçimine dair –ölülerini gömenlere *karşı* ölülerini gömmeyenler arasında– bir toplumsal seferberlik ortaya çıkar. Kadim soru şudur: İşbu neredeyse sonsuz kültürel ya da ekonomik özellikler dizisinden hangileri toplumsal seferberliğin temellerini oluşturmaktadır? Maddi koşullar vardır; şayet küçük toprak sahiplerinin hepsi kendilerin aynı borç batağında bulsa ve bir ekonomik kriz var olup bunların hepsi aynı anda topraklarını kaybetse, bu türden bir acının kendisini borçların azaltılmasına dönük

bir köylü hareketi olarak ortaya koyması muhtemeldir. Aynı durum, kuşkusuz, Avrupa'daki benzer düzenlemelerden mustarip olan Fransız çiftçiler açısından da geçerlidir; bu çiftçiler farklı yerel futbol takımlarını destekleseler de ve çok az ortak noktaya sahip olsalar da, yeni bir düzenleme alanlarını hedef aldığında, bu maddi olgu etrafında seferber olacaklardır. Öte yandan, hükümetin yoksul beyaz halkın düşmanı olduğu olgusu etrafında seferber olmaya karar veren Michigan milisleri örneğindeki gibi, Michigan'daki yoksul çiftçileri de ele alabilirsiniz.

Bana öyle geliyor ki bazı özellikler, grup kimliklerinin etrafında harekete geçeceği kristalleşme/belirginleşme noktası olarak hizmet etmeye daha yatkındır fakat verili bir durum dahilinde hangi özelliğin harekete geçireceğini tahmin etmenin bir yolu yoktur.

Son kitabınız, bir şekilde Rousseau'nunkine benzer bir argümanı, yani, devlet olmazsa anarşinin değil – bilinçli bir şekilde farklı– bir siyasal düzenin olacağını ileri sürüyor. Uluslararası ilişkiler alanındaki realistler tarafından devletleri "kuşatan" tehlikeli bir anarşi olarak değerlendirilen felsefi "doğa durumu" düşüncesine dair ne düşünüyorsunuz?

Buna tarihsel bir yanıt vereyim. Devlet ya da merkezi siyasal örgütlenme, son 4.000 yıldır bizimle. Bu devlet her ne kadar her yerde kapsayıcı ve iktidar sahibi olmasa da, yine de vardı. Belirli mekânlar ya da insanlar devletin "dışında" – sözüm ona doğa durumunda– olsalar da, her daim devletle bir arada ve onunla diyalektik açıdan etkileşim içinde var oldular. Dolayısıyla devletin içinde ve devletle birlikte ve devletin dışında ve devletsiz yaşayan insanların var olduğundan bahsetmek ve bunların birbirlerinden tamamen farklı davrandıklarını farz etmek, zor bir varsayımdır. Örneğin ben, kısmen nüfus seviyelerinin çatışmalarla başa çıkmak için oradan gitmenin yeterli olacağı denli düşük olması nedeniyle, devletin dışında yaşamın Hobbes'un iddia ettiği gibi "yabani, müstehcen ve kısa" *olmadığını* düşünüyorum. İnsanların uğruna mücadele ettiği ve öldüğü şeylerin büyük

kısmı, aslında, metaldır. Bu anlamda, eğer doğa durumu ile, devletin halihazırda var olduğu ve bu insanların devletlerin çeperlerinde yaşadığı bir dünyada devletin dışında yaşayan insanları kast ediyorsak, tamamen farklı bir şeyden bahsetmiş oluruz. Örneğin, çoban hayatının aslında her zaman tarım devletleri ile ticaret yapmak üzere örgütlendiğini biliyoruz; dolayısıyla çoban hayatı, tarımı önceleyen ve tarım tarafından yeri alınan bir geçim biçimi değildir. Bir başka örnek verelim: 9. yüzyılda Borneo halkının oldukça geri ve avcı- toplayıcı toplumun tipik bir örneği olduğu kabul ediliyordu. Peki, ne topluyorlardı? Birtakım kuş tüyleri ve reçene, maymunların safra keseleri; bunların hepsi o zamanlarda Çin'de aşırı değerli kabul edilen şeylerdi! Dolayısıyla Borneolar bu şeyleri yanı başında halihazırda var olan bir devlet ile uluslararası ticaret için topluyorlardı; Borneoların avcı- toplayıcılıkları, devletlerin gölgesinde süregiden bir avcı- toplayıcılıktı. Öyleyse hangi "doğa durumundan" bahsediyoruz? Rousseau tanıştığı kölelerden bahsederken, kendi çıkarlarını gözeterek ve siyasal davranarak örgütlü bir devletin temsilcilerine stratejik karşılıklar veren insanlar gördüğünü söylüyordu. Sözün özü, "doğa durumu" kavramı ortaya çıkardığından daha fazlasını gizliyor.

direnif ve hareket noktaları

James C. Scott, bu söyleşide, kendi kişisel siyasi gelişimini ele alıyor, çalışmalarının büyük katkılarından bir kısmını ayrıntılandırıyor ve halihazırda süregiden dünya çapındaki mücadelelerin karmaşık noktalarını anlamak adına önemli görüşler ileri sürüyor.¹⁵

Erken yaşlarınızın siyasal inançlarınıza ve ilgi alanlarınıza dönük katkıları da dahil olmak üzere nasıl yetiştiğinizden bahseders misiniz?

Bir *Quaker** okuluna gönderildim ve bunun üzerimde muazzam bir etkisi oldu. O sıralarda bunun farkında olduğumu zannetmiyorum. Fakat bu Quaker okulundaki insanlar, İkinci Dünya Savaşı boyunca vicdanlı birer muhaliftiler. Bu insanlar halen daha hayat dolular. Bu arada, muhalif oldukları için ağır bedeller de ödediler. O zamanlarda onlarla aynı fikirde olmadığımı eminim. Fakat yüz kişilik bir kalabalığın için tek başına bir azınlık olarak durabilen insanlarla karşılaştım. Bu benim üzerimde derin bir etki bıraktı. Aslında

¹⁵ 2010 yılı temmuz ayında Benjamin Holtzman ve Craig Hughes tarafından New Haven, Connecticut'ta gerçekleştirilmiş olan söyleşinin orijinal metni için bkz. "Point of Resistance and Departure: An Interview with James Scott", Benjamin Holtzman ve Craig Hughes, *Upping the Anti Journal*, Sayı 11; <http://uppingtheanti.org/journal/article/11-points-of-resistance-and-departure-an-interview-with-james-c.-scott/>.

* *Quakerlar*: Kendilerini "Dindar Arkadaşlar Topluluğu" olarak adlandırmaktadırlar. 17. yüzyılın ortalarında İngiltere'nin kuzey-doğu bölgesinde ortaya çıkan, Hristiyanlığın mezheplerinin yaklaşımlarına ve doktrinlerine muhalif Hristiyanlar tarafından kurulan bir tür tarikattır, pasifizmi savunurlar – ç.n.

beni olduğum kişi yapanlar, onlardır. Bu yüzden de söze kendimden önce onlarla başlıyorum.

Yine Quakerlar, Philedelphia'da haftalık çalışma kamplarına da sahiplerdi. Dairelerini boyamak üzere siyahi bir aileyle bir ya da iki gün birlikte çalıştığımız günlerdi. Günün bir kısmında Moyamensing cezaevine gidiyorduk. Eyalet akıl hastanesi olan Byberry'ye gidiyorduk. Yerleşimcilerin evlerinde yemek yiyorduk. Komünist liman işçilerinin toplantılarına katılıyorduk. Misyoner kiliselerine gidiyorduk. Evsizlere yemek veren karizmatik siyahi lider Devine Baba'yı görmeye gidiyorduk.

Philedelphia'dan yaklaşık 15 mil uzakta olan New Jersey'de büyüdüm ve Quakerlar bana Philedelphia'nın hiç görmediğim –çoğu insanın hiç görmediği– yerlerini ve sınıfaltını gösterdiler. Bütün bunları herhangi bir vaaz vermeksizin yapıyorlardı. Yine Washington'da da bir haftalık çalışma kampı organize etmişlerdi. Bu dediklerim, Soğuk Savaş'ın zirvesinde, 1955 yılında oluyordu. Küçük Quaker okullarından (sayısı sanırım yirmi kadardı) gelen bütün insanlar, barış hakkında konuşmak üzere Sovyet Elçiliği'ne yürümüştü. Bu yürüyüş, sokağın karşı tarafındaki bir evden sanırım FBI tarafından kayda da alındı. *Fanshen*'in¹⁶ yazarı Marksist yazar William Hunton gibi kişilerle görüşüyor ve uluslararası açıdan belirli bir siyasal muhitte tanış oluyorduk. Quakerlar olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdım. Bir tür gözü kara cesaret söz konusuydu: Nereye olursa git, kim olursa konuş.

Quakerların "her insan Tanrı'nın ışığını taşır" inancı, onlara, benim üzerimde büyük bir etki bırakan toplumsal bir hakikat vizyonu kazandırmıştı. *Tahakküm ve Direniş Sanatları* kitabım, zamanında gittiğim küçük bir Quaker okulu olan Moorestown Friends' School'a adanmıştır. Orada 39 kişilik en kalabalık tarih sınıfının öğrencilerinden biriydim.

¹⁶ Bkz. William Hinton, *Fanshen: A Documentary of Revolution in a Chinese Village* (pek çok kez basıldı, en son baskısı: Monthly Review Press, 2008).

Sonrasında ise Madison'daki Wisconsin Üniversitesi'ndeyken meslektaşım Ed Friedman siyasi eğitimimde büyük bir rol oynadı. Köylü devrimleri üzerine dersimizi veriyorduk ve Ed bana "devrim bir kez devlet haline geldiğinde, artık benim düşmanımdır" dedi. Çarpıcı olan şey, her başarılı ilerici devrimin, sonrasında yerini aldığı devletten daha da inatçı ve baskıcı bir devlet üretmeye eğilimli olmasıydı. Devrimlerin sonuçları, onların nasıl daha güçlü ve daha baskıcı devletler kurduklarını düşündüğünüzde, hatırı sayılır bir melankoliye yol açıyor.

Uzun zaman önce, insanlar bana siyasi görüşümü sorduğunda, hemen her zaman "kaba" kelimesinin üstüne basarak "Ben bir kaba Marksistim" cevabını veriyorum. Bununla kast ettiğim, bir şeyi incelerken sorduğum ilk sorunun maddi temele dair olmasıdır. Bu sorular size bütün yolu kat ettirmez fakat buradan başlamak istersiniz. *Weapons of the Weak* [Güçsüzlerin Silahları] üzerine çalışırken ve *Tahakküm ve Direniş Sanatları* üzerine çalışmaya başlarken, kendi kendime bir şeyler mırıldanıyordum ve sonra yine kendi kendime "bu söylediklerim bir anarşistin söyleyeceği sözlermiş gibi çınıyor" diyordum. Bu türden sözleri sık tekrarlamaya başladığımda ise anarşizm üzerine bir ders açmamın gerektiğine karar verdim.

Bu süreçte muazzam miktarda bilgi edindim. Aynı zamanda anarşizmden ne kadar yol kat etmiş olduğumun da farkına vardım. Pek çok anarşist, bilimdeki teknolojik ilerlemelerin artık siyasete ihtiyacımızın kalmadığı bir noktaya geldiğine –her şeyin bir idare etme meselesi haline gelebildiğine– inanıyor. Özellikle anarşizm üzerine yazmaksızın anarşizm üzerine bir ders vermek, bana nereye ait olduğumu keşfetme konusunda yardımcı oldu. Bu aralar üzerinde çalıştığım *Anarchist Fragments**, bu aidiyeti biraz daha saflaştırmaya dönük bir çaba.

* Scott'ın burada *Anarchist Fragments* olarak andığı yayımlanacak olan kitabı, İngilizcede *Two Cheers for Anarchism: Six Easy Pieces on Autonomy, Dignity, and Meaningful Work and Play* adıyla

İktidardan yoksun grupların "alt-siyaset"i olarak adlandırdığımız olgu üzerine çalışmaya dönük ilginiz ne zaman ortaya çıktı?

The Moral Economy of the Peasant [Köylülerin Ahlaki Ekonomisi] kitabımı yazmıştım ve insanlar sürekli bana alan çalışmamı nerede yaptığımı soruyorlardı. Onlara herhangi bir alan çalışması yapmadığımı anlatmak durumunda kalıyordum. Ben hiç alan çalışması yapmadım. Ben arşiv çalışması yaptım. Köylü kurtuluş savaşları üzerine çalışırken Madison'a geri döndüm. Hayran kaldığım pek çok metin okudum fakat bu arada herhangi bir ülkedeki köylülüğe dair çok az şey bildiğimi de fark ettim. Böylece belirli bir ülkedeki köylülüğü, onu avucumun içi gibi bilecek denli sıkı çalışmayı istedim. Sonrasında ne zaman bir genelleme yapmaya niyetlensem, artık belirli bir ülkedeki köylülüğü "bunun burada bir anlamı var mı?" sorusunu sormaya yeterli derecede bilir hale gelecektim.

Weapons of the Weak'e katkı sunan yaklaşımlardan biri, Gramsci'nin hegemonya düşüncesi gibi kuramsal yaklaşımları alıp bunların küçük bir topluluk açısından fiilen uygulanabilir olup olmadığını keşfetmeye çalışmaktı. Soyutlamaları, onları işler halde görmedikçe, hiçbir zaman çok iyi anlayamamışımdır. Dolayısıyla ben de bu köyde iki yılımı geçirdim. Her anlamda geliştirici bir deneyimdi. İnsanlar birbirlerini öldürmüyor ve milisler gelip köylülere dayak atmıyorlardı. Yine de nasıl anlamlandırabileceğimi bilemediğim düşük düzeyli bir ihtilaf mevcuttu. Ortada bir yığın siyaset dönüyordu fakat bu siyaset, toplumsal hareketler kuramcısı Charles Tilly'nin kabul ettiği türden bir siyaset de değildi. Ortada ne bir pankart, ne bir formel örgütlenme ne de geleksel anlamda bir toplumsal hareket vardı.

Bu tür siyasetin insanların büyük kısmının tarihsel olarak yaşadığı siyaset olduğu benim açımdan belirginleşmişti. "Alt-siyaset", insanların açıkça örgütlenmekte özgür olma-

yayımlandı. Türkçesi için bkz. James C. Scott, *Anarşizm*, çev. Barış Tanyeri, İstanbul: Altıkırkbeş Yayınları, 2014 – ç.n.

dıkları sistemlerde nelerin olup bittiğini kavramaya çalışmaktadır. Alt-siyaset, başka hiçbir alternatifi olmayanların siyasetidir. Bu düşüncenin tarihçiler açısından yeni bir şey olduğunu düşünmüyorum. Eric Hobsbawn *Eşkılar* kitabında benzer bir şey söylemişti. Fakat formel siyasal sistem üzerine çalışan siyaset bilimciler açısından, bunun yeni bir şey olması gerektiğini düşünüyorum. Herhangi bir örgütün ve herhangi bir kurumun içinde bu siyaset zaten her zaman yürürlüktedir. Siyasetin, formel örgütler ve bildiriler alemin-den çıktığımız anda bitmediğinin farkına varmak bize çok şey öğretir.

Weapons of the Weak'in yayınlanmasından önce, köylü direnişleri üzerine olan literatür neredeyse tamamen büyük ölçekli, örgütlü protesto hareketlerine odaklanıyordu. Fakat sizin de söylediğiniz gibi "madun (tabi) sınıflar ... açık, örgütlü siyasal faaliyet lüksünün bedelini nadiren karşılayabilirler." Dolayısıyla siz, yoksullar ve iktidardan yoksun gruplar tarafından zenginlere ve iktidar sahiplerine direnmek adına kullanılan "sıradan silahlara" dikkat çekiyorsunuz. Nedir bu "zayıfların silahları" ve ne türden etkilere sahip olabilirler?

1650 ila 1850 yılları arasında, sıklığı ve nefrete maruz kalma yoğunluğu anlamında, İngiltere'deki en yaygın suç yasa dışı avlanmaydı. Gelgelelim ortada "ormanlar bizimdir" yazan bir pankart hiçbir zaman olmadı. Yine, ormanlık alanlarla ilişkili olarak hanedanlığı reforme etmeye ya da aristokratik hakları budamaya dönük herhangi bir girişim de mevcut değildi. Yine de, bütün bunları koruyan yasaların varlığına rağmen, sıradan köylüler bu topraklarda tavşan ve balık avlıyor, yakacak için ağaçları kesiyordu. Burada bir adım geriye basıp merceğinizi biraz genişletirseniz, olan bitenin mülkiyet hakları üzerine süregiden şekillendirici bir mücadele olduğunu görebilirsiniz. Bu mücadele Parlamento ya da formel siyaset düzeyinde değil, gündelik düzeyde işliyordu.

Marx'ın erken dönem yazılarından birinin konusu, Rhineland'da odun hırsızlığıdır. Marx, istihdam oranları azaldığın-

da krallık topraklarında yakacak için ağaç kesmeye dönük davaların nasıl arttığına işaret etmektedir. İnsanların bu eylemleri bir tür siyaset olarak görmekte zorlanmasının sebeplerinden biri, hırsızlığa odaklanıyor olmalarıdır. Hırsız bir tavşan güveci yapmanın peşindedir ve bu hiç de bir kolektif direniş eylemi gibi görünmemektedir. Bu daha çok "Bu akşam canım tavşan güveç istedi, çok teşekkür ederim. Ben sadece tavşanımı alıp kaçacağım." demek gibi görünmektedir. Fakat bütün parçaları bir araya getirdiğinizde, hiç kimenin köylülerin –on yıllardır– birbirini ele vermesini sağlamamış olduğunu fark edersiniz. Hiçbir dava açılmamıştır çünkü iktidardakiler şahitlik yapacak kimseyi bulamamışlardır. Bu sırada av bekçileri de düzenli biçimde öldürülmekte, yıldırılmakta ya da tehdit edilmektedir.

Her ne kadar bütün ayrıntıları bilmek zorsa da, ortada, bütün yapının örtük işbirliğine ve ortak norm ve değerlere dayandığı bir kolektif sessizlik komplosu vardır. Dahası, mesele sadece tavşan çalmak olsaydı, bunun pek bir anlamı olmazdı. Fakat eğer söz konusu olanın, aristokratların kendi mülkleri üzerindeki ağaçlar, balıklar ve tavşanlar üzerinde hak iddia etmesine engel olan bir normatif inanç olduğunu gösterebilerseniz ve bu normların halk kültürü dahilinde aristokratik iddiaları ihlal eden karşılık niteliğindeki bir yapıyı mümkün kıldığını tespit edebilirsiniz, işte o zaman elinize kendi adını asla telaffuz etmeyen son derece siyasal bir şey gelmiş olacaktır.

Köylülerin işi arşivlerden uzak durmaktır. Arşivlerde köylülere rastlarsanız, bilin ki bir şeyler çok kötü gitmiştir. Köylülerin direnişi, siyasi iktidar ile kamusal bir kafa kafaya geliş olarak başkaldırdıran ziyade bir tür hareket noktasıdır. Gecekonduculuk ile bir hazine arazisini pankartlarla işgal etmek arasındaki fark da budur. Analitik açıdan önemli olan şey ise bütün bu faaliyetlerin siyaset olduğu ve alt-siyaset alemine ilgi göstermediğimiz takdirde insanların büyük kısmının mülkiyet, çalışma, emek ve geçim üzerine nasıl mücadele verdiklerini gözden kaçırarak olmamızdır.

Weapons of the Weak kitabında üzerine çalıştığınız Malezya köyündeki köylüler, proleterleşmeyle ve iş ve gelire erişimlerini kaybetme riskiyle karşı karşıyalar. Yine de, sizin de belirttiğiniz üzere, "herhangi bir isyan, herhangi bir gösteri, herhangi bir kundaklama eylemi, herhangi bir örgütlü toplumsal haydutluk, herhangi bir açıktan şiddet" yaşanmıyor ve herhangi bir örgütlü siyasi hareket de söz konusu değil. Bu koşulların olmayışı, Gramsci'nin hegemonyaya ilişkin vardığı sonuçların pek çoğunu teyit ediyor gibi görünüyor. Fakat köy yaşamının yüzeyinin altında işleyen şeyler üzerine düşünüldüğünde, sizin analiziniz, Gramscicilerin iktidardakilerin madunların eylemlerini ve inançlarını şekillendirme kapasitesine dönük tariflerini iyice karmaşıktırıyor.

Hegemonya kelimesini hatalı kullandığıma dair –kısmen insaflı biçimde– suçlanmışlığım var. Gramsci açısından hegemonya, yurttaşların ve seçimlerin olduğu belirli türden bir liberal siyasal sistemi gerektirir. Açıkçası, Malezya'daki anlattığım durum tahakkümdür çünkü orada kelimenin herhangi bir anlamıyla bir parlamenter sistem bulunmamaktadır.

Benim anlamaya çalıştığım şey, bu gibi durumlarda hegemonyanın ve tahakkümün nasıl işlediğidir. Köyün yoksulları ve ezilenleri, zenginlerin bilmediği bir söylem türünü nasıl yaratmıştır; ve bu söylem türü nasıl oluyor da bir şeyler üzerine konuşma tarzı, bir saygınlık kümesi ve düzgün insanların ne yaptığına ilişkin bir normlar dizisi ortaya çıkarmıştır? Bu pratikler, her ne kadar gösterişli herhangi bir şey içermeseler de, mevcut düzene dönük bir tür eleştiri işlevi görmüşlerdir.

Yerleşik kılmaya çalıştığım şey, köylü yoksullar arasında, daha geniş ölçekli bir toplumsal hareket ile bağlantıyı mümkün kılabilecek bir tür topluluk söyleminin ve pratiğinin var olduğudur. Buradan hareketler köylülerin kaygıları, benzer acı ve endişe kaynaklarını ve benzer değerleri paylaşan diğer insanlarla da ilişkili hale gelebilir. Malezya'da bugün bile, iktidar partisine karşı Malay toprak sahibi elite-

rin halka dönük antipatisine dayanan bir tür muhalefet mevcuttur.

Radikal Soldan pek çok çevre, işçi sınıfının başarılı bir mücadele yürütmesi için "bilinçli" olması gerektiğine inanıyor. Dolayısıyla bu çevrelerin stratejileri de "sınıf bilinci" inşa etmeye vurguda bulunuyor. Sizin tarif ettiğiniz türden gündelik direniş biçimleri bu tabloyu nasıl karmaşıklştırıyor?

E.P. Thompson, *İngiliz İşçi Sınıfının Oluşumu* kitabında, bilincin mücadelenin *nedeni* değil bir tür *sonucu* olduğunu ileri sürüyordu. Yani mesele, bir işçi sınıfının kendi bilincini geliştirmesi ve ardından saldırıya geçmek üzere yönetici sınıflara bakınması gibi bir şey değildir. Şayet entelijansiyanın yaptığı bir hata varsa, o da, düşüncelerin düşünce olarak gücünü fazlasıyla abartmış olmasıdır. Thompson ise aksine, düşüncelerin –fiili mücadeleye nüfuz etmeleri halinde– nasıl da mücadelenin ardındaki bir tür güce dönüştüğünün altını çizmiştir.

İkinci Dünya Savaşı'nda 6.000 Yahudiyi ölümden kurtaran Fransa'daki Chambon köyünden haberiniz var mı bilmiyorum. Chambon'un bir Protestan köyü olması nedeniyle, köylüler tarihsel olarak zulmün ne olduğunu az çok biliyorlardı. Bu nedenle de Yahudilere sempatiyle yaklaştılar. Bu köydeki iki papaz köylüleri örgütlemek için dört bir yana gittiler ve bu sayede ölüme gitmekte olan Yahudileri kurtarabildiler.

Bu iki papaz faaliyetleri nedeniyle tutuklanarak toplama kampına gönderildiler fakat bu sefer de eşleri Yahudileri kurtarma girişimlerini devralacaktı. İki kadın ev ev, çiftlik çiftlik dolaştılar ve şunu söylediler: "Buraya gelen Yahudiler var. Kaçak durumdalar ve eziyet görmüşler. Bir Yahudi aileyi alıp ahırınızda saklayabilir misiniz? Bir Yahudi çocuğu evinize alıp o sizin çocuğunuzmuş gibi davranır mısınız?" İnsanlar ise şu yanıtı verdiler: "Yahudilerle bir sorunum yok, onları kurtarmak isterdim fakat bir eşim ve bir ailem var; o yüzden size iyi şanslar. Halden anlıyorum fakat riske giremem."

Fakat Yahudiler gelmişlerdi bile ve papazların eşleri başak bir yöntem bulmuşlardı: Yaşlı ve üzerinde ceketi bile olmadığı için tir tir titreyen bir Yahudi adamla birlikte köylülerin kapısına gittiler ve "Bu adamcağıza bir kap yemek ve ahırında yatacak bir yer verir misin?" diye sordular. Yanıtlar öncekinden farklıydı. Köylüler kanlı canlı bir insanın yüzüne bakmak zorunda kaldıklarında, hayır diyememişlerdi. Pek çoğu tereddütlü biçimde "Tabii, yaparım" diyecekti. Bir iki kez bunu yaptıktan sonra, köylüler savaşın geri kalanında Yahudileri kurtarmak üzere kenetlendiler. Bu köylüler düşünceler düzeyinde harekete geçmiyorlardı fakat somut bir durumla karşı karşıya kaldıklarında, büyük çoğu arkasını dönmek de istemiyordu. Düşünceler işlemiyordu fakat pratik durum işe yarıyordu.

Kamusal toplantılar yapmanın, siyasi örgütler kurmanın ve devlete demokratik yollardan meydan okumanın –dünyanın büyük kısmı açısından– fiilen imkansız olduğunu ve ayak sürüme ve ufak tefek hırsızlıklar gibi eylemlerin "siyasi" eylemler olarak görülmesi gerektiğini çünkü bu eylemlerin insanların siyasal fiiller gerçekleştirmenin tek yolu olduğunu söylemişsiniz. Peki, günümüzdeki ABD, Kanada ve diğer temsili demokrasiler gibi bağlamlar hakkında ne söylersiniz? Bir *fast food* restoranında hamburgerin içine tüküren işçiyi, oy vermeyi reddetmeyi ya da iş arkadaşının giriş kartını okutarak onu işteymiş gibi gösteren işçiyi de aynı şekilde değerlendirebilir miyiz?

Frances Fox Piven, Richard Cloward ve John Zerzan, benim de biraz sempati duyduğum bir argüman ileri sürüyorlar. Bence Piven ve Cloward aynı düşünceyi okuldan kaçma konusunda yapıyorlar: Okuldan kaçma oranının artması, bize, o kuruma dönük güven ile o kurumun normatif gücü hakkında bir şeyler söylüyor. Sabunlara işemek de öyle. Bir sosyal bilimci olarak, bir kişinin hamburgerin içine tükürürken aklından neler geçtiğini bilmem pek mümkün değil. Belki kötü bir gün geçirdi ve bir köpek tarafından ısırıldı ya da sevgili arabasını parçaladı. Aklından geçeni yalnızca o kişi bilebilir. Dolayısıyla bu türden eylemler, bir tür ortak

kültür haline gelmedikçe benim ilgimi çekmiyor. Şayet tek bir McDonalds şubesinde bile olsa, oradaki çalışanlar birbirlerine birer bakış fırlatıp ardından hamburgerlere tükürüyorsa, işte o zaman ortada dünya üzerinde gerçek bir şey olan belirli bir ortak, kamusal, normatif, madun kimlikli itaatsizlik mevcuttur. Bir işyerindeki kişiler patron arkasını döndüğünde ona el hareketi çekiyor ve ardından kendi aralarında gülüşüyorlarsa da yine aynı durum söz konusudur.

Bunlar, dünya üzerindeki gerçek şeylerdir. Siyasetle ilgilenen insanlar açısından ise bunlar, belirli bağlantılar kurmanın birer vesilesidir. Yirmi yıl önce New Haven'da meşhur bir İtalyan restoranı vardı. Çok popülerdi ve çalışanları yüklü bahşişler alıyorlardı. Bu restoranı işleten iki kardeş, orada bekleyen kadın garsonlardan sık sık müşterilere karşı cinsel jestlerde bulunmalarını talep ediyorlardı. Karşılığında ise bunu yapan kadın garsonlar en yüklü bahşişleri alıyor ve bol para kazanıyordu. Kadınların çoğu bir şekilde durumu kabul etmişti. Bu iki kardeşin kirli tipler olduğunu bilen bütün kadın garsonlar arasında belirli bir kültür vardı. Bazıları bu durumu kabul ediyor, bazıları ise etmiyordu. Etmeyenler ve tavır koyanlar ise işten atılıyordu.

Bir akşamüstü, daha önce bu durumu kabul eden fakat artık kadın garsonlardan biri önceden bu oyunu oynuyordu fakat artık bu iki kardeş artık onu istemiyor ve artık en iyi bahşişleri de alamıyordu. Akşamın erken saatleriydi. Kardeşlerden biri, bu kadın garsona "elindekileri bırak ve şu işi yap" dedi. Kadın garson ise "Önce elimdeki servis edeyim" ya da buna benzer bir yanıt verdi. Adam "Hayır, seni pislik. Elindekileri bırakacaksın ve sana ne söylüyorsam onu yapacaksın" diye bağırdı. Kadın garson –buradaki uzun geçmişi de hikayeye dahil edip okumak gerekiyor– elindeki tabakların hepsini yere bıraktı, doğruca mutfağa gitti ve bu iki kardeşten nefret eden diğer kadın garsonlarla konuştu. Beş dakika içinde, bütün kadın garsonlar restoranın önünde greve başlamıştı. Ardından ise kendilerini temsil edecek bir sendikacı aramaya gittiler.

Müşterilerin büyük kısmı, uzun zamandır orada olmaları nedeniyle garsonları çok iyi tanıyorlardı. Müşteriler restorana geldiklerinde grevdeki kadınlar onlara "Orada yemek yemeyin, bizi insan yerine koymuyorlar" diye sesleniyorlardı. Garsonlar restoranın işini bitirdiler; iki kardeş restoranı başka bir yere taşımak zorunda kaldı. Bu hikayeyi anlatmanın nedeni, bu her yere sinen atmosferin bir on yıl, belki de daha fazla sürmek durumunda kaldığını ve belirli bir uğrakta ise bir tür belirginleşmeye yol açtığını göstermektir. Akşam saat 7:01'de hayatında hiç greve gitmeyi düşünmemiş olan kadınlar, saat 7:05'te kendilerini grev yaparken bulmuşlardır. Oradadırlar çünkü onlar da diğer kadınlar gibidir; hepsi arkadaşır; hepsi birlikte çalışmaktadır. Benim işaret etmekte olduğum mantık türü budur. Genelde böyle şeyler olmaz, değil mi? Normlar hakkındaki hikayeyi anlatabilmemin tek nedeni, bu normların bir grev eyleminde belirginleşmiş olmasıdır.

Peki, gündelik direniş biçimleri ile daha kolektif olan siyasal seferberlik biçimleri arasında nasıl bir bağlantı vardır?

Yeraltı direniş kültürlerinin birbirleriyle bağlantılı hale geldiği koşullar, genellikle, haricidir. Bu kültürler başka başka yerlerden gelirler. Herhangi bir merkez komitesi bulunmayan Polonya'daki Dayanışma Hareketi'nin ele alalım. Polonya'da ilan edilen sıkıyönetim, ilk defa küçük bir işyerinde ya da bir mutfak masası etrafında –aile içinde ya da birbirine güvenen çok yakın arkadaşlar arasında– oluşmuş olan direniş kültürlerini bir araya getirecekti. Bu direniş kültürleri, insanların karşılaştığı sorunlar ve sıkıntılar açısından görece homojendiler. İnsanlar rejimden nefret ediyordu ve parti onları bunaltıyordu; et kıtlığı vardı ve sağlık hizmetleri düzgün işlemiyordu.

Eleştiriler fazlasıyla güçlenmişse de, parçalı küçük çevrelerin sınırını aşamıyordu çünkü insanlar bu eleştirileri ortalık yerde dillendirmekten korkuyordu. Dayanışma Hareketi'nin birkaç oldukça cesur grev eylem ile yaptığı şey, bir şekilde bütün bunları belirginleştirdi. Bundan sonra insanlar sadece

komşularıyla aynı dertlerden mustarip olduklarını değil, aynı zamanda, eleştirilerini bazı koşullar altında kamusal olarak da ifade etmelerinin mümkün olduğunu fark ettiler. Dayanışma Hareketi'nin herkese ne yapması gerektiğini söyleyecek bir merkez komiteye ihtiyacının olmamasının nedeni, rejimin bir yandan insanları ayırıştırırken, bir yandan ise onların gündelik hayatı üzerindeki etkileri yönünden benzeştirmesiydi. Bu insanlarla bağlantı kurmak ve kamusal olarak hareket etmek mümkün hale geldiğinde, halihazırda bunu destekleyen bir altyapı da mevcuttu. Dayanışma Hareketi, sıkıyönetime başkaldırarak, toplumun dört bir yanındaki ufacak birimlerde yaratılmış olan bir tür siyasal sermayeyi belirginleştirebildi.

Çalışmalarınızı okurken, her ne kadar siz buna karşı bir uyarı yapmış olsanız da, günümüz ile ve kendi ülkeye daha yakın bölgeler ile bağlantı kurmak o kadar da zor değil. Bu bağlantıları ifade ede "gündelik direniş" benzeri kavramlarla, bu, zaman zaman daha da kolay oluyor. Fakat *The Art of Not Being Governed [Yönetilmeme Sanatı]* kitabınızda tartıştığınız "okunaklılık / okunaksızlık" ve "devletten-kaçınma" gibi kavramlarla bu bağlantıları kurmak biraz daha zor olabiliyor. Örneğin, ABD'nin bazı kısımlarının, mesela Appalachia ya da Florida'nın batı kıyı şeridinin bazı bölgeleri gibi yerlerin devlet ve sermaye tarafından terk edilmiş olduğu ileri sürülebilir. Bu kavramların günümüz ABD'si ya da diğer "birinci dünya" ülkeleri açısından bir geçerliliği olduğunu düşünüyor musunuz?

Bence Appalachia bugün bile oldukça önemli bir devlet-dışı alan. Bu anlamda, bir yasadışı damıtma ya da marihuana üretimi haritası çıkarmak isterseniz, bu harita Appalachia'nın bahsettiğimiz dağlık alanlarıyla büyük oranda örtüşecektir. Tarihsel olarak gerçekten ilginç şeylerden biri, Konfederasyon'dan kaçmanın rakım ile ilişkili olduğuna dönük dahice tespittir. Bunun nedeni, en yüksek rakımlarda yaşayan insanların çok küçük çiftlikleri vardır ve hiç köleleri yoktur.

Bu onların siyahi insanları sevdiği anlamına gelmiyor; onlar sadece alçak bölgelerdeki topraklarda hakim olan plan-tasyonlara dayanan bir toplumsal düzen için ölmeyeceklerdir. Amerikan İç Savaşı'nda insanlar devlet tarafından askere alındılar ve komşularıyla dolu olan taburlarda çarpıştılar. Firar ettiklerinde de bir arada durdular. Silahlarını yanlarına aldılar, Appalachia'ya geri döndüler ve bir daha askere alınmadılar. Yeniden askere alınmaya ya da savaş vergisine karşı kendilerini korudular. Eğer Güney'de Cumhuriyetçilere oy veren yerlerin bir haritasını çıkarırsanız –Demokratların ırkçı Diksokratlar¹⁷ olduğu yerlerle de sırt sırtadır– o harita da rakım ile tam olarak örtüşecektir. Cumhuriyetçilerin tamamı yüksek tepelerdedir. O bölge, diğer kesimlerden kaçakların –yargılanmaktan kaçan insanların ve bağımsız bir hayat peşinde olan bazı siyahilerin– dertlerini erteleyebildiği bir bölgeydi. Bu durum, o bölge devasa bir kömür havzası haline gelene ve dağın tepesi yok olana kadar devam etti. Bugün, Batı Virginia'nın her yer kömür şirketlerine aittir.

[Kızılderililer için belirli alanların ayrılması anlamına gelen] rezervasyon sistemi, doğrudan yönetilmesi zorunlu olmayan, dolaylı yönetim alanları yaratmak adına devletin resmi bir girişimiydi. Dolayısıyla buralar birer devlet-dışı mekân biçimi haline geldiler. Devlet-dışı mekânlar toplumsal icatlardı ve birer coğrafi fenomen olmaktan ibaret değillerdi. Devletsiz ya da devletlerin arasında yaşıyor gibi görünen bir sürü insan, aslında, hiçbir zaman bir devletin parçası olmamış insanlar değil, kendilerini devletten uzak tutmayı başarabilen insanlardı. Dünyada sadece Zomia, hiçbir yerde olmayan kadar geniş bir bölgeyi kapsayan, devasa bir devlet-dışı alan olma özelliğine sahiptir.¹⁸

¹⁷ Orijinali *Dixicrat*; "ABD'nin Güney eyaletlerinde beyazların üstünlüğünü savunan Demokrat Partililer." – ç.n.

¹⁸ *The Art of Not Being Governed* kitabının konusu olan Zomia, Güneydoğu Asya'da bulunan Avrupa büyüklüğünde bir bölgedir ve Scott burayı "Dünyanın geriye kalan en büyüğü değilse de, en büyük devlet-dışı alanlarından biri" olarak tanımlamıştır. Zomia

The Art of Not Being Governed kitabınızda son söz olarak "Günümüz dünyasında, özgürlüğümüzün geleceği Leviathan'dan kurtulmaktan değil, göz korkutan bir görev olarak onu evcilleştirmekten geçmektedir" sözlerini sarf ediyorsunuz. Özgürlükçü solda süregiden tartışmalar da bu meseleyle boğuşuyor. Eğer temsili demokrasi "Leviathan'ın evcilleştirmek için sahip olduğumuz yegane dayanaksız araç ise," o halde "devlet-nesneleri" olma durumu-muzu nasıl sona erdireceğiz?

Richard Day gibi kişiler, meselenin Leviathan'ı evcilleştirmek olmadığını ileri sürüyorlar. Bir kez Leviathan'ı evcilleştirmeye başladığınızda, artık her türden ıvır zıvır düzenleyici politikaya da bulaşmış oluyorsunuz. Bir suç ortağına dönüşüyorsunuz. Dolayısıyla Richard Day, yakınlık temeline dayanan özerk siyasal eylem alanları kurmamız gerektiğine vurgu yapıyor. Benzer duyguları paylaşıyorum.

Avrupa'da Yeşiller, koalisyonlara mı katılmak gerektiği yoksa dışarıda kalıp devletten bağımsız ortak amaca sahip topluluklar ve eylem biçimleri mi yaratmak gerektiği konusunda tartışma yürüttüler. Sonunda tabii ki bölündüler; bir kısmı koalisyon hükümetlerine katıldı, diğerleri ise bağımsız kalmayı tercih etti. Benden yaptığınız alıntıda dile getirilenden ziyade bu özerk girişimlere biraz daha yakınım. Bir kez reformist olduğunuzda, bir dizi seçeneğin size kapalı hale geleceği gerçeğinin de farkındayım. İşin içine, nasıl faaliyet yürütmeniz gerektiğine ve dans için nasıl giyinip kuşanacağınıza dair bir sürü varsayım da dahil olmaktadır.

Dolayısıyla, kire pasa bulaşılabilir de olsa bağımsız yapılar kurmanın bugün daha verimli olduğu düşüncesini fazlasıyla benimsiyorum. Bilemiyorum. Bunun anahtar niteliğinde bir soru olduğunun farkındayım ve yine, Obama ya da John McCain düşünüldüğünde, Obama'nın –temsili ettiği bütün hayal kırıklıklarına rağmen– seçilmesinin milyonlarca insanın milyonlarca somut çıkarına dönük umut vaat etmiş

yerleşimcileri, yüzyıllar boyunca devlet denetiminden kurtulmak üzere bilerek devletli toplumlardan kaçmışlardır – ç.n.

olduğunu biliyorken "ikiniz de defolun gidin" demenin oldukça sorumsuzca görüldüğü düşüncesinden de uzak değilim. Yine, her ne kadar Obama yönetimi pek bir şey yapmamışsa da, devlet kurumlarını idare eden insanların en azından daha insani, daha sıcakkanlı ve daha nazik olduğunu söylemek de mümkün.

Parlamento düzeyinde çalışma yürütmeyi tercih eden insanlarla bir sıkıntım yok. Fakat o alanda neler yapılabileceği üzerine düşündüğünüzde, bana çok çok az şey yapılabilmemiş gibi geliyor. Christiania'yı duydunuz mu bilmiyorum. Bir işgal hareketi olarak başladı fakat sonunda Kopenhag'da kalıcı bir özerk bölge haline geldi. Liberal Danimarka devleti, onu ezmekle ortaya çıkacak sorunlara değmeyeceğine karar verdi sadece. Kendi kendini yöneten küçük bir yer haline geldi ve buna çok saygım var. Kopenhaglı bisikletçiler, biriktiğinde oldukça güçlü hale gelen bir dizi küçük mücadele üzerinden bir şeyler yaratmış oldular. Bugün gelinen noktada, herhangi bir şoför arabasıyla bir bisikletçiye çarptığında, masumiyeti kanıtlanana kadar *ilk bakışta* suçlu sayılmaktadır. Benzer şekilde, bir bisikletçi bir yayaya çarptığında da masumiyeti kanıtlanana kadar *ilk bakışta* suçlu sayılmaktadır. Buradaki düşünce, ne kadar fazla korumaya sahip olursanız, o kadar fazla aksini kanıtlamadıkça suçlanırsınız.

Modern demokrasilerde kendine yer açmış çeşitli devlet-dışı mekânların tarihi üzerine çalışmak değerlidir. Bunların anlamı nedir ve ne tür sonuçlara yol açmaktadırlar? Bu türden bir çalışma, Amerikan dinlerinin –Amişlerin ve Menno-cuların– 19. ve 20. yüzyıllarda oluşturduğu bütün ütopyacı toplulukları da içerecektir.

Kendinizi bu noktada bir anarşist olarak görüyor musunuz? Bu etiketi sahipleniyor musunuz?

Bir şekilde bana başka hiçbir etiket uymuyor. Bu etiket de çok uymamakla birlikte diğerlerinden daha iyi gibi görünüyor. Şakağıma bir silah dayasalar ve "nesin sen?" sorusuna yanıt vermek zorunda olsam, muhtemelen "anarşistim" derdim. Benim için bu, sadece bir hareket noktasıdır.

eşitlikçilik, alan çalışmasının öğrettikleri ve anarşist beden eğitimi

James C. Scott'ın çalışmaları bu söyleşiyi gerçekleştiren kişiler açısından temel bir ilham kaynağı; biz de bu nedenle, araştırmalarının temel unsurlarının bir kısmını tartışmak üzere Scott'ı Portekiz'de ziyaret ettik.¹⁹

Aşağıdaki söyleşi, 2012 yılı Nisan ayında Lizbon'da gerçekleştirildi ve söyleşiyi Portekiz'den ve İspanya'dan pek çok öğrenci ve akademisyen de takip etti. Söyleşi bizim sorularımızla başlıyor ve devamında ise dinleyicilerden de sorular alarak bir tartışma zemini açıyor. Söyleşinin konusu, Scott'ın Siyaset Bilimi alanındaki Perestroyka Hareketi'ne katılımından Devlet ve yüksek-modernizm kavramlarına dönük eleştirine kadar uzanıyor. Yine söyleşide Scott'ın direniş üzerine düşünceleri ve bu düşüncelerine E.P. Thompson, Michel Foucault ve Pierre Clastres gibi yazarların katkısı üzerine de konuşuyoruz. Nihayet, sosyal bilimlerde bir "anarşist dönüş" ihtimalini de tartışıyoruz ve Scott'ın anarşist beden eğitiminin yasaları üzerine konuşup, yeni kitabı Two Cheers for Anarchism: Six Easy Pieces on Autonomy, Dignity, and

¹⁹ Nisan 2012 tarihinde Cerezales Diego Palacios, Diogo Duarte, Jose Manuel Sobral ve Jose Neves tarafından gerçekleştirilen söyleşinin orijinal metni için bkz. "Interview with James C. Scott: Egalitarianism, the teachings of fieldwork and anarchist calisthenics", Cerezales Diego Palacios, Diogo Duarte, Jose Manuel Sobral ve Jose Neves, *Análise Social* 207 XLVIII (2), 2013; http://analisesocial.ics.ul.pt/documentos/AS_207_f01.pdf.

*Meaningful Work and Play*²⁰ (2012) hakkında bazı ipuçları da ediniyoruz.²¹

Söyleşimize, bildiğimiz kadarıyla Siyaset Bilimi ile daha doğrudan bağlantılı olan ilk dönem akademik formasyonuna dair sorularla başlayalım. Evet, Antropolojiye nasıl bulaştınız ve Antropoloji çalışmalarınızda bu kadar önemli bir yeri nasıl edindi?

Öncelikle teşekkürler. Buradaki insanların sayısı ve mekânı değiştirmemiz hem gururumu okşadı hem de beni oldukça korkuttu. Önceki oda ufak ve samimi bir odaydı, burası ise göz korkutucu bir oda. Bu odanın hiyerarşik yapısı nedeniyle kendimi bir hastayı ameliyat etmem ya da böbrek nakli yapmam gerekiyor gibi hissediyorum. Bu yüzden de bu odanın benden daha da önemli bir şeye ihtiyacı var; o halde söylemek zorundayım: Beni dinlemeden hiçbirinizin uzun ve mutlu bir mutlu hayat sürmesinin mümkün olmadığını bilmenizi isterim. Bir siyaset bilimci olmak üzere eğitim gördüm ve bir antropolog, aslında sahte bir antropolog haline nasıl geldiğim sorusunun yanıtı ise, köylüler üzerine yaptığım çalışmalardır. Uzun yıllar önce *Moral Economy of the Peasant: Rebellion and Subsistence in Southeast Asia* [1977] adlı bir ilk önemli kitabımı yazdım; bu kitap tamamen kütüphane kaynaklarına ve arşiv çalışmalarına dayanıyordu. Bu kitabı yayınladıktan sonra, insanlar bana alan çalışmamı nerede yürüttüğümü sordular ve işin aslı, herhangi bir alan çalışması yapmamıştım. Böylece bana sorulan sorulardan bile utanır olmuştum. O zamanlar kariyerimi köylüler üzerine çalışmaya vakfetmeye karar vermiş olmam nedeniyle,

²⁰ Türkçesi için bkz. James C. Scott, *Anarşizm*, çev. Barış Tanyeri, İstanbul: Altıkkırkbeş Yayınları, 2014.

²¹ James C. Scott "Portekiz'de Devlet İktidarının Kuruluşu, 1890-1986" başlıklı bir FCT projesinin araştırma faaliyetlerine katılmak üzere Portekiz'i ziyaret etti. (ptdc/his-his/104166/2008). Scott'ın ziyareti, FCT'nin finansal desteğinin yanı sıra FLAD tarafından da desteklenmiştir.

şayet bu işi yapacaksam bir köye gidip iki ya da daha fazla yılını orada geçirmem gerektiğini, böylece, büyük bir genelleme yaptığım zaman, bilgisine sahip olduğum ve yaptığım genellemeyi üzerinde sınayabileceğim gerçek bir yere sahip olabilecektim. Buradan hareketle iki yılını bir Malay köyünde geçirdim ve sonuç da bildiğiniz üzere *Weapons of the Weak* kitabım oldu. Siyaset bilimi ordusundan kaçan bir sığınmacı ve firari olmam nedeniyle, resmen hiç antropoloji eğitimi almadım. Bundan yaklaşık on beş yıl önce Toronto'da ufak bir sunum yaparken, tanıtım afişinde "James C. Scott, Yale kökenli sosyal antropolog" yazıyordu. Bu benim yanlışlıkla bir antropolog olarak görüldüğüm ilk örnekti ve öylesine gurur duydum ki o küçük afişi hâlâ saklıyorum. Bu, birinin bir kabilenin üyeliğine kabul edilmek istemesi ve reddedilmesi gibi bir şeydi; nihayet, dediğimiz gibi, bir antropolog olarak kabul edildiğim o anı yaşadım. Antropolojiye dönük her daim bir özentim oldu ve bu kabilede Siyaset Bilimi kabilesinde olduğumdan daha mutluyum.

Bu sabah da üzerinde konuştuğumuz üzere, analizinizde, halkın kendi durumuna dair kavrayışları, kendi dünya görüşleri oldukça önemli. Bu vurgunuzda yaşamöykünüzle ilgili bir şeyler olduğunu düşünüyor musunuz? Bu düşünceler, sizin içinde sosyalleştığınız demokratik idealleri mi yansıtıyor?

Bu mesele üzerine düşünmüşlüğüm var... Size bu bağlantıya dair bir hikaye anlatabilirim fakat hikayenin doğru olup olmadığından emin değilim. Hepimiz kendimize dair hikayeler anlatırız. Söze Jean-Paul Sartre'dan çok sevdiğim bir hikayeyle başlamama izin verin. Sartre, sanırım *Varlık ve Hiçlik* kitabında, bir adamın hasta annesiyle birlikte kalmak ile bir başka iş için başka bir yere taşınması gereken eşiyle birlikte gitmek arasında bir tercih yapma zorunluluğuyla karşı karşıya kaldığı bir durum tarif eder. Adam ne yapacağını bilememektedir: Her ikisi de ona ait yükümlülüklerdir. Fakat o gün gelip çattı; tıpkı grev anının gelip çatması ve insanların greve gitmekle fabrikada devam etmek arasında kararını vermek durumunda kalması gibi. Her neyse, o gün gelip çattı ve diyelim, adam hasta annesiyle kalmaya karar

verdi. Sartre'ın argümanı, adamın bir sonraki gün size kendisinin neden hasta annesiyle kalacak türden biri olduğuna dair bir hikaye anlatabileceğidir. Bu hikaye, o adamın yaptığı şeyi neden yaptığını açıklamaz, sadece, o adamın kendisini anlamak adına bir sonraki gün bir hikaye yaratması gerektiği anlamına gelir.

Yine aynı şekilde, insanlar benim gerçekten var olduğuna emin olmadığım bağlantılara işaret ediyorlar fakat ben size sorunuza uygun bir yanıt vereceğim. Bir Quaker okuluna gittim. Quakerlar hakkında ne kadar bilgi sahibisiniz bilmiyorum fakat Quakerlar, tarihsel olarak, İngiliz İç Savaşı sırasında ortaya çıkan katı bir Protestan mezhebidir. "Efendim", "Bayan" ya da "Bay" demeyi reddederler, şapkalarını çıkarıp selam vermeyi reddederler, herkese sadece adıyla seslenirler. Bir tür dilsel eşitlikçilik olduğunu söyleyebiliriz. Radikal bir mezheptir. Quakerların ilk nesli, özellikle Cromwellci gerici zamanında ezilmiştir. Benim büyüdüğüm okulda, İkinci Dünya Savaşı'na bilinçli biçimde itiraz eden kişiler, orduda savaşırmaktansa hapse girmeyi tercih etmiş yaşlı insanlar vardı. Sizin de tahmin edebileceğiniz üzere, Quakerlık pek popüler bir şey değildi ve bu anlamda benim de gözümün önünde, zamanında hapse girmiş, yüz kişilik bir kalabalığın karşısında durabilen ve bunları tek başına yapan kişiler vardı. Bence Quakerlar benim yüz kişilik bir kalabalığın karşısında nasıl durulabileceği ve bunun nasıl tek başına yapılabilceği üzerine düşünmemi sağladı. Quakerlar bunu bir yandan düşmanlarını severken yapıyorlardı; bense bunu yapamam. Bir azınlık olarak, ancak gerçekten sinirli bir şekilde, bu duruşu sergileyebilirim. Dolayısıyla bende hakiki Quaker ruhu yok. Gelgelelim Quakerların sahip olduğu bir diğer şey ise doktrinlerinin merkezindeki, ister bir hırsız isterse bir köle olsun "her insanın Tanrı'nın ışığını taşıdığı" inancıdır. Quakerlar kendilerini cezaevi reformundan, köleleri kuzey toprakları boyunca uzanan çiftlikleri kat ederek Kanada'ya taşıyan sözde yeraltı demiryolundan sorumlu tutuyorlardı; böylece köleler kaçabiliyorlardı. Yine Amerikan yerlilerinin eğitiminin büyük kısmından da onlar sorumluydu. Philadelphia'nın en yoksul kesimleri arasında bir hafta geçirdiği-

miz bir tür Quaker "çalışma-haftası" da vardı. Bu çalışma-haftası, Quakerların bana sunduğu ve üzerimde büyük bir etki bırakan bir tür mülksüzler turuydu. Bir Quaker ailede büyümüş değilim; annem de babam da ateistti. Sonradan, her ne kadar bugün Quakerlığı uygulamıyorsam da kısmen bir Quaker haline geldim diyebilirim. Okulun üzerimde muazzam bir etkisi oldu. Babam ben dokuz yaşındayken öldü, bu anlamda okul benim için bir tür vekil aile haline geldi. Fakat yine bu benim anlattığım bir hikaye ve en az size anlatabileceğim başka hikayeler kadar gerçek. Bu hikaye, benim de tam emin olmadığım bir bağlantı sağlıyordur sanırım.

***The Moral Economy of the Peasant* kitabınız, köylü çalışmalarını alanında ve özel olarak da sizin tezinize itiraz eden Samuel Popkin ile aranızda yoğun bir tartışmaya yol açtı. Bu tamamen yeni bir tartışma da değil ve daha faydacı argümanlar lehine antropologların ekonomiyi anlamak açısından kültürün önemine dönük görüşlerine karşı çıkan bazı eski tartışmaları yeniden üretiyor. Bu tartışma ekonomiyle ve bireysel olan ve toplumsal olan üzerine antropolojik bakış açılarıyla önemli ölçüde bağlantılı fakat aynı zamanda daha derin bir epistemolojik anlama da sahip. Bugün bu tartışmanın hâlâ anlamlı olduğunu düşünüyor musunuz ve eğer düşünüyorsanız, bu tartışmanın içeriği o zamanlardan bugün ne yönde değişti?**

Samuel Popkin'in *The Rational Peasant: The Political Economy of Rural Society in Vietnam* [Rasyonel Köylü: Vietnam'da Kırsal Toplumun Ekonomi Politikası - 1979] kitabı ile benim eski kitaplarımdan *The Moral Economy of the Peasant*'ı okumuş olanlar açısından bu tartışma kısmen anlamlı gelebilir. Bu tartışmada hayıflandığım tek şey, *The Moral Economy of the Peasant* [Köylünün Ahlakî Ekonomisi] kitabımın, bazı kişilerce, benim, köylülerin fazlasıyla özgeci, hayatlarını çevresindekiler için adamaya istekli ve "hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" düşüncesinde, bir tür ilkel komünist toplum olduğunu düşündüğümün sanılması oldu. Burayı açık hale getireyim: Benim kavrayışıma göre, köylüler tamamen rasyonel davranırlar ve kendilerini, en

kötü sonuçlara karşı kısmen güvence sağlayan toplumsal düzenlemelerin yol açacağı bir gıda kıtlığını en kötü sonuçlarına karşı korumak niyetindedirler. Bu anlamda, kendi gıda tedarik sorunlarının kıtlık ve açlıkla çözülmeyeceğini bildikleri için çok zor şartlar altında faaliyet gösteren tamamen rasyonel köylüler tasvir etmiştim. Samuel Popkin'in kitabına *The Rational Peasant* adını vermesi, benim bir çılgın ya da özgeci köylüler kuramına sahip olduğumu ima ediyordu. Bence akıllıca bir hareketti: Tartışmayı saptırmıştı ve sizin de işaret ettiğiniz üzere, bu iki kitap artık kesinlikle pek çok sınıfta bir tür "düşman ikizler" olarak görülecekti; yine, her ne kadar başlığın pek çok yanlış anlaşılmaya yol açtığını düşünsem de, bir sınıfa tartışmayı öğretmek adına fena bir şey de sayılmaz. Mesele, bu tartışmanın bugün bir geçerliliğinin olup olmadığıdır; benim yanıtlım geçerli olduğu yönünde. Yani, Ekonomi ve Siyaset Bilimi alanlarında bireysel faydasını maksimize eden fail, Neoklasik Ekonomi'nin ve Siyaset Bilimi'ndeki Rasyonel Tercih Kuramı'nın halen merkezindedir.

Her ne kadar Rasyonel Tercih Kuramı'nın bize öğreteceği bazı önemli şeyler olduğunu düşünüyorsam da, *The Moral Economy of the Peasant* kitabımdaki temel mesele, bahsi geçen düzenlemelerin zaman içinde, şayet bir değere sahip-seler ve alışılmış hale gelirlirse, bir tür ahlaki değerle yüklenirlerse, bir rasyonel temele sahip olabileceğidir; yine, bu düzenlemeler bozulduğunda ya da ihlal edildiğinde ise, verilecek tepki artık sadece gıda ya da gelir kaybına dönük değil, aynı zamanda bir tür toplum sözleşmesinin ihlaline dönük ahlaki bir tona sahip bir tepki olacaktır. Bana göre, rasyonel olarak elde edilebilir olanın ötesindeki artık-öfkeyi hesaba katmadan köylülerin öfkesini, kızgınlığını ve infialini açıklayamazsınız. Yine bana öyle geliyor ki her ne kadar insanlar kişisel ilişkiler hakkında bir tür neo-klasik kelime dağarcığı üzerinden konuşuyorlarsa da (mesela İngiliz ve Amerikan İngilizcesinde insanlar "ona çokça yatırım yapıyorum" ve "zararımı azaltıyorum" şeklinde konuşuyorlar) her şeyin tercihlerimizle ilgili olduğunu söyleyebiliriz. Bu kelime dağarcığı, aslında hiç kimsenin, bir şeyler hakkında karar

vermemizde bir yere sahip olan fakat hegemonik bir yere sahip olmayan rasyonel hesaplamanın yanı sıra toplum sözleşmesinde neyin adil, haklı, törelere uygun, geleneksel olduğuna ilişkin edinilmiş düşüncelerin yerleşik bir kombinasyonuna aşılanmamış bu gibi tercihler yapmadığını bildiğimizde, hegemonik hale gelmektedir.

Mevcut düzene egemen ideolojiyi kabul ettikleri için itaat eden madunlar kavramsallaştırmasına dönük eleştirileriniz var. Gelgelelim çalışmalarınıza esas olarak kölelik, mülkiyet, sınıf ve siyasi iktidar ile bağlantılı tahakküm biçimleri ile meşgul oluyorsunuz. Kültürel ya da akademik sermayeye sahip olmak gibi bazı eşitsizlik tarzlarının daha yaygın biçimde kabul gördüğünü düşünmüyor musunuz? Yine bu, bahsi geçen sermayelere çok sınırlı erişebilen ya da hiçbir şekilde erişemeyen kişilerin, bu sermayelerin önemine inanmaları anlamına gelmiyor mu?

Bence yerinde ve önemli bir soru sordunuz. *The Moral Economy of the Peasant*, *Weapons of the Weak* ve *Tahakküm ve Direniş Sanatları* kitaplarımda bilerek ve isteyerek ikili ilişkilerin güçlü olduğu durumları (serfler ile efendiler, köleler ve efendiler, köylüler ve toprak sahipleri, dokunulmazlar ile brahmanlar) tercih ettim; bunun kısmen nedeni, bu ikiliklerin her iki tarafını da anlamamı sağlayabilecek bir literatürün bulunmasıydı. Bana göre, diyelim, en azından bir asgari müşterek olarak herkes tarafından erişilebilir olan zenginlik ya da eğitim gibi değerli bir prestij unsuruna sahip olduğunuzda, farklılıkları meşrulaştırmak da daha kolay olacaktır. Kuşkusuz modern Fransız devrimi sonrası Cumhuriyet'in mitolojisi, var olan farklılıkların meritokratik kritere dayandığıydı: başarı, eğitim, bulunulan kademe, yetenekler vs. Bu anlamda, ki günümüz demokrasisini anlamamın oldukça kaba yollarından biri budur fakat aynı zamanda iyi bir başlangıç noktasıdır da, neoliberal Batı siyasal yaşamı, gelir dağılımının üstteki yüzde 15 ila 20'lik kesiminin çıkarına dönük olarak örgütlenmiştir. Yasamayı, parayı, partileri ve diğer şeyleri kontrol edenler bunlardır. Bir seçimdeki dalavere, ilk basamaktan sonraki yüzde 30'luk kesimin, üstlerindeki yüz-

de 20'ye imrenmekten daha çok altlarındaki yüzde 50'den korkmaya ikna etmektir. Her seçimin şamanistik büyüü budur. Her zaman işe yaramaz fakat çoğunlukla işe yarar çünkü, Gramsci'nin de kavramış olduğu üzere, yerleşik sermayenin medya ve diğer alanlar üzerindeki avantajlı konumu, bahsi geçen yüzde 30'u kendi konumunun da sallantıda olduğuna ikna etmek açısından muazzam bir güce sahiptir. Bu anlamda, modern demokrasilerde yaşam fırsatlarındaki farklılıkları meşrulaştırma ve bunlara saygı duyulma ihtimali, çalışmamda analiz ettiğim sistemlerde olduğundan daha fazladır.

Çalışmalarınız disiplinlerin sınırlarını aşıyor ve ana akım siyaset bilimindeki dar görüşlü disiplinler odaklanmaya dönük sert bir eleştirmensiniz. Siyaset Bilimi alanındaki Perestroyka Hareketi'yle de ilişkiniz olmuştu. Yine, mesela *Tahakküm ve Direniş Sanatları*'nda toplumsal analize oldukça yaratıcı biçimde kullandığınız roman ve hikayelerden devşirilen diğer katkıların değerine her daim işaret ettiniz. Bugünlerde öğretim ve araştırma faaliyetleri otuz yıl önce olduğundan daha az disiplinler-arası gibi görünüyor. Egemen olan eğilim bu mudur? Buna dair ne düşünüyorsunuz?

İlk olarak, kendi pratiğime dair bir şeyler söyleyeyim. İzlediğim bir disiplinler-arası yöntem olduğunu düşünmüyorum; bir başka deyişle, zamanımı nasıl geçireceğime ilişkin bir kurallar dizisi mevcut değil. Gerçek şu ki Siyaset Bilimi'nden çok sıkıldım ve bu nedenle, biri bana yan odada köylüler ya da tarım üzerine bir konuşma var dediğinde, oraya gidip bir şeyler öğrenme ihtimalimin yüzde 70-80 olacak olması nedeniyle arkadaşlarla birlikte Kırsal Çalışmalar üzerine bir programa başladık. Biri bana hemen köşe başında Siyaset Bilimi alanında bir konuşma olduğunu söylese, oraya gidip bir şeyle öğrenme ihtimalim ise yüzde 15-20'dir. Benim disiplinler-arasılığın, sıkılmış olmamın ve okuması daha eğlenceli şeylerle rahatlamaya dönük arzumun bir ürünü. Size aslında buna ilişkin entelektüel bir meşrulaştırma da sunabilirim –oyunun *ethosu*– fakat buna dönük ciddi entelektüel açıklamam, sadece kendi disiplininiz dahi-

lindeki ana akım kaynakları okursanız ve disiplininiz dahi-
linde ana akım çalışmalarla meşgul olan kişilerle konuşursanız,
ana akım disiplinler çalışmalar dışında bir şey üretemeyeceğinizdir. Sağlıklı gıdaya dair "Ne yerseniz, osunuz" diye
bir özlü söz vardı: Aynı şekilde, entelektüel açıdan ne okursanız ve kiminle konuşursanız osunuz.

Disiplinin bir başka yöne doğru gittiği düşüncesine de katılamayacağım. Özellikle Amerikan sosyal bilimlerinin aşırı uzmanlaştığı ve kişileri de disiplinin bu aşırı uzmanlaşmış düşüncelere dayanarak işe almakta, terfi ettirmekte ve işten kovmakta olduğunu söylemek mümkün. Amerikan sosyal bilimciler, fazlasıyla uzmanlaşmış dergiler çıkarıyorlar ve araştırmalardan bildiğimiz üzere bunları hiç kimse okumuyor. Kişiler hakemli dergilerde yayınlanan makaleleri üzerinden terfi ettiriliyor fakat bu hakemli dergilerdeki yazıları da o yazıları dergiye koyup koymamak üzere değerlendiren hakemler dışında hiç kimse okumuyor. İyi, vasat ya da kötü hakemli dergilerde yayınlanan bir sosyal bilimler makalesinin ortalama kaç kişinin okuduğunu bulmaya niyetlenen bir çalışma yapılmıştı. Sayı, ikiden az çıktı. Dolayısıyla, diyelim ki yöntem hatalıydı ve bu sayının aslında dört katı kadar kişi okuyordu; bir sosyal bilimler makalesinin ortalama sekiz kişi tarafından okunuyor olsun. Tamam, peki biz bunu neden yapıyoruz o zaman, değil mi? İyi ücretler almıyorsunuz, çok yoğun çalışıyorsunuz ve makalenizi dünyada sadece sekiz kişi okuyor. Bana kalırsa, eğer bu kadar ufacık bir pazara dönük üretim yapıyorsanız, tamam, kadro alabilirsiniz, işleriniz tıkrında da gidebilir fakat dünyada herhangi bir değişime yol açtığınız illüzyonuna da sahip olmamak durumundasınız.

Bu tıpkı bir tür kapalı devre oyun olan Ortaçağ skolastisizmine benziyor. Aslında ben, akıntının, kısmen ama sadece kısmen "Perestroyka Hareketi" nedeniyle de formel modellemenin ve tamamen niceliksel ve rasyonel tercih çalışmalarının tersine döndüğünü düşünüyorum. Artık niteliksel tekniklere dönük daha fazla vurgu söz konusu ve bu anlamda, genel olarak iyimser biri değilimdir fakat saf formel model-

leme ve saf niceliksel çalışmalar dalgasının üst sınırına vardığını düşünüyorum.

Çalışmalarınız genelde birbirinden ayrı tutulan iki mirasla ilişkililiyor: E.P. Thompson'ın mirası ile Foucault'nun, daha doğrusu onun yönetimsellik, iktidar ve direniş üzerine çalışmalarının mirası. Açık ve net biçimde söyleyelim: Foucault, sizin bakış açınıza E.P. Thompson'ın katmadığı şeyler kattı. Peki, size bu iki düşünürün ortak yanları neler?

Aslında bu soru E.P. Thompson ve Foucault üzerine gün boyu sürecek bir sempozyumda ancak yanıtlanabilir ki o kadar zamanımız yok. Karl Polanyi'nin *Büyük Dönüşüm*'ü bir yana, E.P. Thompson'ın *İngiliz İşçi Sınıfının Oluşumu* kitabı, genç bir akademisyenken okuduğum muhtemelen en önemli metindi. Hatta o kitabı okurken bulunduğum odayı ve oturduğum sandalyeyi bile hatırlıyorum, oldukça hatırlanmaya değer zamanlardı. Bana göre, sınıf mücadelesinin sınıf bilincinin bir ürünü olmasından ziyade sınıf bilincinin sınıf mücadelesinin bir ürünü olduğuna dönük argüman fazlasıyla geçerliydi. Sınıf bilincine sahip bir proletaryanın var olması ve ardından mücadele etmeye karar vermesi değil, bir sınıf olma algısının, ücret için, Thompson'ın sözleriyle peksimet ve küçük şeyler için mücadele dahilinde ortaya çıkması söz konusudur. Bunun dışında, kim olduğumuza ve ne için mücadele ettiğimize dönük algı sınıf bilincini ortaya çıkarır. Yine Thompson'ın söylediği üzere, sınıf bilinci, sınıf ilişkilerinin ilk değil, son aşamasıdır. Bence bu kitap, sınıf üzerine çalışmaya niyetli kişileri taban düzeyindeki mücadelelerin mikro-siyasetine yönlendirdi. Benim açımdan, birinin, benim kendi çalışmam açısından da imrenerek yapmak istediğim şeyi ikna edici biçimde yapmasının ilk örneği idi. Foucault, bizim İngilizcedeki meşhur söz ile bir *kettle of fish*'tir [karmaşık meseledir]. Foucault'nun bana göre en önemli çalışması, *Hapishanenin Doğuşu*'dur.²² *Devlet Gibi Görmek: İnsanlık Durumunu Geliştirmeye Yönelik Projeler Nasıl Ba-*

²² Bkz. Michel Foucault, *Hapishanenin Doğuşu*, çev. Mehmet Ali Kılıçbay, Ankara: İmge Yayınları, 6. Baskı, 2015.

şarısız Oldu kitabımı Foucault'nun bu alandaki çabaları olmaksızın yazamazdım. Foucault, benim *Devlet Gibi Görmek*'te kullandığım "okunaklılık" kavramını kullanmıyordu fakat bir bakıma benim fazlasıyla ödünç aldığım bir okunaklılık kuramına sahip olduğunu söyleyebilirim. Bu anlamda, Foucault'ya inanılmaz fazla şey borçluyum. Foucault'ya dönük tek sitemim ise –ve sanırım bir merhuma sitem edilmemelidir– geriye bir direniş kuramı bırakma sözünü yerine getirmemiş olmasıdır. Bir başka deyişle, Foucault, iktidarın, okunaklılığın, denetimin kılcal etikleri ile iktidarın bu mikro düzeylerde nasıl işlediği konularında tamamen ikna edicidir. Yine Foucault, direnişin de tam olarak bu şekilde anlaşılabilirliğini söyleyip durdu fakat hiçbir zaman vaadinin diğer tarafını doldurmaya yanaşmadı. Şayet yanaşsaydı, bana yine çok şey öğretmiş olacaktı.

Beklemeye devam ettim. Foucault ne zaman yeni bir kitap yayınlasa, "Bu sefer tamamdır, bu kitap beni direniş konusunda eğitecek işte!" diye düşünüyordum. Bana göre Foucault, iktidarın mikro-etkilerini tarif etmekle o kadar meşguldü ve bu işi o kadar parlak biçimde beceriyordu ki, hiçbir zaman direnişi de aynı biçimde analiz etmekle pek uğraşmadı.

Kırsal Çalışmalar programınızın önemli bir parçası ve yine bu tema üzerine Yale'de on yıldan fazladır önemli bir seminerin örgütlenmesinde de sorumluluk alıyorsunuz. Tohumlar ve bitkiler üzerine patent alınma sayısının artmasına dönük düşünceleriniz neler ve özellikler de bu türden bir durumu *Devlet Gibi Görmek* gibi bir çalışma ışığında nasıl görüyorsunuz?

Bu konuda muhtemelen sizin söyleyebileceklerinizden daha mahir şeyler söyleyebileceğimi düşünmüyorum. Her ne kadar Monsanto ve Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar (GDOlar) üzerine çalışan pek çok öğrencim varsa da, ben bu konu üzerine özel bir çalışma yapmış değilim. Amerikan mahkemelerinde 1970'li yıllarda yaşam formlarını patentleme üzerine başlayan girişimler, müştereklere dönük bir tür çitleme hareketi, dünyanın botanik ve organik zenginliğine

dönük bir tür çitleme hareketidir. Öyle ki artık bir organik bileşeni alıp, onun tek bir amino asidini değiştirerek bu yaşam formunu patentleyebilir ve bu patenti ihlal eden herkese dava açabilirsiniz. Mülkiyetin tarihi, mülkiyetin aklınıza hayalinize gelmeyen şeylerin mülkiyet ilişkilerinin konusu haline getiren biçimde şeylerin temellük edildiği bir emperyal yayılmanın tarihidir. Buna örnek olarak su kaynaklarını özelleştirme çabalarını, yeni yaşam formlarını patentleme çabalarını ve yerli gruplarından onlarda mevcut olan ve diğer insanlarda olmayan belirli enzimleri patentlemek üzere kan alma çabalarını verebiliriz. Artık mülkiyet ilişkilerinin sınırına dayanılmış gibi görünüyor. Bir bakıma, hepimizin üzerinde eşit hakkı olması gereken ve tekelci özel mülkiyet iddialarının nesnesi olmaması gereken doğal müştereklerin yıkımı söz konusu.

Bugünlerde anarşist fikirlere ve ilkelere bir tür dönüş var gibi görünüyor. Bu dönüş, siyasal düzeyde, aktivist düzeyinde belki daha belirgin fakat bilimsel düzeyde de mevcut. Son kitabınızın başlığı ve alt başlığı da buna göndermede bulunuyor: *Yönetilmeme Sanatı: Güneydoğu Asya Yaylalarının Anarşist Tarihi* Yine, örneğin, Amerikalı antropolog meslektaşınız David Graeber'in *Bir Anarşist Antropolojiden Fragmanlar* kitabının da ismi anılabilir. Bu türden bir "anarşist dönüş"ün sosyal bilimlerde ne türden sonuçlara yol açacağını bekleyebiliriz? Metodoloji, epistemoloji, etik, yazım tarzı düzeyinde herhangi bir sonuç ortaya çıkar mı?**

Üzerine bir şeyler söyleyebileceğimi düşündüğüm ilginç bir soru daha. Köylü devrimlerini anlamaya dönük çabalarının başında, üzerine çalıştığım neredeyse bütün devrimlerin, fiilen, kendisini nüfus üzerinde yıkılan Devletten daha şiddetli ve daha kapsamlı biçimde dayatabilen, daha güçlü bir Devlet ortaya çıkarmış olduklarını fark ettim. Bu durum, daha güçlü ve genellikle daha baskıcı Devletler ortaya çıka-

* *The Art of Not Being Governed: An Anarchist History of Upland Southeast Asia.*

** *Fragments of an Anarchist Anthropology.*

ran verimlerin tarihinin üzüntü verici ve melankolik bir okumasına da kapı açıyordu. Bir arkadaşım bir keresinde "Bilirsin, devrim bir kez Devlet haline geldiğinde, artık benim düşmanımdır" demişti. Bunun iyi bir gözlem olduğunu düşünüyordum. Böylece kendimi daha önce söylemediğim şeyleri söylerken buldum ve kendi kendime "Bunlar bir anarşistin söyleyebileceği şeyler" dedim.

Çok alametler belirmişti: geometride iki nokta bir doğru oluşturur fakat üçüncü, dördüncü, beşinci ve altıncı noktalar da aynı doğrunun üzerine düşüyorsa, artık dikkatinizi oraya vermeniz gerekir. Böylece ben de Yale'de Anarşizm üzerine bir ders açmaya karar verdim ve tahmin edebileceğiniz gibi, lisans öğrenimi gören bütün solcuları tek bir odaya dolduracak biçimde bu dersi üç yıl boyunca verdim. Sınıfıma bir bomba atsaydınız, Yale Üniversitesi'ndeki bütün solcuları tek bir patlamayla imha edebilirdiniz. Hepimizin aşına olduğu anarşist klasikleri hep birlikte okuduk. Gelgelelim, içimden beni zorlayan biçimde, daha önce yazmış olduklarımdan farklı türden yazmayı denemeye karar verdim. Böylece, farklı türden, daha hafifmeşrep ve daha kolay bir yazım tarzını denemeye karar verdim.

Dört beş ay sonra *Anarşizm** adlı bir kitabım çıkmış olacak; Anarşizm için üç kere değil, iki kere şeref... Bu kitap, bir anarşist düşünceler ya da anarşist hareketler tarihi değildir. Bunlara dair bu kitaptan hiçbir şey öğrenemeyeceksiniz. Bunun yerine, anarşist bir ruhun ya da hassasiyetin size herhangi bir toplumsal kurumun kurtuluşa ve özgürlüğe dönük potansiyellerini anlamanıza yardımcı olabilecektir. Anarşizm, hiyerarşi olmaksızın karşılıklılık, hiyerarşi olmaksızın işbirliği ve koordinasyondur; düzensizlik değil, belirli türden bir düzendir. Buradan hareketle de anarşist bir çocuk parkının, anarşist bir anıtın, anarşist bir çalışma durumunun ya da anarşist bir huzur evinin neye benzeyeceği üzerine ve kurumları, insanlara sundukları özgürlük ve özerklik derecesi

* Türkçeye Anarşizm adıyla çevrilen kitabın *Two Cheers for Anarchism* [*Anarşizm için İki Kere Şeref*] olan orijinal başlığına göndermede bulunuluyor – ç.n.

ve insanların kimliklerini ve arzularını sabitlemeye çalışmak yerine onların kendi çeşitli dileklerini ve değişen ihtiyaçlarını gözetme derecesi açısından nasıl değerlendirileceği üzerine konuşmaya çalıştım. Bir anlamda, anarşist bir hassasiyetin bize kurumları değerlendirmede nasıl yardımcı olabileceğini anlamaya çalıştım.

Bir şey daha söyleyeyim. Kitaba, biraz küstahça, *Scott'ın anarşist beden eğitimi yasası* olarak adlandırdığım şey ile başladım. Bir yıl kadar Doğu Almanya'da kalmıştım ve 1991'de duvar yıkıldığında, Almancamı geliştirmek için altı hafta boyunca bir köyde çalışma yürüttüm çünkü Goethe Enstitülerinin birinde yeni yetmelerle birlikte bir sınıfta oturmak istemedim. Neyse, birlikte yaşadığım Doğu Alman köylülerinin benden korkmaları ve benim de onlardan sıkılmam nedeniyle, onların bana benim de onlara haftada bir tatil vermemizin gerektiğine karar verdim. Böylece haftada bir Neubrandenburg şehrine gidip geldim; altı hafta boyunca, köye dönmek üzere treni beklerken, tren istasyonunun önünde bir kırmızı ışık görüyordum. Akşamüstüydü ve hiç trafik yoktu. Mecklenburg Ovası dümdüz uzanıyordu: dört bir yanı göz alabildiğine görebiliyordunuz ve gelen giden hiçbir araba yoktu. Fakat yaklaşık 60 Alman ışığın değişmesini bekliyordu. Işık tahminen gün ışığına göre ayarlanmıştı. Bu durum beş altı dakika sürdü ve bütün Almanlar orada ışığın değişmesini bekliyorlardı. Son Almanca cümlemin işe yaraması sayesinde kendimi güvende hissediyorsam, karşıya geçiyor ve fırça yiyordum; son Almanca cümlem işe yaramamışsa ki genellikle öyle oluyordu, ışık değişene kadar onlarla orada bekliyordum. Beklemek nedeniyle kendime kızırıyorken, *Scott'ın anarşist beden eğitimi yasasını* icat ettim; şu şekilde işliyordu: Hayatınızda bir gün büyük bir yasayı çiğnemeniz istenecek ve her şey de buna bağlı olacak. Yurttaş hakları hareketini, özgürlük turlarını, Güney Afrika'daki geçiş yasası ihlallerini, gösterilerdeki sivil tutuklamaları düşünün. Eğer her şeyin bağlı olacağı o büyük güne hazır olmak istiyorsanız, öyleyse, formda kalmak ve egzersiz yapmak zorundasınız. Bu nedenle, her iki ya da üç günde bir, bir küçük yasayı ihlal etmek zorundasınız ki böylece

büyük an geldiğinde hazır olabilir ve büyük bir yasayı ihlal edebilirsiniz. Ardından, 20. yüzyılda Birleşik Devletler'de gerçekleşen bütün temel yapısal değişim dönemlerinin, parlamenter siyasetin normal devrelerinin dışında, parlamento-dışı huzursuzluklardan kaynaklandığını anlatarak devam ettim. Halkın taleplerinin tercümesinin ve bu taleplere uygun değişimin araçları olması beklenen bütün demokratik kurumların, yüzyılın başından bu yana ülkemde, aslında, huzursuzluğun zapt edilemeyecek denli büyük ve kitlesel biçimde dışa vurulması söz konusu olmadıkça işlemiyor olmaları bir tür trajedidir. Bu büyük değişimler, sadece, başka, daha kötü sonuçlara yol açabilen karmaşalar sonucunda gerçekleşir fakat bu karmaşalar, geniş ölçekli yapısal değişim açısından zorunlu fakat yetersiz koşul gibi de görünmektedir.

Genel anlamda Devletin faaliyetlerine karşı fazlasıyla eleştirelsiniz. Fakat sizin de bildiğiniz üzere, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ve Soğuk Savaş boyunca Batılı devletler ve özellikle de sosyal demokrat rejimler, toplumların demokratikleştirilmesinde ve –mütevazı da olsa– eşitsizliklerin frenlenmesinde kilit bir rol oynadılar. Refah Devleti, Reagan-Thatcher yıllarından bu yana Muhafazakârların saldırı altındaydı ve siz buna destek veren Solcuları teşhir ettiniz.

Kendi adıma tabii ki neoliberal saldırılara karşı Refah devletini savunacaktım. Ancak Refah Devletinin şefkatli ve cömert bir hükümetin ürünü olduğunu da düşünmemek gerekiyor. Gerçekte Refah devleti, onu parça parça yaratan mücadelelerin ürünüdür. Örneğin Birleşik Devletler'deki *New Deal*'ı ele alalım; buradaki sosyal mevzuat, ekonomik krizin zirve yaptığı dönemde, Franklin Roosevelt'in dikkatini bugün Yeni Düzen olarak adlandırdığımız yapısal değişim durumuna yöneltmeye zorlayan isyanların, yardım bürolarının kuşatılmasının, yağmaların ve benzer şeylerin bir sonucu-uydu. Elitlerin halkın Refah Devletine ihtiyacı olduğunu kabul etmesi gibi bir durum değildi. Eğer isterseniz buna, muhtemel bir devrimci duruma benzeyen bir gidişatı engellemek adına yapılan bir karşı-devrimci reform da diyebilirsiniz.

niz. Yine aynı anlamda ve bunu söylemek biraz tuhaf kaçacak ama Soğuk Savaş'ı da özlüyorum, o döneme biraz nostaljik bakıyorum.

Soğuk Savaş'ın zirve noktasında, Üçüncü Dünya'ya dahil Batı'da ve Latin Amerika'da toprak reformu teşvik edildi çünkü Latin Amerika'da, Afrika'nın bazı yerlerinde, Güneydoğu Asya'da ya da Vietnam'da komünistlerin iktidarı almasından korkuluyordu. Toprak reformu, komünistlerin köylüler açısından en önemli metanın –toprağın– eşitlikçi bir yeneden bölüşümüne dair iradesini görüp, eli arttırmaya dönük bir girişimdi. 1989'dan bu yana, ciddi ciddi toprak reformundan bahseden bir tane bile Dünya Bankası ya da IMF belgesi bulamazsınız. Ne zaman ki Sosyalist Blok ortadan kalktı, toprak reformunda da bir daha bahsedilmez oldu.

Geçmişe özlemden, nostaljiden bahsettiniz. Buradan devam edersek, E.P. Thompson'ın ve sizin çalışmalarıınızda, buna dair bir eleştiri var mı yok mu bilmiyorum, zaman zaman, nostaljik ve romantik bir modernizasyon eleştirisi mevcut. Örneğin *Devlet Gibi Görmek*'te, Brasília gibi bir şehrin kent projesini –bunun doğru söz olmadığını biliyoruz– bir şekilde hor görürken, Bruges gibi bir şehri ise methediyorsunuz. Romantik yaklaşımınızın Bruges gibi şehirlerin kentsel dokusunu idealize etmekle sonuçlanması gibi bir risk yok mu?

Evet. Bruges'u, tıpkı Şam ya da [Fas'ın ikinci büyük şehri olan] Fes gibi, herhangi bir merkezi plan olmaksızın az ya da çok organik biçimde büyüyen şehirlere bir örnek olarak verdim: neredeyse hiçbir sokak tam açılara sahip değildir; mevcut sokak araları genellikle önceki zamanlarda yürüne yürüne oluşmuş yerlerdir ve böylece hem işlevlerin entegrasyonunun sağlanmış olduğu hem de kapsamlı bir merkezi plandan yoksun bir kent formu ortaya çıkmıştır. Bruges'u örnek vermem, erken dönem şehirlerindeki toplumsal ilişkileri eşitlikçi ve adil görerek övmek için değil, hepsi de yukarıdan aşağıya planlanmış olan Chicago, Philadelphia ya da Brasília gibi Aydınlanma şehirlerinden tamamen farklı bir yoldan büyümüş bir şehir örneği vermek içindi. Aslında

Brasília'yı örnek olarak vermemin nedeni, komünist kanaatlere ve halkın "çok fazla" metrekaresine ve alana, "çok fazla" havaya, suya, pencereye, gün ışığına ihtiyacı olduğu fikrine sahip solcu mimarlar (Lúcio Costa ile Óscar Niemeyer) tarafından planlanmış olmasıydı. Tabii ki Brasília idarecilere dönük bir idare şehriydi fakat mimarları bu şehri, onların düşüncesiyle, halkın esenliği için tasarlamışlardı. İlginç olan, iyilikleri için planlama yapılan insanların, aslında soyut insanlar olmasıydı. Bu insanlar, Togo'nun, Güney Afrika'nın, Laos'un ya da Kamboçya'nın halkı da olabilirdi. Sahip oldukları bir tarih, bir zevk ya da değer yoktu. Soyut insani gereksinimlere sahip soyut insanlara dönük soyut bir planlama söz konusuydu. Bir anlamda bu planın herhangi bir tarihselliği yoktu; ayağı toprağa basmıyordu. Sonuç olarak, şehir de aşırı şekilde başarısız olacaktı. São Paulo'dan ve Rio'dan Brasília'ya taşındırılan insanlarda *brasíliyalılık* olarak teşhis edilebilecek psikanalitik bir rahatsızlık ve bir klinik depresyon durumu mevcuttu çünkü Brasília'da işyerlerinden ve evlerden başka hiçbir şey yoktu. Geleneksel düzenlemelere sadece geleneksel düzenlemeler olmalarından kaynaklı belirli bir değer biçmeyi kast etmiyorum. Zira o düzenlemeler kodunda devasa eşitsizlikler, patriyarkal aile, her türden geleneksel baskı formu da mevcut. Amacım, bu düzenlemeleri, bana değiştirmek ve baş kaldırmak daha da zor gibi görünen Devlet'in vesayetindeki yüksek modernist planlarla karşılaştırmak.

Sizin adlandırmanızla rasyonalist yüksek-modernist kalkınma ütopyalarında söz konusu olduğu gibi doğası gereği yüksek düzeyde standartlaştırılmamış bir siyasal proje üzerine düşünmek mümkün mü?

Geleceği tahmin etmek ya da ütopyacı düşünce konusunda pek iyi olmadığım için bu soruya ne kadar yanıt verebileceğimi bilemiyorum. Söyleyebileceğim tek şey, insanların bugün neden bundan otuz kırk yıl önce ortadan kaybolmuş olan Anarşizm üzerine çalıştığını anlayabilmemizin iki gözlem üzerinden mümkün olduğudur. Bunlardan biri, devlet-kaynaklı modernleşirmenin ve eşitlikçi programların sosyalist formların başarısız olmaları ya da daha kötü sonuçlar

doğurmalarıdır. İkincisi, şahit olunan huzursuzluk biçimlerinin giderek daha az biçimde örgütlü toplumsal hareketler, sol partiler ve benzer yapılar tarafından yapılandırılıyor ya da organize diliyor olmalarıdır. İspanya'daki *indignados*'ta [Öfkeli hareketi], Paris banliyölerinde, 1960'larda Birleşik Devletler'deki getto isyanlarında ve Occupy Wall Street hareketinde gördüğümüz öfke ve infial patlamalarıdır. Kamusal eylemin değişen biçimini ki Arap Baharı'nı da dahil ediyorum, hesaba katmak gerekiyor. Bana ilginç gelen şey, bu hareketlerin, Müslüman Kardeşler'in sol kanadının bu hareketlerle ittifak yapmaya karar verdiği zaman ortaya çıkan hareketler olmasıdır. Oyuna çok geç dahil olmuşlardır: Bu süreci kışkırtan onlar değildir, onlar sadece buna yol vermişlerdir. Bu anlamda, günümüz protestolarının ampirik şeklini anlamak adına, bunların daha çok mahalle üzerinden bir araya gelen küçük gruplar olduğu söylenebilir. Anarşist bir eğilim söz konusudur. Kitabım *Anarşizm*'in kapağına dair yayıncımla bir tartışma halindeyim... Onlar kazanacak ve ben kaybedeceğim. Fakat sizin görmeyeceğiniz fakat benim olmasını istediğim kapak, birinin bir duvara spreyle yazdığı "Anarşiyi Yayın" ifadesinin üzerine bir başkasının çarpı atarak altına "Bana ne yapacağımı söyleme!" yazdığı gerçek bir grafitidir. Yayıncıma bunun harika bir kapak olacağını söyledim. Bir kitaba sağlam bir kahkahayla başlamak daha güzel ne olabilir ki! Her neyse, yayınevi buna ikna olmadı fakat kapak, günümüz protestolarından bir kareyi yakalayacak.

[Buradan sonra izleyiciler de tartışmaya davet edildi ve sorular alınmaya başlandı]

James C. Scott'ın çalışmaları, köylülerin, özellikle de köyden şehre geldikten sonra bugün nerede olduğunu anlamak adına oldukça önemli. Köylüler, yeni tahakküm ve direniş çerçeveleriyle karşı karşıya kalan biçimde, şehirde yeni karşılaşmalar yaşıyor ve muhtemelen yeni

* "Spread Anarchy".

ilişkilere sahip oluyorlar. Bu anlamda ben Scott'a, çalışmalarının eski ya da yeni köylülere dönük günümüz hareketlerini anlamak açısından nasıl kullanılabileceğine dair düşüncelerini sormak istiyorum. Yine Scott'ın sadece sosyal bilimcilerin değil, genel olarak bilimin de kendi çalışmalarına dair etiği ve sorumluluğu üzerine bir şeyler söylemesini isterim. Teşekkürler.

Köyden şehre göçün ne kadar yaygın olduğunu bilmekle birlikte göç üzerine ya da şehirlere göçen köylüler üzerine çalışmışlığım yok. Sanırım Antropolojinin aklımı çelmiş olmasının nedeni, onun alan çalışması *ethosu*, yani, bir etnograf olarak ilk yükümlülüğünüzün, bir başkasının yaşam-dünyasını, aşına olmadığınız bir yaşam-dünyasını naif ve ucu açık bir yoldan anlamaya çalışmak olduğu düşüncesiydi. Çokça saygı duyduğum göç çalışmaları ise, bana göre, sadece şehirdeki (birinci ve ikinci nesil) köylülerin değil, aynı zamanda, mesela Birleşik Devletler'de izin günlerinde Oaxaca'ya dönmek üzere ABD ile Meksika arasında mekik dokuyan Meksikalı işçilerin hareketi üzerine de çalışan bir disiplindir. Bir anlamda, pek çok köylü açısından şehre taşınmanın gerekçesi, kendi memleketlerindeki yaşamlarını pekiştirmek adına kaynaklara erişmek için bir tür yağmalama ya da bir tür korsan faaliyetidir. Bu mesele üzerine harika bir kitap, Douglas Holmes'un İtalya, Friuli'deki köylü işçiler üzerine olan *Cultural Disenchantments [Kültürel Hayal Kırıklıkları]* kitabıdır. Holmes'un argümanı, bu insanların işçileşen köylüler olmadığı, köylü işçiler olduğudur. Bu insanlar 500 yıldan bu yana Friuli'den Kuzey İtalya'ya ve Birleşik Devletler'e gitmekte, her seferinde de geri dönmektedirler. Köylü ile işçi arasındaki sabit bir ara kategoridirler. Bana öyle geliyor ki etik bağlılık açısından başlanması gereken yer, davranışını gün yüzüne çıkarmak ya da aydınlatmak istediğiniz her kimse, onun yaşam-dünyasını anlamaktır. Bunun için elinizde topladığınız kavramsal araç gereç, her bir mesele için ayrı olacaktır. Demek istediğim, kendinize bir kez başarılı bir soru sorduğunuzda –ki araştırmanın üçte ikisi budur– araçlar bu soruyu takip edecektir; araçlar soruyu öncelemez. Elinize bir kavramsal alet çantası tutuştu-

rup sizi gönderen, böylece elinizdeki çantadaki araçları herhangi bir topluma uygulayabildiğiniz birtakım sosyal bilim alanları mevcut. Ben ise bunun tam tersini öneriyorum: İşe elinizle aletlerle başlamak yerine, önce önemli bir soru sorun ve ardından, "bu meseleyi anlamam için bana hangi araçlar yardımcı olabilir?" diye sorun.

Güney Asya Madun Çalışmaları Grubu üzerine bir yorum yapabilir misiniz? Bunu özellikle sormamın nedeni, bu grubun üyesi olan en önde gelen araştırmacılarından bir kısmının, sizin mükemmel köylü diye bir şeyin olmadığı üzerinden atıfta bulunduğunuz arşive odaklanma eğiliminde olmaları.

Pek çoğunuz, bir tür yıllık derleme olan *Subaltern Studies* [Madun Çalışmaları] dergisini biliyorsunuzdur. Bu yayının özgün entelektüel ilham kaynağı, bana göre, Ranajit Guha ve meslektaşlarıdır. Çok şey öğrendiğim bir araştırmacı olan Guha (örn. *The Prose of Counter-insurgency* ve yine *A rule of property for Bengal: an essay on the idea of permanent settlement* makaleleri), bir resmi belge okuma tarzını, bir "tersine okumayı" ana hatlarıyla belirtmeye çalışmıştır. Guha söylemeye çalıştığı şey kısaca şudur: resmi belgeleri kullanabilirsiniz ve bunlar ister mahkeme evrakları isterse sorgu tutanakları olsun, eğer bunları nasıl okuyacağınızı ve birbiriyle karşılaştıracağınızı, bunlardaki örtmeceler ve diğer kelime oyunlarını nasıl anlayacağınızı bilerseniz, bu belgeleri okuyan bir yetkilinin fark edemeyeceği biçimde, muazzam aydınlatıcı bir tarzda okur hale gelebilirsiniz. Şayet artık kendi adlarına konuşamayacak olan tarihsel aktörlerin ortaya çıkardığı arşivlerle ve belgelerle çalışıyorsanız ve şayet elinizde arşivlerle karşılaştırabileceğiniz hatıratlar ve diğer metinler yoksa, yapabileceğiniz en iyi şey, tersine okumaktır. *Subaltern Studies*'deki en başarılı çalışmalardan bazıları, birer "tersine okuma"dır. Yine *Subaltern Studies* ile ilgili güzel olan bir diğer şey, hiçbir zaman sert bir ortodokslik yaratmamış olmasıdır. Yıllık *Subaltern Studies* dergisinin her bir sayısında yazan kişiler, farklı farklı bakış açılarına sahiptiler ve birbirleriyle anlaşmazlıkları mevcuttu. Bu dergi, madun eylemlerini anlamaya dönük bir tür çabalar karna-

valıydı ve bana göre, bir ortodoksluk haline gelmemiş olmasından daha güzeli, kendine ait bir yönteminin olmasıydı. *The Art of Being Governed* kitabımda, Zomia olarak adlandırdığım bölgenin bir parçası olan Kuzeydoğu Hindistan'ı dahil etmekte; Naga hakkında ve Assam, Manipur ve Mizoram üzerine olan literatürü okumakta eksik kaldım. Bu anlamda, Zomia'nın Hint tarafı üzerine olan literatüre yeterli dikkati vermemek anlamında kendimi bir tür yarı-başarısız *Subalternci* gibi hissediyorum.

İzin verirseniz bir yorumda bulunmak ve iki soru sormak istiyorum. İlk olarak, eski moda bir otoritaryen Leninist olarak, Anarşizm meselesini çok ciddiye almadıkları için bu etkinliği düzenleyenleri kutluyorum. Etkinliğin zamanını uzmanlar ile izleyenler arasında bölme tarzınız da bana uygun göründü. Bu anlamda, tebrikler. Pierre Clastres'nin, özellikle de toplum ile devlet arasındaki uzlaşmaz çelişki meselesinin sizin çalışmalarınız üzerindeki etkisini sormak istiyorum.

İzin verirseniz Pierre Clastres ile başlayayım. Aslında son kitabım *The Art of Not Being Governed*'in girişindeki alıntı Pierre Clastres'dendi: Clastres'nin *Devlete Karşı Toplum* kitabının son iki satırı olan, umarım eksiksiz aktarırım, "Eğer tarihli halkların tarihi sınıf mücadelesiyle, tarihsiz halkların tarihinin, devlete karşı verdikleri mücadelelerin tarihi olduğunu söylemek, en azından, yanlış olmayacaktır." cümlesi. *The Art of Not Being Governed* kitabım yola buradan çıkmaktadır. Bana göre Pierre Clastres, Yanomamiler, Sirionolar, Guaranilerin, bir tür Neolitik kalıntı değil, önceden yerleşik tarımcılar iken hastalık ve zorla çalıştırılma nedeniyle İspanyol yerleşimcilerden kaçarak avcı toplayıcılar haline gelen halklar olduğunu ileri süren ilk kişi olması nedeniyle bir tür kahramandır. Bir ikincil adaptasyon söz konusudur: Bunlar bile isteye barbar olanlardır diyebiliriz. Böylece, hemen hiç kimse bu sonuçları kabul etmediği, Amerikan Antropolojisinin tamamının ona karşı olduğu bir

zamanda, Clastres, devlet-oluşumuna²³ uyarlanma olarak "yağmalama" kavramsallaştırmasını öne sürdü. Yine Clastres, bu grupların toplumsal yapısını, devletlerin kendi içlerinde gelişmesinden korunmaya dönük bir çaba, bir tür devletten kaçan toplumsal yapı olarak kavırıyordu. Latin Amerika hakkında öğrendiğimiz her şey, Clastres'nin varsayımlarını genel olarak kanıtlıyor gibi görünüyor. Clastres'nin yazdığı yüzyılın ikinci yarısında, özellikle 1960'larda ve 1970'lerde, onun varsayımlarını haklı çıkaran muazzam miktarda kanıta sahip olduk. Bu anlamda ona çok şey borçluyum. İlk olarak Stuart Schwartz ve yine, insanların Devletlerden kaçıp gittiği zor ulaşılır alanlar olan Büyük Göller bölgesindeki Amerikan Yerlileri üzerine yazan Richard White tarafından Latin Amerika'ya dair geliştirilmiş bir diğer terim olan "fay kırıkları"nı²⁴ kullanıyorum. Bu alanlar dilsel ve kültürel açıdan fazlasıyla karmaşıktır çünkü farklı zamanlarda kaçan ve farklı toplumlardan gelen parçalı insan gruplarından oluşmaktadır. İşbu "fay kırıkları" düşüncesi bana muazzam ölçüde verimli görünüyor ve ben de onu sahiplen-dim.

İki sorum olacak; kısa tutmaya çalışacağım. İlk sorum, "köylü" kelimesini kullanma düşüncesine atıfla anlambilim/semantik üzerine... Afrika'daki, Güneydoğu Asya'daki ya da Güney Amerika'daki çiftçilerden bahsederken "köylüler" kelimesini kullanıyorsunuz fakat Avrupa'daki ve Kuzey Amerika'dakilerden bahsederken "köylüler" kelimesini kullanmıyorsunuz, neden? Dünya Bankası'nın toprak reformuna ya da toprak mülkiyetine dair herhangi bir şey yayınlamadığına dair sözlerinize katılmıyorum. Evet, Afrika'da ve Güneydoğu Asya'da ne zaman yeniden bir toprağa hücum baş gösterse, onlar da tekrar tekrar yayın yapıyorlar. Demek istediğim, 2008'de

²³ Scott'ın önemli kavramlarından olan "state formation", tüm kitap boyunca "devlet-oluşumu" olarak çevrilmiştir – ç.n.

²⁴ Orijinali "shatter zones"; White'ın yaklaşımında bu kavram, Latin Amerika yerlilerinin sömürgecilerin onları zorladığı faaliyetlerden kaçarak yaşam kurdukları üçra bölgelere işaret ediyor – ç.n.

patlak veren gıda krizinden bu yana bütün gelişmekte olan ekonomiler bu türden şeyler yayınladı. Toprağın değeri bu aralar yeniden moda oldu.

İkinci sorum daha teorik diyebileceğim bir soru olacak. Cevaplarınızda iki defa, sanırım Gramsciyen anlamda, hegemonya ya da hegemonik iktidardan bahsettiniz. Bugün artık hegemonyanın, sadece tahakkümle değil rıza ile de ilgili olduğunu, insanların bu hegemonik iktidara rıza göstermesiyle ilgili olduğunu ve madalyonun diğer yüzünde ise direnmenin olduğunu biliyoruz. Direnmenin pek çok yolunun olduğunu varsayıyorum. Siz de değindiniz ve bana göre çalışmalarınızın en ilginç kısmı da, iktidara üstü kapalı bir hattan kafa tutan gizli direnme biçimleri... Peki, sahip olduğumuz kabul gören mevcut söylem türü ile siyasal nüfuz alanı açısından bu gizli direnme biçimlerinin anlamı nedir?

Şayet Dünya Bankası ve IMF ortaya çıkan toprak yağmaları sonucunda bugünlerde toprak reformundan bahsediyorsa, o halde yanıldığımı seve seve kabul ediyorum. "Köylü" teriminin kullanımına gelince; Kırsal Çalışmalar programı fiilen 21 yıldır var ve bu programa başladığımızda, bu program Köylü Çalışmaları kürsüsü altında işleyecekti fakat çevremizden biri "Olmaz, bu kelime kulağa biraz fazla küçümseyici ve damgalayıcı geliyor" dedi. Böyle olunca biz de programı Kırsal Çalışmalar kürsüsü altında başlattık. "Köylü" kelimesini kullanırken oldukça dikkatli olmaya çalışıyorum. Eric Wolf'un da dediği gibi, "köylü" dediğinizde, içinde madun köylülükten çeşitli şekillerde (vergiler vs.) rant talep eden bir üst sınıfın da bulunduğu geniş bir toplumsal kesimden bahsetmiş oluyorsunuz. Bu anlamda köylülük, toprak sahiplerinin ya da aristokratların hem toprak hem de artık üretim üzerinde ve yer yer emek gücü üzerinde bir talebe sahip olduğu geniş bir toplumsal kesimdeki bir tür toprağı işleyen sınıftır. Böylece, sadece bu türden örneklerde, kelimenin güçlü anlamıyla "köylü" sözcüğünü kullanma hakkımız var. Amerika da aslında bir köylülüğe sahipti; 1865'teki Kurtuluş'u takiben 1930'lı yıllara kadar siyahi ve beyaz yarıcılar mevcuttu. Yarıcılar, borç ile kontrol altında tutulan,

pamuk eken ve topraklarına kredi sistemleri üzerinden her anlamda bağı kılınan bir bağımlı sınıftı. Kuşkusuz Amerika'da köleler de vardı fakat sahip olduğumuz tek köylüler, bu yarıcılardı. Amerika'daki toprağı işleyen sınıfların geri kalanı, ufak tefek vergiler ile sattıkları ürünün fiyatı pul olduğunda yaşadıkları ürün zayıatları bir yana, hiçbir şekilde köylü sayılamayacak olan küçük toprak sahibi çiftçilerdi. Bana göre "köylü" terimi, sadece, toprak ve emek gücü üzerinde doğrudan rant talebine sahip bir üst sınıfın, bahsi geçen kesimin üzerinde bir tabaka olarak var olduğu durumlarda kullanılmalıdır. Hegemonya ve Gramsci meselesine gelince; *Weapons of the Weak* kitabımda, ki çok şükür bu noktaya pek fazla kişi işaret etmedi (kendimi suçlayabilen bir insanım!), Gramsci'nin *hegemonya* kavramını hatalı biçimde kullandım. Gerçek şu ki, Gramsci açısından benim tarif ettiğim durum, Gramsciyen terimlerle konuşursak, bir tahakküm durumudur. Gramsci açısından hegemonya, benim anladığım kadarıyla, sadece işçi sınıfının oy verebildiği bir bağlama uygulanabilir. Bu anlamda Gramsci'nin sorusu şudur: "Sayıca fazla olan ve oy verebilen proletarya, devrimi neden demokratik araçlar vasıtasıyla gerçekleştirememiştir?" Bu soruya verdiği yanıt ise, elitlerin, Devletin ve buna iliştilmiş zenginliğin bu eşitsizliğe dönük rıza üretmek üzere sahip olduğu ideolojik hegemonya türüdür. *Weapons of the Weak*'te meşgul olduğum durum, bir tahakküm durumuydu, hegemonya değil. Ben bu kitabı yazdığım sırada Malezya'da her ne kadar genel oy hakkı mevcutsa da, bunun hiçbir anlamı yoktu. Tahakküm kavramını kullanmalı ve hegemonyadan farklı bir biçimde bahsetmeliydim. Teslim oluyorum.

Profesör Scott, Alan Barnard'ın *History and Theory of Anthropology* kitabında, Leach'in 1954 tarihli Burma üzerine olan kitabına atıfta bulunduğu bir bölüm mevcuttur. Bourdieu'nun ilk çalışmalarının pek çoğu da bireylerin ve ailelerin stratejileriyle fazlasıyla ilgileniyor. Size sormak istediğim şey ise şu: Bir tür insancıl ve aynı zamanda anarşist form dahilinde, madun köylüler ile ezilen gruplar her zaman direnme üzerinden bir eylem çerçevesine sahipler gibi görünüyor. Şayet bir direniş kuramın-

dan bahsediyorsak, kendi direniş kuramınızı bir bütün olarak eylem kuramı ile bağlantılandırabilir misiniz?

Bu soruya Bourdieu'nun ilk dönem çalışmalarından öğrendiğim şeyi söyleyerek yanıt verebileceğimi düşünüyorum. Bu arada *Ayrım* kitabının da gerçekten büyük bir hayranıyım. Bourdieu, okunması zor ama okumakla cebelleşmeye değer bir yazardır. *Esquisse d'une théorie de la pratique* kitabını hatırlıyorum. Aslında bende bu kitabın İngilizce çevirisi vardı ve okunması çok zor bir metindi; ben de "İyi o zaman, nasıl olsa Fransızca'yı kolay okuyorum. Elimdeki belki de kötü bir çeviridir, ben en iyisi Fransızcasını edineyim" diye düşündüm. Kitabın Fransızcasını aldım ve onu okumak daha da zordu. İngilizce çevirmenin aslında bazı yerleri biraz basitleştirdiğini anladım. Diğer taraftan, ne kadar çetin bir mücadele verdiğimi hatırlıyorum fakat Bourdieu'nun bütün aktörlerin sahip olduğu manevra alanına dair mevzusunu anladım. Bourdieu, dayınızın kızıyla evlenmek zorunda kalabileceğinizi fakat evlenirken, düğünü nasıl geciktireceğinize, ne türden bir düğün yapacağınıza, ne türden anlaşma koşullarını işe koşacağınıza, çeyize para ödeyip ödemeyeceğinize, nasıl ödeyeceğinize dair bu akrabalık kurallarının çerçevesini çizebileceğinizi ve bunların kurcalanmasının, müzakere edilmesinin, değiştirilmesinin bir milyon yolu olduğunu ifade etmiştir. Tıpkı orduda sizden üst rütbeli birine "Evet Efendim" diyebilecek olmanız fakat bu "Evet Efendim"i, her ne kadar doğru sözcükleri telaffuz ediyor olsanız da, itaat ile dalga geçilen bir biçimde de söyleyebilecek olmanız gibi. Bana öyle geliyor ki Bourdieu, en sıkıntılı koşullarda bile mümkün olan oyunun türlerini, manevra alanını, manipülasyonu ve dışavurumcu eylemi kavramıştır. Bu, yapısalcılığın herkese deli gömleğini giydirmiş gibi görüldüğü sosyal bilim alanları açısından küçük bir kazanım da değildir. Bu anlamda, bütün bunlar için Bourdieu'ya da borçluyum. Yine, Portekiz'de çok okunuyor mu bilmiyorum, Edmund Leach de bu listede. Leach'ın Birleşik Devletler'de artık pek okunmadığını düşünüyorum. Fakat onun *Political Systems of Highland Burma* [*Dağlık Burma'nın Siyasal Sistemleri*] kitabı, yazılmasından 60-70 sonra

bile üzerinde tartişılmaya değer bir yapıttır. Benim *The Art of Not Being Governed* kitabım da, bir anlamda, her ne kadar karşı tarafın artık yanıtlamayacak ve derdini anlatamayacak olması nedeniyle biraz tek taraflı da olsa, Edmund Leach ile yapılan bir sohbet gibi görülebilir. Dolayısıyla, eğer bir tartışmadan galip çıkmak istiyorsanız, bu tartışmayı size yanıt veremeyecek olan merhum bir kişiyle yapmanız uygundur. Bence Leach, yayla-ova ilişkilerine dair sorulabilecek bütün soruları sormuş ve bu soruları zarif diyebileceğimiz bir tarzda yanıtlamıştır. Leach ile fikir ayrılıklarım ve didiştiğim yerler ise, aslında, onun benim düşünmemi sağladıklarının yanında oldukça önemsizdir.

Ж

anarşi, soyadı verme, yöresel bilgi dağarcığı ve aşağıdan yukarı kent planlaması

Bu gece konuşum James C. Scott. Scott, Yale Üniversitesi'nde siyaset bilimi ve antropoloji kürsülerinde profesör; Yale Kırsal Çalışmalar programının kurucularından ve anarşist ve Marksist olarak tarif ediliyor.²⁵

Rob: Sizin inandığınız anarşizm nasıl bir şey?

James C. Scott: Pekâlâ, kitabıma, sizin de bildiğiniz üzere bir alıntıyla başlamıştım; isterseniz doğrudan metne dönüp oradan da okuyabilirim ama demek istediğim kabaca şuydu: Sizin, benim ve dinleyicilerin büyük kısmının özgürleştirici ve ilerici olduklarında hemfikir olduğu 20. yüzyılın önemli değişimlerinin, yapısal değişimlerinin neredeyse tamamı, normalin, meclis salonlarının, normal siyasetin ve seçim siyasetinin dışında kargaşa, kuralların ihlali ve yasaların ihlaliyle mümkün olmuştur.

İlk başta kullandığım örnekler *New Deal* ile ilgili olanlardı. Bence *New Deal*'in reformlarını, isyanlar, yasadışı ve sendikadan bağımsız grevler, sosyal yardım bürolarının ku-

²⁵ 30 Ağustos 2014 tarihinde Rob Kall tarafından *Bottom Up Radio Show* adlı radyo programında gerçekleştirilen söyleşinin transkripsiyon metni için bkz. "James C. Scott Transcript: Anarchy, State Decreed Patronymic Naming, Vernacular Knowledge, Bottom-up Urban Planning"; http://www.opednews.com/articles/James-C-Scott-Transcript-by-Rob-Kall-Anarchism_Bottom-up_Planning-140830-285.html.

şatılması ve benzeri olaylar olmaksızın anlamak imkansızdır. Roosevelt bir noktada artık kamusal düzeni restore etmenin tek yolunun ki bence Roosevelt ve diğer kişiler potansiyel bir devrimin kıyısında olduğumuzu düşünüyorlardı, işçi sınıfını onların çıkarlarının da ciddiye alındığına ve onların güvenliğinin, mali güvencelerinin hükümetin çıkardığı yasaların konusu olduğuna ikna edecek olan bir dizi sosyal mevzuatı yasalaştırmak olduğunu düşünmüştü.

İkincisi, yine bunun daha ılımlı bir biçimde de olsa doğru fakat çok önemli olduğunu düşünüyorum. *New Deal*'ın ilan edilmesinden [yaklaşık yirmi yıl kadar] önceki kadınların süfrajat [oy hakkı] hareketini düşündüğünüzde, her ne kadar kitleleri içine alan büyük bir hareket olmasa da, bu hareketin merkezindeki bütün kadınların tutuklandığını görürsünüz. Bu kadınlar tecrit hücrelerine kondular ve zor kullanarak beslendiler. Bu olay ciddi bir mesele haline geldi ve bence, Woodrow Wilson'ı sonunda kadınların oy hakkını destekleyen bir yasa değişikliği yapmak zorunda olduğuna karar vermeye sürükledi.

Vietnam Savaşı'nın, yapılan o gösteriler olmasaydı son ereceğini düşünmüyorum. Lyndon Johnson'ın ve diğer kişilerin sokaklarda yarattığı düzensizlik olmasaydı ve bütün bunlar Kennedy'yi, daha önce görülmediği düzeyde bir kamusal kargaşaya yol açacağı düşüncesine itmeseydi, bir yurttaş hakları hareketimizin olamayacağını düşünüyorum. Bütün bunlardan kurtulmanın tek yolu, uzun zaman önce teklif edilmiş olan yurttaş hakları yasa tasarısını onaylamaktı fakat kamusal kargaşa onları bunu yapmaya zorlayana kadar ayak sürüdüler.

Bana göre mesele, eğer 20. yüzyıla dikkatli biçimde bakarsanız, barışçıl ve mevzuatlara dayalı seçimler üzerinden muazzam değişimlerin fiilen mümkün olabileceği beklentisi yaratan bir siyasal seçim ile demokratik ve barışçı rekabet sistemine sahip olduğumuzu görürsünüz. Gerçek şu ki devlet görevlileri tarihsel olarak zenginliği, medyayı ve diğer şeyleri ellerinde tutarak etkili olma yönünde bir avantaja sahiptirler fakat 20. yüzyılda bunu fiilen yapamamışlardır. Hiç kim-

se, yasal süreçlerin sıradan işleyişi dahilinde gerçekten geniş ölçekli değişimlerin ortaya çıktığını söyleyemez.

Bu anlamda benim argümanım, kargaşa çıkarmanın ve normal kurumsal yasama devrelerinin dışında faaliyet yürütenin, bizim önemli ve özgülleştirici olduğunu düşünmeye meyyal olduğumuz büyük değişimlerin büyük kısmının sorumlusu olduğu gerçeğini hesaba katmak zorunda olduğumuzdur.

Bu düşünceyi sevdim. Peki, Washington'daki protestolar, protesto yürüyüşleri, planlı protestolar hakkında ne söylenebilir?

Pekâlâ, bu da yine tasavvur ettiğiniz protesto türlerinin kamusal bir yapıya sahip olup olmadığına, kimin için, kimlerle birlikte ve neyi hedefleyerek yapıldığına göre değişir, değil mi? Kuşkusuz bazı protesto türleri kutuplaştırıcı da olabilir. Pek çoğu da böyledir. Dolayısıyla mesele bir tür "şunu yapmaya çalışıyorum..." meselesidir. Size oldukça basit bir örnek vermeme izin verin çünkü okulları, sınavları ve benzeri şeyleri ne yapacağımıza dair bir kitap bölümü kaleme almışlığım var.

Hangi kitapta?

Anarşizm kitabımda. Şöyle diyeyim; bu işlerin nereye varacağını bilemiyorum fakat benim oldukça ilginç bulduğum şeylerden biri, pek çok yerde lise öğrencilerinin, öğretmenlerinin kendilerini daha fazla devlet ödeneği almaya yarayan notlar vermek üzere zorladıklarını düşündükleri merkezi sınavlara karşı çıkmak üzere kamusal yürüyüşler organize etmeleri. Öyle ya da böyle öğrenciler, bireysel yaratıcılıklarına ve entelektüel yeteneklerine yeterince saygı gösterilmediğini ve saçma sapan sınavlara maruz kaldıklarını hissediyorlar. Bu öğrencilerin büyük kısmı, eğitim yeterli sınavlarına katılmayı reddediyorlar ve ekleyeyim, bu da bir tür ufak çaplı toplumsal harekettir. Ne kadar yaygın hale geleceğini bilemiyorum. Riskli bir durum söz konusu. Dolayısıyla bu öğrenciler, kendi bireysel yaratıcılıklarına dönük küçümseyici ve saygısızca buldukları bütün bir okul rutini dizisini bir

anlamda ihlal eden kişilerdir ve bence, güç kazanması halinde daha iyi türden bir okul reformuna yol açabilecek şeylerden biridir. Gelgelelim, bir tabana sahip olup olamayacağını ve ne ölçüde dallanıp budaklanacağını söylemek zor.

Pekâlâ. Sınırlı zamanımız var ve konuşmak istediğim şeylerin hepsine yetmesini istiyorum. Bu radyo programına *Bottom Up Radio Show* [Altüst Radyo Şovu] adını verdim çünkü hızlı biçimde yukarıdan aşağıya olan bir yapıdan giderek daha aşağıdan yukarı olan bir yapıya bir geçiş halinde olduğumuza inanıyorum ve internet de bu geçişin hızlanmasına yardımcı oluyor. Bu anlamda, insanlar da giderek daha fazla bu açıdan görmeye ve düşünmeye başladılar. Yazdıklarınız arasında yukarıdan aşağıya ya da aşağıdan yukarıya kavramlarından bahseden pek çok şey mevcut. Bu söylediklerim hakkında herhangi bir düşünceniz var mı?

Sanırım sosyal medya, yeni iletişim formları, internet ve diğer şeyleri kastediyorsunuz, değil mi?

Yani, genel olarak yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya bir bakış açısıyla kültürümüzün doğasına ilişkin sordum. Buna ilişkin kitaplar yazdınız. Sizden sadece bu konuda aklınıza gelenleri söylemenizi istiyorum.

Bu konu üzerine düşünmenin pek çok yolu var. En önemlisi, tarihsel olarak düşündüğümde, aşağıdan yukarıya eylem, ağır biçimde kısıtlandıklarını, köşeye sıkıştırıldıklarını, zarar gördüklerini vs. hisseden insanlar tarafından gerçekleştirilir. Dolayısıyla buradan bakıldığında, bana açıkça görünen o ki gelir eşitsizliğindeki artış, özellikle de gelirin en üst düzeylerde yoğunlaşarak birikmesi ve size yasama meclisinden yüzde birlik bir temsil sağlayan bir tür dizgin, lobicilik ve medya nedeniyle, bir noktaya geliniyor ki kuşkusuz bu noktanın tam olarak neresi olduğunu kimse bilmiyor; bütün bunlar milyonlarca insanın yaşam şanslarını tehlikeye atıyor ve bu insanlar tepki gösterdiğinde, o nokta gelmiş oluyor.

Occupy Wall Street hareketi, bir anlamda, bu devasa gelir eşitsizliğine dikkat çeken hareketlerin ilk örneği idi. Bana

göre, gelir eşitsizliği ne kadar kötüye giderse bankaların ve aşırı zenginlerin yasama üzerindeki denetimi de o kadar artar; buna bir tür aşağıdan yukarı tepki verecek olmanız muhtemeldir. Bugün ortaya çıkan tepki, bildiklerimizden daha karmaşıktır.

Önceden sendikaları kullanırdınız. Sendikalarımız bugünlerde aktif işgücünün çok küçük bir kısmını kapsıyor, bu anlamda, o taraftan bir tepkinin gelmesi ihtimali daha düşük. ABD ile üç aşağı beş yukarı aynı endüstriyel yapıya sahip olan Kanada ile bir karşılaştırma yapalım; Kanada'daki sendikalaşma oranı ABD'dekinden çok daha fazladır. Occupy Wall Street'in, tıpkı Arap Baharı gibi bir dereceye kadar sosyal medya üzerinden koordine edilmiş olduğunu da akıldatalım.

İşin aslı, bilemiyorum. Bahsettiğimiz koordinasyon biçimlerinin, bunlar ister toplumsal örgütlenmeler isterse sendikalar olsun, bir arada yaşayan, birbirini tanıyan, birbirine güvenen yüz yüze insan topluluklarının yerini alıp alamayacağını söyleyebilecek kadar bilgim yok. Fakat ben asıl endişelendiren şey, tamamen sosyal medya üzerinden kurulan ilişkilerin, nasıl söyleyeyim, zayıflığı.

Pekâlâ, bu, başka kişilerin de açıkça ifade ettiği bir endişe. Örneğin *The Shallows adlı kitap da bundan bahsediyor. Bence bu, insanların faaliyette bulunma tarzındaki değişimin bir parçası. İnsanlar derinliği yitiriyorlar ve daha zayıf, sığ bağlar kuruyorlar.**

Sanırım gözlemlenen bir başka şey de aslında çoğumuzun ne yazık ki, kendimden örnek vereyim, Connecticut'ta bir tür çiftliğim var fakat gerçekte ise hepimiz sınıf ve ırk üzerinden fazlasıyla ayrıştırılmış ortamlarda yaşıyor olduğudur. Bu anlamda New Haven şehir merkeziyle olan bağlantım, aslında, kurmak zorunda olduğum bir bağlantıdır. Bu bağlantı, yaşadığım yer ve her gün gördüğüm şeyler açısından doğasında mevcut olan bir bağlantı değildir. Dolayısıyla, yaşam-

* Bkz. Nicholas Carr, *The Shallows: What the Internet is Doing to Our Brains*, W. W. Norton & Company, 2011.

larımız ve deneyimlerimiz sınıf ve ırk üzerinden ayrıştığı ölçüde, böylece "biz" haline geldiğimiz ölçüde, diğer insanların çektiği acılara dönük samimi ilgimiz, çok-sınıflı ve çok-ırklı ortamlarda yaşamamız halinde sahip olacağımız samimi ilgimiz kadar uyarılmayacaktır.

Pek çok kitap yazdınız. İşbu yukarıdan aşağıya merkezileştirme düşüncesi, gerçekten gerekli olan çeşitlilik ve bir tür örgütlü kaos iken, doğrusal çizgiler çizmeyi, belirli sonuçlara ulaşan modelleri öngörmeyi kolaylaştırıyor mu?

Bu konuda çeşitli deneyimlere sahip oldum ve bu konuya ilişkin kahramanlarımdan biri, çalışması bugün artık yeni kent planlamasının da bir parçası haline gelmiş olan Jane Jacobs'tur. Fakat Jacobs, bence, şehrin sadece iş ile ev arasında gidip gelen değil, bütün sıradan insanlar tarafından zemin düzeyinde nasıl yaşandığı ve nasıl deneyimlendiği üzerine düşünen ilk kişidir. Dolayısıyla Jacobs'un çalışmasının hayatın aşağıdan, tabandan nasıl görüldüğünü yansıttı söylenebilir. Jacobs, ardından, bir şehri bu bakış açısından kavramaya girişmiştir ve bence Jacobs'un kitabı, şehirlerin helikopterden bir şekilde güzel görünmesi gerektiğine dair mimari ya da şehri bir heykelmiş gibi gören düşünceyi de tamamen dönüştürmüştür. Önemli şeylerden birisi bu.

Aslında örneğin Philadelphia gibi şehirlerin belediye başkanlarının, bu şehir her ne kadar konut varlığının çoğunu koruyabilmişse de, ne zaman yeni bir kent projesi planlamış olsalar, mimarlarla birlikte bir mahalle minyatürü, bir tür yeni kalkınma modeli etrafında poz vermeleri ve her şeyin sanki bir helikopterden bakıyorlarmışçasına ufacık görünmesi nedeniyle aşağıya bakmaları bana oldukça tuhaf gelir. Gerçekte hiç kimse şehri o gözetleme noktasından deneyimlemez ve bilmek istediğimiz şey, şehrin nasıl işleyeceği ve zemin düzeyinde nasıl yaşanacağıdır çünkü insanların büyük kısmının şehri deneyimleyeceği düzey bu düzeydir.

Bana göre bu, daha geniş çapta bir sorundur. Bir basketbol ya da futbol maçı izlerken, oyunu sahanın tepesinde asılı duran bir kameradan görürsünüz çünkü bu açıdaki mesafe,

her şeyi daha kolay ve daha yavaş kılan bir mesafedir. Fakat kamerayı alıp daha zemini düzeyine yerleştirirseniz, inanılmaz bir kargaşaya, hıza ve bir oyuncunun hareket edeceği yere seçişine dair açık bir görsel karışıklığa şahit olursunuz. Dolayısıyla bana öyle geliyor ki dünyaya bütün bakma tarzımız, işbu helikopter bakış açısına dayanmaktadır ve bu bakış açısı şeylerin ne kadar zor ve karmaşık olduğuna dönük algımızı çarpıtmaktadır.

Bu bakış açısı bugün kim olduğumuzu da derinden işlemekte. *Anarşizm* kitabınızda, soyadı verme faaliyetinin, bir başka deyişle babaya dayalı isimler vermenin, bir gözetim ve denetim aracı olarak icat edildiğini ve bilgiyi ve iktidarı merkezileştirdiğini söylüyorsunuz. Bunu biraz açıklayabilir misiniz ve bu üzerine konuşabilir miyiz?

Tabii ki! Bu benim en sevdiğim tespitlerden biri. Bu durum ile *Devlet Gibi Görmek* kitabımı yazarken karşı karşıya geldim ve ardından bunun üzerine de yazmaya başladım. Devletlerin ile vergi toplayan ve devletler gibi işleyen kiliselerin ortaya çıkışına kadar, dünyadaki hiç kimsenin, babasından kendisine ve kendisinden çocuğuna, torununa, torununun çocuğuna vs. kalan sabit bir soyadı yoktu. Soyadı verme, insanları zorunlu askerlik, vergiler, tapu kayıtları vs. için insanları takibe almayı amaçlayan bir devlet projesidir çünkü neredeyse bütün isimlendirme biçimleri, tarihsel olarak, bir baba ile bir oğul arasındaki ilişkiyi adlandırmakla birlikte erkeklere ve çoğu kez de kadınlara yönelik işlemiştir. Yine, İskoç isimlerindeki "Mac", İrlandalı isimlerindeki "O", Ortadoğu isimlerindeki "Bin" ya da "Ben", "oğlu" anlamına gelir. Bu anlamda isimler sadece babayı ve o babanın oğlunu tarif eder ve o çocuğun da muhtemelen farklı bir isim koyulan bir çocuğu olduğunda, iki nesil sonra ilk soyadı ortadan kalkmış olur. Devletler ise, söylediğim üzere, vergiler, zorunlu askerlik için insanları takip altına almak isterler; bu bölgelerdeki ilk devletler bir tür refah devletleridir. Dolayısıyla bu, devletlerin, daha sonrasında, fotoğraflı kimlikler, DNA kayıtları vs. icat etmelerini getirecektir. Gelgelelim soyadı, bir tür o zamanların kimlik kartıdır ve kimin kim olduğunu belirlemeye dönük bir çabadır.

Harika bir hikaye anlatayım. Sanırım 17. yüzyılda, Galler-İngiltere sınırındaki bir yerde bir Galli mahkemeye çıkmış ve duruşmanın başında ona kim olduğunu sormuşlar. Bizim Galli "Adım Evan ap Huw ap William ap Vaughn ap." cevabını vermiş; Galler'de "ap", "oğlu" anlamına geliyor. Yani Gallinin ismi sorulduğunda verdiği cevap "babam şudur, dedem şudur, dedemin babası şudur" oluyor; her bir nesli geçtiğinizde, belirli bir bireyi daha açıkça tanımlamış oluyorsunuz. Neyse, hakim "Olmaz, bu mahkemede bunlar geçerli değil" demiş. İngiltere'de o zaman çoğu insanın soyadı vardır ve nihayet, Gallinin Mostyn Konutu adlı bir evde oturduğu ortaya çıkar. Sanırım o zamanlar insanlar evlerine isim veriyorlardı ve hakim "O halde bu mahkemede sana Evan Mostyn diyeceğiz" der. Böylece bizim Galli mahkeme kayıtlarına Evan Mostyn olarak geçer. Burada ilginç olan, bu soyadın yasal bir soyad olmuş olmasıdır çünkü artık belgelerde bu soyad yazmaktadır fakat ne komşuları ne de arkadaşları onu Evan Mostyn olarak bilmemektedir. İşin güzel tarafı ise yasal bir soyadının ilk defa ortaya çıktığı anda, ona devlet ile bu şekilde temas edene kadar ihtiyacı olmayan birisi için yaratılmış olduğunu açıkça görebilmiş olmamızıdır.

Bu örneği, atölyelerdeki yöresel ve zanaata dayalı üretim ile merkezi, otomatikleştirilmiş, Henry Ford tipi üretim arasındaki farka ilişkin yürüttüğünüz tartışmaya bir tür giriş olarak vermiş oluyorsunuz. Yöresel ve zanaata dayalı üretim düşüncesine dair bir şeyler söyleyebilir misiniz?

O halde size kullandığım bir örnek daha vereyim. Connecticut'ta Durham adlı bir kasabada yaşıyordum ve Durham'dan sahildeki Guilford kasabasına giden bir yol vardı. Durham'daki bizler, yöresel bir tanımlamayla, bu yola Guilford Yolu diyorduk çünkü o yol bizi Guilford'a ulaştırıyordu; Guilford'da yaşayanlar ise aynı yola Durham Yolu diyorlardı çünkü bu yol Guilford halkı için Durham'a giden yol demektir. Dolayısıyla bunlar yöresel isimlerdir ve tek bir yolun hangi taraftan baktığınıza göre değişen iki ayrı ismi olduğunu görmek gerekiyor. Yine başka kasabalar ile Durham ara-

sında da başka yollar mevcuttur ve o kasabadakiler de kendi yollarına Durham Yolu demektedirler. Burada bir tür bilgi söz konusudur. İşbu yöresel bilgi dağarcığı, Durham'daki bir yolu tanımlamak için kesinlikle ihtiyacımız olan bir şeydir çünkü bize en önemli şeyi, nereye vardığını anlatmaktadır.

Devletler ise başka türden bir bilgi dağarcığına ihtiyaç duyarlar; yöresel olmayan, resmi bir sisteme. Yöresel olan, o yerelde yaşayan insanlar için iyidir; bir tür resmi bilgi dağarcığı yöresel olanı sevmez. Bu anlamda bir araba kazası yaptığınızda ve yolda ağır kanamalı halde beklerken bir ambulans çağırıp onlara "Guilford Yolu'ndayım ve ağır yaralıyım" diyebilirsiniz. Fakat pek çok Guilford Yolu vardır ve dolayısıyla hangi Guilford Yolu'nda olduğunuzu belirtmek zorundasınızdır. Devlet, Durham ile Guilford arasındaki yola 77. Güzergâh adını vermiştir. Devlet, bunu takiben, bu numarayı her bir yolun kendine ait ayrı numaraya sahip olduğu evrensel, sonsuz, kendine has bir numaralandırmaya dahil edecektir. 77. Güzergâh, yerini bir harita üzerinde görmedikçe sizin için bir anlam ifade etmez hale gelecektir. Basit bir ayırım söz konusudur. Bu anlamda devletler, işlerinin büyük kısmını yapabilmek için resmi bilgi dağarcığına gereksinim duyarlar ve bu resmi bilgi dağarcığı, yöresel bilgi dağarcığından çok farklıdır.

Yine, bu durumun insanların görme, düşünme ve algılama biçimini gerçekten nasıl etkilediğini ve buralara nasıl sızdığını, devletin merkezileşmiş bir tarzda dayatılmasını tarif ediyorsunuz. *Devlet Gibi Görmek* kitabınızda, bu yaklaşımın nasıl felakete ve başarısızlığa, belki ilk yıllarında değil fakat belirli bir zaman geçince, yol açtığını çünkü fazlasıyla basit olduklarını da açıklıyorsunuz. Bu yaklaşım çok aptalca ve hakikaten hiçbir işe yaramıyor fakat basitliği nedeniyle insanlara çekici geliyor.

Şimdi, *Devlet Gibi Görmek* kitabımın başlangıcında verdiğim örnek, bildiğiniz üzere, Almanya'daki, saksonya ve Prusya hükümdarları tarafından o zamanların bilim insanları diyebileceğimiz kişilerin istihdam edilerek keresteden elde

edilen geliri azamileştirmek üzere uygulamaya konan bilimsel ormancılığın icadına ilişkindi. Fakat bu bilim insanlarının işi, aslında, hükümdarın ormanların sömürülmesi sonucunda kereste ve yakacak odunun satılmasıyla her yıl elde edilen geliri azamileştirmesini güvenceye almaktı. Uzun lafın kısıası, bu bilim insanlarının yaptığı, ormandaki ağaçları keserek yerine en hızlı büyüyen ağaçları, oradaki toprağın cinsine göre İskoç Çamı ya da Norveç Ladini dikmek oldu. Ağaçlar aynı anda düzenli sıralar halinde dikildi; böylece pek çok farklı türden ağacın bulunduğu karmaşık bir ormanın yerine tek bir ağaç türünden oluşan ve bütün ağaçların aynı zamanda ekildiği, böylece de hepsinin aynı yaşta olduğu bir orman konmuş oldu. Dediğim gibi, ağaçlar düzenli sıralar halinde dikilmişti; bunun nedeni ise ormanı, azami sayıda kereste ve yakacak odun üreten, tek tip üretim yapan bir makine gibi düşünmeleri idi. Sonuçta ise, hepimizin bildiği üzere, bir tür yeşil çöl yaratmış oldular.

Böcek, kuş ve hayvan türlerinin büyük kısmının yok olduğu bir orman, monokültürel bir orman anlamına gelir. Tek tip ağaçlardan oluşan bir ormanda, belirli bir tür ağaç hastalandığında, bunun aynı türden ağaçlara yayılması çok mümkündür. Bu ağaçlar aslında hastalıklara, parazit nedeniyle kökten kurumaya vs. de eğilimlidir. Ortaya çıkan sonuç, orman yetiştirme, orman sağlığı, ormandaki canlılar, bir ormanda çevremizde bulunan flora ve fauna hakkında çok az bilgiye sahip olmamız nedeniyle, fiilen ortaya çıkan sonuç, bir ormanın yok edilmesi ve bir şeyleri değiştirmek adına hiç de başarılı olmayan, restorasyon ormancılığı olarak adlandırılan bir şeyin icat edilmesi idi.

Bazı şeylerin kitaplardan öğrenilemeyeceği meselesini biraz açmak istiyorum. Bisiklet sürmek bir diğer örnektir. Birine gidip nasıl bisiklet sürüleceğine dair bir eğitim kitabı verip, onu bu konuda bir sınava sokup, ardından ona bir bisiklet verip sürmesini bekleyemezsiniz. İnsanlar hareketi, dengeyi vb. deneyimlemelidirler; bisiklet sürmeyi bizler nasıl öğrendiysek, çocuklarımız nasıl öğrendiyse, aynen o şekilde biraz biraz öğrenmeniz gerekir. Balık tutmak ya da basketbol oynamak da böyledir. Bunlar deneyimle ve pratik-

le öğrenilmesi gereken şeylerdir; bütün bunlar sistemleştirilemez ve kitaptan öğrenmenin konusu haline getirilemez. Bunlar, kuşkusuz, zanaat bilgisine denk düşen yeteneklerdir. Sanırım sizin de bahsettiğiniz şey buydu, yani, neye dönüştüğünüz...

Usta bir zanaatkâr haline gelmenin yolu, tarihsel olarak, bir usta zanaatkârın yanında çırak olarak çalışmaktan ve ilgili bütün işlevleri aşama aşama, biraz biraz öğrenmekten geçer. Aynı şekilde, sanırım, büyük restoranlarda da işe bir aşçı yamağı olarak başlarsınız, ilk başlarda sadece marul ya da bir şeyler doğrarsınız; sonrasında aşama aşama daha karmaşık gündelik işlerle meşgul olursunuz. İşte ilginç olan da bu öğrenme tarzıdır. Bu öğrenme tarzı, pek değer verilen ya da resmi okullarda taklit edilebilecek bir şey değildir.

Hepimiz dünyada pek çok zeka türü olduğunu biliyoruz: mekanik zeka, katışımsal zeka, yaratıcı zeka vs. Resmi okullar genellikle sadece tek bir zeka türünü ölçerler ve bana göre, okula giden pek çok insanın iyi notlar alamamaları nedeniyle bozguna uğramış ya da aşağılanmış hissetmesinin nedeni de budur. Genel olarak, bunun nedeninin, bu insanların değer verilmeyen, kullanılmayan ve üzerine gidilip eğitilmeyen yeteneklere sahip olmaları olduğunu düşünüyorum ve bu anlamda okul, tıpkı Alman bilimsel ormancılığı gibi tek tip ürün çıkarak bir makinedir.

Pekâlâ, hızla devam ediyorum; soracak çok sorum var daha. Aslında buna benzer iki söyleşi daha yapabileceğimizi düşünüyorum. Umarım yeniden denk geliriz.

Tabii ki.

Zamanımız oldukça azaldı. Açıkladığımız düşünce; merkezileşmiş, basitleştirilmiş, aptallaştırılmış, Alman bilimsel yaklaşımının ormancılığa ve şehir planlamaya uygulandığı düşüncesi hoşuma gitti. Bütün ayrıntılara girmeye zamanımız yok fakat orada, uçlarda, alıntı yaparsam "çeperdeki uygunsuz, kabul edilemeyen pratikler üzerinden hayatını sürdüren insanlardan bahsediyor-

sunuz. Chomsky de buna benzer şeyler söylüyordu; ekonomik sistemimizin bütün etkenleri ve bütün bedelleri dikkate almadığından. Elitlerin yaptığı tam da budur. Elitler, yaşadıkları korunaklı dünyada bir sistem kurabilirler fakat bunu ancak madunların bu sistemi, kuralların dışında yaşayarak ve etrafından dolanarak ve de yapının dışında kalarak desteklemeye itmektir.

Kesinlikle çok doğru. Kitabımda Brasilia şehrini örnek verdiğimi belki hatırlarsınız. Brezilya'nın yeni başkenti Brasilia ilk inşa edildiğinde, insanlar oraya taşınmak istemediler çünkü bu şehir, bir şehirde olması gereken canlılığa ve heyecana hiçbir şekilde sahip değildi. Brasilia'yı inşa edenler, ticareti, fabrikaları, yasama kurumlarını ve yerleşim yerlerini birbirinden ayırmışlardı ve bunların her birini şehrin tamamen ayrı bir ucuna yerleştirmişlerdi. Tabii ki sonuç, tarihsel olarak geçtiğimiz yüzyılın yeni başkentlerinin pek çoğu gibi fiilen aşırı derecede sıkıcı bir şehir olacaktı. Hatta Brezilya'da, yeni Brasilia şehrinde bir süre yaşamış olan insanlarda ortaya çıkan bir tür depresyon olan ve "Brasiliatıs" denen psikolojik bir hastalık bile teşhis edilmişti.

Bu anlamda, bana göre mimarların, bir şehrin fiili kullanımını ve mekânın kullanımını gözlemlemek üzere bir şekilde çok fazla zaman harcamaları gerekiyor. Mimarların, başka insanların yaşayacağı yerleri, alanda bulunmaksızın ve insanların mekâna dair keyif alacakları şeylere, o mekânı nasıl yaratıcı biçimde kullanabileceklerine ilişkin dikkatli gözlem yapmaksızın tasarımlarına asla izin verilmemelidir.

Jane Jacobs'un, bir şehrin fiilen nasıl işlediğine ve planlanan şehrin fiilen yaşanan şehirden nasıl farklı olduğuna dair bu kadar dikkatli olması da bu yüzdendir. Demek istediğim, Philedelphia tabii ki iyi bir şehirdir. Aydınlatma planı neredeyse tamamen doğru açılara dayanmaktadır. Kuşkusuz Delaware Nehri de belirli bir yere kadar şehrin içinden dolanmaktadır. Yine San Fransisco çok fazla tepeye sahip bir şehir için iyi bir örnektir fakat sokaklarının hepsi dik açılıdır ve buna bir tür delilik diyebiliriz. San Fransisco, şehri plan-

layanların ellerine bir cetvel alıp sokaklarını tasarladıkları ve sokakları tasarlarken şehrin fiili topografyasını hiçbir şekilde dikkate almadıkları dışında hiçbir rasyonel açıklaması olmayacak şekilde, yokuşlarla dolu sokaklara sahiptir.

Dolayısıyla şehirleri tasarlamamanın doğru yolunun, aşağıdan yukarı bir yaklaşıma sahip olmak ve şehre aşağıdan yukarı bakmak olduğunu söylüyorsunuz.

Doğru; ve eğer konut vs. alanları planladığınızda bile, ilk olarak, insanların bir damak tadı tarihine sahip olduğunu anlamak gerekiyor. İnsanların sevdikleri şeyler vardır ve siz de buna saygı duymak zorundasınız. Le Corbusier, şehirlerin ve konut alanlarının birer yaşam makinesi olduğunu söylemeye bayılırdı. Pekâlâ, mesele, insanların bunları birer makine olarak görmemeleridir. İnsanlar kuşkusuz bir dereceye kadar çalışmak zorundadır fakat şehirler ve konut alanları, aynı zamanda, insanların çokça önemseddiği bir tür estetik çevredir de.

Aslında bir dizi konut alanını, özellikle de banliyöleri, bir anne, bir baba ve iki çocuktan oluşan bir aileye göre tasarlamış durumdayız. İkinci Dünya Savaşı'nı takiben ortaya çıkan banliyölere hücum dönemini biliyorsunuzdur. Bana göre şehir planlamamızın büyük kısmı oldukça gösterişsiz olmalıdır; esnekliğe ve şekillendirilebilirliğe dayanarak tasarlanmak durumundadır çünkü bugün, ailelerin bir baba, bir anne ve iki çocuktan oluşup oluşmadığını, insanların böyle yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz. Bugünden on, on beş, yirmi yıl sonra ailelerin neye benzeyeceğini, geçerli yaşam biçimlerinin neye benzeyeceğini bilmiyoruz. Dolayısıyla, parçaların hareket edebilmesi anlamında muazzam bir esnekliğe izin veren, böylece, henüz doğmamış insanların ihtiyaçlarına, arzularına ve estetik damak tatlarına göre şekillendirilebilecek konut alanları tasarlamak durumundayız.

Elitlerin, işbu merkezileşmiş, yukarıdan aşağıya işleyen, idealleştirilmiş, basitleştirilmiş projeleri yapan insanların şehirleri nasıl şekillendirdiğini tanımlamış oldunuz. Bu insanlar minyatürleştirmeyi seviyorlar ve hatta pilot programların, tema parkların vs. minyatürlerini

yapmaktan da gocunmuyorlar. Bundan biraz bahsedebilir miyiz?

Bence kontrolümüz dışında olan şeylerle baş etmek için onların oyuncak modelleriyle meşgul oluyoruz. Oyuncak evin bir tür pratik yapma yolu olduğunu söyleyebiliriz, değil mi? Geleneksel toplumsal cinsiyet rolleri düşünüldüğünde, küçük kızlar bir haneyi çekip çevirmenin, düzenlemenin vs. güvenli bir yolu olarak oyun oynamaktadırlar. Bence aynısı, oyuncak askerlerle, tanklarla, uçaklarla vs. oynayan erkek çocukları için de geçerlidir. Bunların hepsi kontrolümüzden çıkabilen ve tehlikeli şeylerdir ve biz de onları minyatürleştiririz. Yine aynı şekilde, bana göre bu durum, model projeler, model köyler olarak adlandırdığımız küçük mükemmel düzen bölgeleri yaratmak isteyen diktatörler için de, hatta sadece diktatörler için değil, pek çok yönetici için de geçerlidir. Rus çarı böyle yapmıştır. Stalin'in yaptığı da kuşkusuz bundan farklı bir şey değildir. Roosevelt yönetiminde ekonomik buhran zamanlarında Tennessee Vadisi İdaresi, bir anlamda, yine böyle bir niyetle girişilmiş bir çabaydı. Buna benzer pek çok örnek, bana, elitlerin daha geniş bir düzen yaratmaktan geri çekilmesinin birer işareti olarak görünüyor. Elitler, bu daha geniş modellerin yerine ya bir model şehir, bütün ülke için kurmak istedikleri yeni düzeni temsil edecek yeni türden bir şehir yaratmakta ya da daha küçük ve daha sınırlı olması nedeniyle bütün değişkenleri kontrol edebildikleri model köyler ve model ekonomik kalkınma bölgeleri yaratmaktadırlar. Bu girişimlerin ulusal ölçekte ya da daha geniş bir ölçekte dayatılabilecek bir düzen deneyiminden ziyade, birer yedek deneme olduklarını ileri sürüyorum.

Pekâlâ, kulağa mantıklı geliyor. Bu düşüncenin E. F. Schumacher'in *Small is Beautiful [Küçük Olan Güzeldir]* kitabı ile örtüşüyor mu? Minyatürleştirme düşüncesine karşı "küçük olan güzeldir"i mi koymak gerekir?

Schumacher ile oldukça örtüştüğünü söyleyebilirim. Schumacher'e bu düşüncesinden dolayı daha yakın sayılabılırım, belki. Şehir plancılarının akılda tutması gereken şeye dair ufak bir şey daha söylemek istiyorum. Eğer mümkün-

se, küçük adımlar atsinlar ve yine, tersine çevrilebilirlikten yana olsunlar. Dolayısıyla, neredeyse her zaman dünyaya dair düşündüğümüzden daha az şey biliyor olmamız nedeniyle, şayet tersine çevrilemez olan çok büyük bir müdahalede bulunursak, ya doğal yaşamı ya insanların hayatlarını ya da her ikisini de berbat etmemiz muhtemel. Kruşçev'in Sibiryadaki Virgin Adaları projelerini düşünelim. Binlerce insan buğday ekmeleri için Sibiryaya yollandı ve başarısız oldu çünkü çevrenin özelliklerini anlamamışlardı. Mesela, o bölgeyi on yıl boyunca kontrol etmek ve orada nelerin yetişip nelerin yetişemeyeceğini görmek üzere küçük bir ekip yollanmış olsaydı, her şey farklı olabilirdi.

Mesele, küçük adımlar atmanız halinde, eğer yaptıklarınız işe yaramazsa geri çekilebilirsiniz. Durumu düzeltebilirsiniz. Eğer attığınız adımlar geriye döndürülebilir adımlarsa, büyük hatalar yapmanız imkansız hale gelir. Mesele budur ve Schumacher'in de bu tarza fazlasıyla yatkın olduğunu düşünüyorum. Mesele, doğal dünyanın nasıl işlediğine dair bildiklerimize ve insanların kendi yaşam düzenlemeleri açısından neleri sevdiğine dair bildiklerimize ilişkin bir tür alçakgönüllülük sergileme meselesidir. "Küçük olan güzeldir", Schumacher'in de fiilen deneyimlediği bir şeydir. Hem çalışmamı yürütüyor hem de Birmanca öğreniyordum ve Burma'ya sık sık gidiyordum ve Schumacher de bu düşüncesini kendisi Burma'dayken geliştirecekti.

Gerçekten mi? Schumacher ile görüşme şansı yakaladınız mı?

Hayır hayır, hiç buluşmadık.

Bazı kitaplarınızda bahsettiğimiz yukarıdan aşağıya, merkezileştirilmiş planlama üzerine düşünüyorsunuz. Liberteryenler buna nasıl bir yanıt verirler?

Kusura bakmayın, son kısmı kaçırdım.

Sizin de üzerine kafa yordunuz ve işbu her şeyi aşırı basite indirgeyen, yukarıdan aşağıya, merkezileşmiş planlamayı ve tasarımı eleştirdiğiniz düşünceleriniz üzerine konuşuyoruz. Liberteryenlerin buna yanıtı nedir?

Tamamdır, ne demek istediğinizi anladım. Liberteryenlerin bu meselelere dair birbirleriyle uyum içinde olması, bir-biriyle uzlaşması gerektiğini söylemek durumundayım. Belirli bir Liberteryen bakış açısının bütün meselesi, insani işbirliği ve diğer şeyler eliyle yaratılmış olan bir düzenin, devletler eliyle yaratılmış olan bir düzenden daha tercih edilebilir olmasıdır. Benim Liberteryenlerden ayrıldığım nokta ise, Liberteryenlerin hiyerarşi olmadan düzen modelinin piyasaya denk düşmesidir. Liberteryenlerle sorunum, onların, piyasanın yarattığı sonuçların asla hoş görülemez olan eşitsizlikler ve baskı yaratan gelir eşitsizlikleri ve güç eşitsizlikleri ile sonuçlanabildiği gerçeğini anlamamalarından ya da anlamayı reddetmelerinden kaynaklanıyor. Liberteryenlerin büyük kısmının, toplumun yüzde birinin her şeye sahip olmasıyla hiçbir sorunu yok. Yaşam fırsatlarındaki eşitsizliklere karşı tamamen körler. Aşırıya kaçan fakat açıklayıcı bir benzetme yapacağım: Bir Liberteryani eğer çocuğumu satmak istersem, bunu yapma özgürlüğüm var diyebilecektir. Ona göre bu, özgür iradeye dayanan bir hareket ve bir serbest mübadele olarak görülebilecektir.

Aslında iki savaş arasında Çin'de pek çok kadın kendi çocukları satmıştı fakat bunun nedeni yiyecek hiçbir şeylerinin olmayışydı. Akli başında düşünen herkes, bu satışın bir zorlamanın ve baskının sonuçlarından biri olduğunu kabul edecektir. Buradaki mesele, insanları çocuklarına sahip olmaya devam etmek ile ölmek ya da yemek yemek arasında bir tercihe zorlayan koşulları değiştirmektir. Bana öyle geliyor ki Liberteryenler, bu farklılıklara ve yaşam fırsatlarının kötü dağıtılma biçimine karşı bir tür körlük yaşamaktadırlar.

Birinin çocuğunu satmasından bahsedince, aklıma Jonathan Swift'in, kara mizah yaparak çocukların yemek olarak satılması önerisinde bulunduğu "A Modest Proposal for Preventing the Children of Poor People from Being a Burthen to Their Parents or Country, and

for Making Them Beneficial to the Public"* başlıklı makalesi geldi.

Aynen.

Liberteriyenlerin bunu kabul edip etmeyeceğini merak ediyorum doğrusu.

Tabii burada Swift'ten bahsetmek biraz komik kaçtı çünkü Swift, belirli bir ideolojiyi eleştirmenin en iyi yolunun, onun mantıksal sonuçlarını alıp fiilen nasıl işleyeceğini göstermek olduğunu her anlamda fark etmiş biriymi ve bahsettiğimiz makalesi de buna harika bir örnektir. Umarım Amerikan siyasal söyleminde bu türden eleştiriler bugün olduğundan daha fazla ortaya çıkar. Bu arada sanırım söyleşimizin sonuna epey yaklaştık.

Evet, bana pek çok soruyu sorabilmek adına daha fazla zaman bıraktığınız için teşekkür ediyorum. Daha çok sorum vardı ve umarım bu buluşmayı bir kez daha yapma şansımız olur fakat şimdi toparlamak durumundayız. Son olarak söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

Aslında yok; eğlenceli bir söyleşi oldu. Ben bir Güney Jersey çocuğuyum; Delaware civarında Camden ile Trenton arasında bulunan Beverly adlı bir kasabada büyüdüm. Zamanımın çoğunu kirli Delaware Nehri'nde yüzerek ve yılanbalığı avlayarak geçirdim. Moorestown Friends School adlı küçük bir Quaker okuluna gittim ki oradaki kişilerin bir kısmıyla yakın zamanda yeniden bir araya geldik. İlk gençlik yıllarımda, Villanova, La Salle, Penn. St. Joe's gibi yerlere basketbol izlemek üzere gitmemişsem eğer, basketbol oynamadığım tek bir hafta sonu bile olmadı. Böyle daldan dala atlayan şeyleri severim yani.

Pekâlâ, son bir soru daha sorayım madem. İki yıl önce New York Times'da kitabınız* ilk çıktığı zaman verdi-

* Makalenin tamamı için bkz.

http://www.gutenberg.org/ebooks/1080?msg=welcome_stranger.

* 2010 tarihli *The Art of Not Being Governed: An Anarchist History of Upland Southeast Asia* [Yönetilmeme Sanatı: Dağlık Gü-

ğınız bir röportaj vardı. Orada sizin bitkilerin ve hayvanların evcilleştirilmesinin derin tarihi üzerine yeni bir kitap üzerine çalıştığınızdan bahsedilmişti. Kitap nasıl gidiyor ve içeriği nedir?

Devletlerle ilgilendiğimi biliyorsunuz ve bu aralar da devletliliğin çevreyle ve doğayla olan ilişkimizde yarattığı dönüşümlerle ilgileniyorum. Derin tarih derken gerçekten derin tarihi kast ediyorum bu arada. Demek istediğim şu: Tür olarak, Homo sapiens olarak yaklaşık iki yüz bin yıldır dünyadayız ve bunun sadece son beş bin yılında devlet olarak adlandırdığımız yapılarda yaşıyoruz. Bu anlamda ben de bu tahıl yığınları, evcilleştirilmiş hayvanlar ve kalabalık topluluklar dahilinde yaşar hale nasıl geldiğimizi merak ediyorum. Yani devletin kökeniyle ilgileniyorum ve ilk örnekleri Mezopotamya'da görülen ve giderek yayılan bu devletlerin çok küçük olduğu zamanları araştırıyorum. İnsanların büyük kısmı oldukça uzun bir zaman boyunca devletlere dahil değillerdi ve ben de devletlerin dışındaki insanlar ile devletlerin içindeki insanların ilişkisi ile ilgileniyorum. Kısamen bunları da içeren daha yakın tarihli kitabım *The Art of Not Being Governed*, Güneydoğu Asya'daki son iki bin yıldır devletlerden kaçarak tepelik bölgelerde biriken ve vergilendirilmelerini ya da denetim altına alınmalarını imkansız hale getiren türden bir tarım yapan insanlar hakkında.

Teşekkürler, içimde bütün bunları bir başka söyleşide konuşacakmışız gibi bir his var ki kısa zaman içinde bu söyleşiyi yapmak isterim. Şimdi bitiriyoruz.

Ben teşekkür ederim.

neydoğu Asya'nın Anarşist Bir Tarihi] kitabından bahsediliyor – ç.n.

kırsal çalışmalar, direniş, küreselleşme ve devlet

James C. Scott'ın da katıldığı bu söyleşiler dizisi Gastronomica: The Journal of Critical Food Studies [Eleştirel Gıda Çalışmaları Dergisi] tarafından düzenlenmiştir. Bu söyleşi/panel, Scott'ın Londra Üniversitesi SOAS Gıda Çalışmaları Merkezi'nde gerçekleştirdiği dersten bir gün sonra gerçekleştirilmiştir.²⁶

Bu oturumda, James C. Scott bize, kendi entelektüel öncülerinden ve akademik disiplinler haritasındaki yerinden; çalışmalarında gıda ve tarım meselelerinin öneminden; köylü tarımının ve tarım toplumlarının belirsiz geleceğinden; küreselleşme ile şirket tarımının ve gıda endüstrilerinin ortaya çıkışından; yoksulluktan ve adalet mücadelesinden; nihayet, kendi çiftçilik deneyiminden ve tarım alanlarının korunmasından bahsediyor.

Harry G. West: Jim, seni –özellikle de odağına köylüleri ve köylülerin devlet ile ilişkisini alarak– "kırsal çalışmalar"a ve Güneydoğu Asya'ya çeken neydi? Bize bu entelektüel gündeme ilişkin bilgi vermek adına, buraya yö-

²⁶ 11 Aralık 2014 tarihinde Harry G. West ve Celia Plender tarafından gerçekleştirilen söyleşinin orijinal metni için bkz. "An Interview with James Scott", Harry G. West ve Celia Plender, *Gastronomica* 15:3; <http://www.gastronomica.org/an-interview-with-james-c-scott/>. katılımcılar: Harry G. West, SOAS Antropoloji ve Gıda Çalışmaları kürsülerinde profesör, Celia Plender, SOAS Antropoloji bölümü doktora öğrencisi, SOAS öğrencileri.

nelmenin arka planında bizimle paylaşabileceğin bir hikaye var mı?

James C. Scott: Güneydoğu Asya'ya tesadüf eseri bulaştım. Lisans tezimi yüzüme gözüme bulaştırmıştım, danışman hocam bana yol vermişti ve eğer mezun olmak istiyorsam, beni kabul edecek bir hocaya ihtiyacım vardı. Ekonomi mezunuydum ve birisi bana "hmm, sanırım Burma'nın ekonomik kalkınmasını daha iyi anlamak istiyorum ve eğer bunu yaparsan seni tez öğrencim olarak kabul ederim" dedi. Ben de kabul ettim ve ardından hocamın odasından çıkıp kapıyı kapattıktan sonra kendi kendime "Burma nerede yahu?" dedim. Burma'ya gitmek üzere bir Rotary Bursu edindim, olaylar birbirini izledi ve bir Güney Asyacı oldum. Kırsal çalışmalar açısından hikaye aslında bu kadar basit ve muhtemelen benim neslimde hemen herkesin hikayesi benzerdir. Vietnam Savaşı'nın sürdüğü sıralarda Güney Asya uzmanı olarak ders vermeye başladım ve Vietnam Savaşı şiddetlendiğinde ise Wisconsin Üniversitesi'ndeydim. Üniversite, benim de iş için oraya başvurmama neden olacak biçimde köklü bir ilerici geleneğe sahipti. Burada ders vermeye başlamak üzere gittiğim 1967 yılı sonbaharı, üniversitenin Savunma bakanlığı ile askeri araştırmalar için sözleşme yapmış olmasına karşılığın yanı sıra savaş protestolarını, Dow tarafından napalm bombasının üretimine ve kullanımına karşıtlığı da içeren nam-ı diğer "Dow isyanları" zamanlarıydı. Bu isyanlar kampusu sarstı ve ders veren araştırma görevlilerinin sendikal haklar için yaptıkları greve denk geldi. Polis bu duruma sert yanıt verdi ve pek çok iyi öğrenci tartaklandı ve tutuklandı. Ortaya çıkan bu kargaşa, benim de aktif biçimde katıldığım, savaşa karşı ve protestocuların hakları lehinde konuşmalar yaptığım bir dizi fakülte toplantısına yol açtı. Meslekte yeni bir Güneydoğu Asyacı olarak, sonraki iki yılımı Wisconsin'de ve pek çok yerde savaş karşıtı konuşmalar yaparak geçirdim. Giderek köylü isyanlarıyla – Vietkong'u ve köylü isyanlarının nasıl gerçekleştiğini anlamakla– ilgilenir olmuştum. Çin uzmanı arkadaşım Edward Friedman ile köylü isyanları üzerine bir ders açmak üzerine düşündük ve o günlerde sınıfımızda bizi yeterince ilerici

olmamakla suçlamak için mikrofonu kapma kavgası veren 400-500 öğrencimiz vardı. Nihayet, köylülerin dünya nüfusunun en geniş kesimi olması nedeniyle, hayatımı köylüler ve tarım üzerine çalışmalara adamanın bana onurlu ve değerli bir kariyer sağlayacağına karar verdim. Böylece, sonunda Yale'e gittiğimde, Kırsal Çalışmalar kürsüsünde "program" dediğimiz bir şeye başladık ve bu program, genel olarak kırsal yaşam –toprak mülkiyeti, tarım ve bugünlerde gıda ve çevre– ile ilgilenen bir sürü insanı bir araya getirdi. Benim açımdan, muazzam derecede öğrendiğim harika bir disiplinler-arası topluluktu. *Devlet Gibi Görmek* kitabını yazmamda, bana, sadece gerçekleştirdiğimiz seminerlerin –Harry'nin sunum yaptıkları da dahil– hepsine sadece katılmakla, kırsal çalışmaların yardımcı olduğunu düşünüyorum.

Harry G. West: Bir sonraki soru da bunun devamı niteliğinde. Sorum disiplinlerlik ve disiplinler-arasılık ile ilgili çünkü çalışmalarınızda sürekli çeşitli disiplinlerle meşgul oluyorsunuz: siyaset bilimi, antropoloji, tarih; Kırsal Çalışmalar programında ormancılık oldukça ön planda; yine çevre çalışmalarında pek çok kişi de çalışmalarınızla ilgileniyor; çalışmalarınız ayrıca bu disiplinlere bağlı kişiler tarafından da kullanılıyor. Ayrıca, etnografik yöntemler kullanıyorsunuz, arşiv yöntemleri kullanıyorsunuz, kültür ile tipik siyaset bilimcilerin yaklaşmadıkları biçimde meşgul oluyorsunuz. Dolayısıyla, bize disiplinler, bunların kullanışlılığı, ortaya çıkardıkları sorunlar ve sizin çalışmalarınızın bunlarla ilişkili biçimde nereye oturduğu üzerine düşüncelerinizi anlatın lütfen. Kendinizi disiplinler-dışı olarak görüyor musunuz?

Kesinlikle! Siyaset bilimci olmak üzere eğitim gördüm ve bu meslek, açık konuşayım, beni sıktı. Kendi disiplinimdeki, bana kendine has bir ortaçağ skolastisizmini çağrıştıran ana akım çalışmalardan hakikaten sıkıldım. İnsanlar bana disiplinler-arası çalışmalarımın entelektüel organizasyonun nasıl işlediğini soruyorlar; açıktan söyleyeyim, bu disiplinler-arasılık sıkıntının ve köylüler üzerine siyaset bilimcilerin bütün yazdıklarından daha ilginç yazılmış olan pek çok şey-

den kaynaklanan bilginin; o yerlere gidip bu bilgileri öğrenmemin gerekmesinden; ve Balzac ve Zola gibi disiplin dışı şeyleri, köylüler üzerine romanları ve hatıraları okumamın bir sonucu. Eğer bütün zamanınızı ana akım siyaset bilimini okuyarak geçirirseniz, siz de ana akım siyaset bilimi üretirsiniz. Bu yol başka yere çıkmaz. Bana öyle geliyor ki siyaset biliminde ilginç bir şey olursa, muhtemelen siyaset biliminin dışındaki birtakım egzotik yerlerden ithal edilmiştir ve ben de diğerlerinden farklı egzotik yerlere gittim ve gider gitmez de meseleyi anlamama yardımcı olan bir şeye rastladım. Beni antropolojiye çeken şey, antropolojinin, bir köylü topluluğu dahilinde sürdürülecek bir tür son derece titiz ve tamamen meselenin içine dalan bir alan çalışmasında ısrarcı olmasıydı; böylece ben de antropolojiye dönük bir tür imrenmeyle siyaset biliminden uzaklaştım. Sanırım Toronto'daydı, ilk defa orada bir sunum yapacaktım; hangi disiplinden geldiğimi bilememişlerdi ve beni "Yale'den sosyal antropolog Jim Scott" olarak sundular. Ben ise "Aman tanrım! Sonunda başardım." diye düşündüm. Beni, bir siyaset bilimci olarak bilmedikleri için çok gurur duydum; kendi arka planımın sınırını aşmayı başarmıştım.

Harry G. West: Sırada, gerçekleştirdiğiniz etnografik çalışma türünün metodolojik yanlarından birine dair bir soru var.

Cormac Cleary: *Weapons of the Weak* kitabınızda "iktidar-yüklü durumlar neredeyse her zaman yapaydır" diyorsunuz. Elit bir Batılı kurumun üyesi olmanız ve bu anlamda küresel iktidar yapılarında yüksek bir konum işgal ediyor olmanız düşünüldüğünde, bu durumun, köylüler arasındaki "gizli senaryolar"a dönük araştırmanızı etkileyip etkilemediğini merak ediyorum; ve şayet etkilediyse, bu durumun üstesinden nasıl geldiniz?

Bugüne kadar gerçek bir sahada yaptığım tek alan çalışması *Weapons of the Weak* kitabım içindi ve o da Malezya'nın Kedah eyaletinde, pirinç üretimi yapılan sıradan sayılabilecek bir köydeydi. Yetmiş yakın ailenin yaşadığı kü-

çük bir köyde yaklaşık iki yıl geçirdim. Hayatımda hiçbir zaman çok sıkı çalışmadım ya da çok hızlı öğrenemedim; bir antropolog olarak sabah gözünüzü açtığınız andan gece kapatana dek sürekli çalışıyorsunuzdur. Alan notlarımı ne kadar geç saatte bitirmiş olursam olayım, ki herkesin uykuya dalmasından saatler sonra olabiliyordu; sadece kafamı boşaltmak ve bir başka dünyaya yolculuğa çıkmak adına cibinliğin altında el feneriyle günde yirmi dakika roman okuyordum. Ailem de benimleydi ve benim gözden kaçırdığım pek çok şeyi fark ediyorlardı. Bence, bir alan etnografı olarak "rütbelerimi" kazanmaya çalıştığım fırsatlardan birinin bu olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Pek çok kez tökezlediysem de, artık, çiftçiler ve köylüler üzerine üçüncü dereceden genelleştirmeler yapmaya kalktığımda, elimde, üzerine yeterli derecede bilgi sahibi olduğum bir köye sahip olmayı başardığımı hissettim; böylece en azından alışıldık klişelerden kaçınabilecektim. Herhangi bir özgün alan çalışması yapmadığım *Tahakküm ve Direniş Sanatları*, daha çok "gizli senaryolar" konusuyla meşgul oldum. Tabii ki iktidarlı kişiler karşısındaki performansınızı ve üzerlerinde iktidara sahip olduğunuz insanların, onlarla etkileşim kurduğunuzdaki performanslarını değerlendirmeksizin, bu meseleler üzerine düşünemezsiniz. Bu durum beni biraz mahcup da ediyor. Kırsal Çalışmalar programına bağış toplama sorumluluğu kısmen bana ait, dolayısıyla her yıl bir kere New York'a gitmek durumundayım ve yaptığımız işin tam da onların şu dünyada yapılmasını istedikleri şey olduğuna vakıf yöneticilerine dönük ikna edici bir performans sergilemek zorundayım. Piramidin en altındaki muhtaç durumda bulunan kişiler gibisi yoktur; bu anlamda kendi görüşlerimi herhangi türden bir iktidar üzerinden değerli kılmak istemiyorum fakat hangimiz kendimizi, ellerinde bize yardım edecek, incitecek, yaralayacak, vs. bir iktidar bulunan birilerinin karşısından kendimiz en hoşa giden biçimde sunmak zorundayız ki! Yine aynı şekilde, üniversitede bir seminer masasının etrafına oturursunuz ve masanın yuvarlak yapısı herkesi eşitmiş gibi gösterir. Seminerin mimarisi, bir anlamda, eşitliği ve Habermas'ın ideal konuşma durumunu dillendirmektedir. Fakat aslında burada-

ki bazı insanlar not verir ve diğerleri de not alırlar; bu anlamda bu aldatıcı görüntüye kanmam – bir seminerdeki performans, hem kişinin öğrencileri açısından hem de notları veren öğretim görevlisi açısından bir performanstır.

Celia Plender: Entelektüel projenize geri dönersek; çalışmalarınız sizin kendi gelişiminiz açısından özellikle önemli olan beş araştırmacıdan üçünün adını verebilir misiniz ve bu araştırmacıların çalışmalarının size nasıl bir donanım sağladığını açıklar mısınız?

Entelektüel formasyonum açısından kesinlikle merkezi konumda bulunan, Karl Polanyi'nin *Büyük Dönüşümü* gibi kitaplar mevcut. Zamanında birisi bana *Büyük Dönüşüm*'ü üniversiteye başlamadan okumam gerektiğini söylemişti ki saygı duyduğum biriydi; ve ben de okudum ve *Büyük Dönüşüm* her ne kadar entelektüel gelişimim dahilinde okuduğum en etkili kitap değilse de, fazlasıyla etkilidir ve bana hâlâ etkiliymiş gibi görünmektedir. Bunu sekiz-on yıl önce öğrettiğimi ve öğrencilerin yoksullara yardımda Speenhamland sistemiyle ilgilenmeyeceklerini düşündüğümü hatırlıyorum fakat *Büyük Dönüşüm*'ün inanılmaz derecede etkileyici bir kitap olduğu ortaya çıktı ve okuyan herkes bu kitabı sevdi. Bu anlamda, [formasyonumun] merkezinde Karl Polanyi illa ki var. Yine E.P. Thompson'ın İngiliz İşçi Sınıfının Oluşumu kitabı da benim için muazzam derecede önemlidir. Bu kitabı okurken oturduğum sandalyeyi bile hatırlıyorum çünkü o sandalyede oturarak kitabı iki üç günde okuyup bitirmiştım. Bu kitap, sınıf bilincine dair analizi açısından beni kendisine hayran bırakmıştı. Çalışma masamda ise iki araştırmacının resimleri mevcut. Bunlardan biri, Fransa'da feodal toplum ve Fransız kırsal tarihinin temel ayırt edici özellikleri üzerine çalışmış olan Marc Bloch'tur. Bloch, benim, eğer bir tarihçi olsaydım, olmak isteyeceğim türden bir kır tarihçisi, bir tepenin üzerinde durup, sadece toprakların sınırlarını belirleyen çitlere bakarak o alanın son üç yüz dört yüz yıllık tarihini okuyabilen biriydi. Bence Bloch'un *Feodal Toplum*'ünün her iki cildi de, dipnotları hariç, benim okuduğum en okunaklı, en harika kitaplardır. Diğer resimde ise Chayanov var. Kitabı ise yüzyılın başında Avusturyalı ve Alman küçük

çiftlik çalışmaları ekolünün bir parçası olan, küçük köylü çiftliklerinde emek, tüketim ve hasat üzerine yapılan titiz çalışmalardan ilham alan *The Theory of Peasant Society* [*Köylü Toplumu Kuramı*]. Chayanov'un 1930'ların başında Stalin'in emriyle ve Marc Bloch'un da İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazilerce katledildiği not etmek gerekiyor. Nihayet, *Devlet Gibi Görmek*'te, büyük yenilikleri yapan insanların genellikle bir disiplin hakkında bilgili fakat o disiplinin ana akımı dahilinde yetişmemiş olan insanlar olması beni oldukça şaşırtmıştı. Yine, Jane Jacobs'un *Büyük Amerikan Şehirlerinin Ölümü ve Yaşamı* kitabından da çok şey öğrendim. Jacobs bir şehir plancısı değildi, Jacobs bir kent tarihçisi de değildi; bir mimarlık dergisinde gazetecilik yapıyordu ve diğer şeylerin yanında bir anne ve bir şehir gezgini olması nedeniyle farklı bakan bir göze sahipti. Jacobs şehre hiçbir şehir planlamacısının bakamayacağı gözlerle baktı ve bence bugün artık bir tür yerleşik doktrin haline gelen fakat zamanında, 1960 yılında öyle görülmeyen bir eser olarak modernist kent planlamasına dönük en sağlam eleştiriyi üretti. Bir diğer örnek ise Rachel Carson. Carson, *Silent Spring* [*Suskun İlkbahar*] kitabına, artık arka bahçelerinde kuşların ömediğini fark eden Michiganlı kadınların hikayesiyle başlar ve kuşlara ne olduğuna dair akıl yürütür. Carson, tarım kimyasalları ve vahşi yaşamla ilgilenir hale gelmiş bir deniz biyologuydu ve hem Jacobs hem de Carson, kendi disiplinlerinin ve o zamanların biyoloji ve çevre üzerine çalışmalarının ötesinde kitaplar yazdılar ve her ikisi de bu tür çalışmalar yapmak isteyen yüzlerce araştırmacıyı harekete geçirdiler. Dolayısıyla, bu çalışmaların büyük kısmının belirli bir disiplinin, yabancıları olmasa da, yarı-yabancıları tarafından yazılmış olduğunu görmek kafa açıcıdır. Bu anlamda, esas mesele, kendini nasıl bir yarı-yabancı haline getirebileceğiniz ve disiplininizin kanıksadığı bütün şeyleri nasıl yeni gözlerle görebileceğinizdir. Yapabileceğiniz şeylerden biri, tabii ki, disiplininizin size öğrettiği bütün varsayımları tersine çevirmek ve baş aşağı durduklarında nasıl göründüklerine bir bakmaktır; ve bu genellikle düşündüğünüzden daha makul bir yöntemdir ve başlamak için iyi bir yoldur.

Celia Plender: Son sorudan devam edersek, eğer öncelikli ilgi alanınız tarım toplumunun dinamiklerini keşfetmekse, tarımın ve gıdanın kendi entelektüel projeniz dahilindeki önemini nasıl tarif edersiniz?

Pekâlâ, yirmi yıldan fazla koyun yetiştiriciliği yaptım. Biraz bahçıvanlıkla da meşgul oldum fakat toprağı kazmak ve sebze yetiştirmek pek ilgimi çekmiyordu. Ben bir hayvan yetiştiricisiyim ve hayvan yetiştirmeyi her zaman sevdim. Hiçbir zaman çok kazanamadım; Kırkı yapmayı öğrendim – hayatımda öğrendiğim en zor şeydi– ve komşuların da kırkı-sını yaptım. Böylece, tarım ile ortalama bir çiftçi, ortalama bir koyun yetiştiricisi ve ortalama bir arıcı olarak bir tür ilişkim oldu; ortalama derken ciddiym bu arada, uzmanlık skalasının tam ortasıyım. Bir koyun yetiştiricisi olarak B ya da B+ gibi bir puan alırım. Her halükarda, biraz tarımla uğraşmış olmamın beni başka türlü anlayamayacağım şeylere dönük hassas hale getirdiğini fark ettim. Kırsal çalışmalar programına dört kişi başladık; bunun aslında bir köylü çalışmaları programı olduğunu düşünüyorduk. Toprak mülkiyeti ve köylüler ile ilgileniyorduk. Tarımsal ürün biyolojisi ve botanik hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ve yine, ürünlerin nasıl yetiştiğı, toprak bileşimi, çevre, gıda ya da tedarik zincirleri ile ilgili de en ufak bir bilgimiz yoktu. Nihayet olan şey, son yirmi yirmi beş yıl boyunca kapımızı aşındıran öğrencilerimiz giderek daha fazla çevreyle, gıdayla, tedarik zincirleriyle ilgilenir oldular. Çevre çalışmalarındaki kişiler, toprak örtüsü, besin maddeleri ve erozyon hakkında da pek çok şey biliyorlar. Bu anlamda bence, gıda ve tarıma, köylülere karşılık tarıma yönelik ilgim, çağın ruhundaki ve insanların ilgilendiğı konulardaki değişimlerin bir sonucu. Toprak mülkiyeti üzerine küçük bir konferansa gittiğimizi ve çağın popüler ruhu konusunda burnu iyi koku alan Michael Pollan'ın "bilirsiniz, toprak mülkiyeti üzerine bir konferans yaparsanız, kimse gelmeyecektir. Konuşmaya gıda ile başlamanın bir yolunu bulun ev ardından dinleyicileri nereye sürüklemek istiyorsanız oraya sürükleyin fakat işe insanların ilgi duydukları bir yerden başlamalısınız" dediğini hatırlıyorum. Bugün artık gıdanın, sağlık, besin zincirleri, çevre ve

benzer konulara dönük halihazırdaki endişeler düşünöldüğünde, insanları, yediklerinin nereden geldiğinin ve yediklerini bir araya getiren tedarik zincirinin izini sürmeye sevk etmenin harika bir yoludur; ve bu iz sürme, ciddi bir kapitalizm analizinin de parçasıdır; demek istediğim, işe tabağı-nızdaki etten ya da sebzededen başlamanız halinde derin ku-ramsal katmanlara doğru yol alabilecek olduğunuzdur.

Harry G. West: Şimdi, tematik bir odağa sahip bazı sorulara geçmek istiyoruz. *Weapons of the Weak*'teki biçerdöver hikayesiyle başlayalım: Bu teknoloji, geldikten sonra, köylü emeğinin yerini almaya başladı; biçerdöverlerden biri çamura saplandı ve köylülerden onu kurtarmaya yardım etmeleri istendi. Tabii ki köylüler buna pek yanaşmadılar ve direndiler. Böylece her ikisinin de artık işe yaramadığı ve buna direnildiğı bir hikaye ortaya çıkıyor. Bana göre bu hikaye iki olasılık ortaya çıkarıyor. Geri döndürülemez bir geçiş uğrağı açısından simgesel bir hikaye olabilir ya da farklı yerlerde farklı zamanlarda üzerine sürekli yeniden yeniden konuşulan bir hikaye olabilir. Geçmiş yıllara ve üzerine çalıştığınız çeşitli yerlerde ve şeylerde gördüklerinize dönüp baktığınızda, bu zamanı aşan hikayenin geriye hiç kimse kalmayana dek ne kadar zaman yeniden anlatılabilir, sizin de uzun süredir üzerine çalıştığınız üzere, direnişe ne katabilir?

O halde, size bana bu hikayenin o zaman neden önemli göründüğünü ve neden bu türden hikayelerin bize önemli şeyler anlatabileceğini düşünebileceğimizi açıklamama izin verin. Bu hikaye bir anlamda çalışmamı gerçekleştirdiğim bölgedeki bu küçük çiftçilerden başlayarak tarih dalgaları yaratacağı. Çiftçiler günlerinin sayılı olduğu anladılar ve biçerdöverin çamura saplanması bir tür işlerin tersine dönme anıydı; sembolik bir zafer anıydı ve bu onlar açısından önemliydi çünkü şansın türlü şekillerde bir türlü onlara gülmediğı bir dünyada bir başarı ve zafer anıydı; onlar da bu nedenle bu durum üzerine düşüneceklerdi. Dedikoduların ve söylentilerin dünyasının arzuların gerçekleştirildiğı bir dünya olması ilginçtir. Bir dedikoduya güç ve yaygınlık kazan-

dıran şeylerden biri, insanların dünyaya dair hayallerini ve beklentilerini karşılıyor olmasıdır – sadece köylülerden bahsetmiyorum. Hatırlıyorum, çalışma yaptığım köyde bir adam vardı, hiç sevilmezdi çünkü köyde arabası olan tek kişi oydu ve köyden kimseyi arabasıyla hastaneye ya da herhangi bir yere götürmüşlüğü yoktu. Bu adamın araba almak için parayı Çinlilerden aldığına ve Çinlilerin arabayı geri almak üzere geleceklerine dair bir dedikodu dolanıyordu; oradaki insanları hiçbir zaman o kadar mutlu görmemiştım çünkü o adamdan nefret ediyorlardı, çünkü o adam elindeki zenginliği hiçbir zaman topluluğun iyi bir üyesi olmak için kullanmamıştı ve bu dedikodu köylüleri çok mutlu ediyordu. Bu dedikodu günden güne bütün köye yayıldı fakat sonunda böyle bir şeyin olmadığı ortaya çıktı. Sonrasında ne olsa beğenirsiniz, iki ay sonra Çinli bir simsar çıkageldi ve arabayı aldı; gülme sırası artık köylülerdeydi. Bence Eric Hobsbawn da bu düşüncüyü eşkıyalığa dair düşüncesiyle yakalamıştır. Hobsbawn'ın eşkıyalık olarak adlandırdığı şeye, yani, zenginden alıp fakire veren kişilere, yoksulların koruyucusu olarak görülen insanlara dair bir tarihe sahip olmayan herhangi bir ülke bulamazsınız. Hobsbawn'ın vurgusu, ki bana göre son derece doğrudur, eşkıyanın ne yaptığıının o kadar önemli olmadığıdır; yaşlı hanımlara karşıdan karşıya geçmelerinde yardımcı olan, iyi bir Hıristiyan olarak Pazar Okulu'nda ders vermek üzere kasabasına gelip giden Jesse James hikayelerini duymuşsunuzdur; bunların hiçbiri birazcık da olsa gerçek değildir aslında. Bu hikayeler, hal-kın, Jesse James'in de kendilerinden biri ve kasabalarında yaşayan iyi bir Hıristiyan yurttaş olduğuna dair hayalleridir. Bu anlamda halk, kendi bilgi açığını, yasaları onlar lehine ihlal eden iyi bir adamın neler yapabileceğine dair kendi ütopyacı beklentileriyle doldurmaktadır. Dolayısıyla, dedikodu ve söylenti, bir sosyal bilimcinin ya da bir antropologun halkın arzularının ateşini ölçebileceği ayrıcalıklı bir dünyaya benzer.

Harry G. West: Peki, hikaye daha ne kadar devam eder? Sonsuza kadar mı sürer yoksa bütün bunların bir sonu var mıdır?

Adaletsiz bir dünyada, adalet hayalleri var olacaktır; etrafta köylülerin olup olmaması ya da olmasın, bu adaletin köylüler için olması ya da olmaması başka bir şeydir. Pek çok yerde küçük toprak sahipliğinin sonuna şahit oluyor olabiliriz; Via Campesina'ya rağmen, bu türden küçük toprak mülkiyetinin günleri sayılı olabilir. Fakat bana öyle geliyor ki dedikodular ve söylentiler, bir adalet diyalektiğinin parçalarıdır; adaletsizlik var oldukça adalet hayalleri de var olacaktır ve bu hayallerin miktarı öyle az da değildir.

Harry G. West: Sohbetimizi direniş konusuyla sürdürsek, *The Art of Being Governed* kitabınızda, direniş biçimlerine, otoriteden kaçıp sığınma biçimlerine uygun olan belirli doğal ekolojilerin –sizin örneklerinizde, tepeler, dağlar, yüksek rakımlı topraklar– var olduğunu ileri sürüyor ve bu önermenizi insanlar arasındaki, tarımsal ürün çeşitleri arasındaki ve bu direniş mekânları arasındaki ilişki türleriyle birlikte ayrıntısıyla açıklıyorsunuz. Bugün, ekilebilir arazilerin tükenmesinin yanı sıra bu art bölgelere ve sınır bölgelerine de yayılan, artık, yağmur ormanı eko-sistemleri ve daha geniş eğimlere sahip topraklar da dahil marjinal alanlarda tarım yapmaya başlayan her türden kuvvete de şahit oluyoruz. Yine, tarım bilimlerinde bu topraklara da yayılabilecek teknolojiler yaratmaya dönük girişimler de görüyoruz. Bu ekolojik ısrarların zaman içinde kendisini nereye kadar sürdürebileceğini düşünüyorsunuz ve de toplumsal, ekonomik ve siyasal direniş biçimleri açısından bir tür kalkan ya da bir tür habitat sunabileceğini düşünüyor musunuz?

Sağlam bir soru. Çoğu ülkede, özellikle de küresel güneydeki ülkelerde, devletlerin pek ilgisini çekmeyen bölgeler mevcut. Buralar çöl olabilir, bataklık olabilir, "Boş Köşe" olarak adlandırılan yerler olabilir; fakat bunlar, nüfusun görece seyrek olduğu, önemli ticaret kaynakları üretmeyen yerler olmak durumundadır; dolayısıyla bunlar *The Art of Being Governed* kitabımda "malî açıdan verimsiz" olarak adlandırdığım yerlerdir. Bu bölgelere sahip olan Britanya ve Fransız sömürge yönetimleri, buraları, birtakım yerli şefleri başa geçirerek ve bunların merkez ülkeye herhangi bir mali-

yetinin olmayacağından emin olarak, dolaylı biçimde yönetmişlerdir. İhracat bölgeleri, vergilendirme alanları gibi ekonomik açıdan değerli olan yerler ise az ya da çok doğrudan yönetilmiştir. Bana ilginç gelen şey, yirminci yüzyılın sonlarında, dünyanın belirli bir parçasının, bu alanların erişilebilir olmasını ve buradan kaynaklar çıkarılmasını sağlayabilen herhangi bir kapitalist getiriye sahip olmayan yerlermiş gibi görünmesidir. Bu alanlar, cep telefonlarında ve havazay endüstrisinde kullanılan farklı cevherler türlerinden oluşan az bulunur metallere, hidroelektrik alanlarına ve aslında çok zor durumda kaldığında helikopterden bile görülebilecek olan kereste kaynaklarına sahiptirler. Bence kurtulmamış bataklıklar, bu alanların son örneklerinden biridir. Böylece, Birleşik Devletler'de İç Savaş patlak verdiğinde, Virginia-Kuzey Carolina sınırındaki Büyük Dismal Bataklığı'na kaçıp sığınmış olan 7.000 köle vardı çünkü bu bölge, Kanada'ya çıkamamanız halinde gidip güvende olabileceğiniz bölgelerden biriydi. Bu "devlet-dışı" mekânların yok hükmünde olduğunu söylemiyorum; söylediğim, buraların çok daha az devletli olduğu. Zaman geçtikçe, bu türden daha önceden harita-dışı alanları erişilebilir ve kontrol altına alınabilir hale getiren teknolojiler mümkün oldu. Örneğin, Vietnam Savaşı'nı ve orman örtüsünü imha etmeye ve böylece ormanda saklanan Vietkongluların hareketlerini tespit edebilmeye dönük bir girişim olan Portakal Gazı'nı düşünelim. Yine, plantasyonların yaygınlaşmasını: palmiye yağı, kauçuk, Güneydoğu Asya'da elinizde ne varsa, bunların plantasyonları bu mekânları okunaklı kıldı. Güneydoğu Asya'da nüfusu hızla artan vadi halklarının da durumu budur. Benzer çabalar Vietnam'da, Burma'da, Tayland'da da vardır; Taylandlılar, Burmalılar ve Vietnamlılar, yerli nüfusu kuşatmak ve oradaki insanları kültürel olarak benzer ve daha sadık görülen insanlarla çevrelemek adına yerlerinden alınıp tepelere taşınmışlardır. Kuşkusuz güneybatı Çin'de olanlar için de aynısı geçerlidir; burada, kalabalık bir Han nüfusunun bu alanlara yönelik, yerli nüfusu bir azınlık haline getirecek biçimde bastıran ve etrafını saran hareketi söz konusudur. Yine, Tibet sınırlarına bakarsanız, Tibetli Budistlerin büyük kısmı Tiber özerk bölgesinin dışında yaşamaktadır ve bu

durum, onları bölmek ve onları tahakküm altına alabilecek Han nüfusuyla karıştırmak adına tasarlanarak gerçekleştirilmiştir.

Harry G. West: O halde, kayboluş ile devamlılık arasındaki dinamikle ilgili bir soru daha soralım. Soru, Güneydoğu Asya'da gıda ve yemek kültürü ile ilgili.

Andy Spraklen: Yine *Weapons of the Weak* kitabınıza atıfla, Muda'yı yakınlarda yeniden ziyaret ettiniz mi? Güneydoğu Asya gıda sistemi ve bu sistemi destekleyen yemek kültürünün durumu ve gelecekteki sürdürülebilirliği üzerine düşünceleriniz nelerdir? Batılı üretim yöntemleri ve tüketim alışkanlıkları, size göre, Güneydoğu Asya yemek kültürünü ne ölçüde etkilemektedir?

Çalışma yapmış olduğum köye, bir tür alışkanlık ya da sadakat olarak, her dört beş yılda bir gidiyorum fakat oralar inanılmaz derecede değişti ve tanıdığım pek çok insan da hayatını kaybetti. Yemek kültürüne ilişkin olarak ise, çalışma yürütmüş olduğum bölgenin, deniz tabanında jeolojik olarak çok da eski olmayan killi toprağın bulunduğu bir deniz kili bölgesi olduğunu ve o bölgenin tamamen çeltik ekim alanı olduğunu söylemek de önemli. Demek istediğim, buradaki insanlar kurak mevsimlerde, kanal boylarında, zaman zaman sulama yaparak bir avuç sebze yetiştirmektedir fakat bu bölge sezonda pirinç dışında pek bir şey üretmemektedir. Çeltiklerin altında ve kanallarda küçük balıklar vardır ve toplanabilen ve insanların *kangkung* adını verdikleri ve neredeyse her gün yedikleri pek çok yeşillik mevcuttur. Bu anlamda, gerçekten hayatımın en sağlıklı diyetini yaptığımı düşünüyorum çünkü mönüde her gün ve her öğünde sadece balık, pirinç ve yeşillikler vardı. Son derece tekdüze bir beslenmeydi fakat yaylalardan gelen meyvelerin çok az olması dışında sağlıksız hiçbir şey yoktu; yine de pazarların büyük kısmında meyve bulunuyordu çünkü Malezya, ürünlerin, yayla ürünlerinin taşınmasını mümkün kılan oldukça iyi bir yol sistemine sahipti. Dolayısıyla, Malezya köylü yemek kültürünün tekdüze fakat oldukça sağlıklı olduğu izlenimine sahip oldum ve muz ve hindistan cevizi de vardı. Üç beş

kuruş fazla vererek, mönülerine bölgelerinde yetişmeyen meyveleri ve sebzeleri de ekleyebiliyorlardı. Böylece, bana göre, gelirlerindeki sınırlılık da düşünüldüğünde, neredeyse dünyadaki herkes kadar besleniyorlardı. Malezya'nın şehirlerinde ise Çin yemeği, Hint yemeği ve yine bu yemeklerin çeşitli karışımlarından oluşan harika bir melezlik söz konusudur. Belki bazılarınız, Malezya yemeğinin bir tür Çin versiyonu olan ve Penang'da ve pek çok yerde meşhur olan Nyonya mutfağını duymuşsunuzdur. Bana göre, pek çok farklı lezzete ve gıda tüketimi konusunda oldukça akıllı davranan insanlara sahip bir kozmopolit yer olarak Malezya, oldukça zengin ve çeşitlilik içeren bir yemek kültürüne sahiptir. Şimdi, sorunuzdaki merceğin yerini biraz değiştirip bir gıda üreticisi olarak Malezya'ya ne olduğunu sorarsak; Malezya genel olarak palmiye yağı, kauçuk ve pirinç üretmektedir, üç temel ürünü bunlardır ve tarımsal ürünlerin biyo-çeşitliliğine pek katkıda bulunmamaktadır. Bu ürünlerin uluslararası gıda zincirinde nereye oturduklarına bakacak olursanız, çok daha kötümser ve içler acısı bir resimle karşılaşabilirsiniz; Malezya, küçük çiftçilerin yerine çoğunlukla palmiye yağı ve kauçuk gibi endüstriyel ürünler yetiştirmek adına endüstriyel, tek tür ekim yapan plantasyonları geçirmekte; biyo-çeşitliliğin imhasına yol açan tek tür ekimli kerestecilikle meşgul olmakta; ve mahsullerde hastalıklara yol açan tarım kimyasalları ve zararlı ot öldürücü zehirleri ağır biçimde kullanmaktadır.

Celia Plender: Söyleşinin burasında, artık, şirketler, küreselleşme ve devletin gıda sistemleri ve tarımdaki rolü üzerine daha fazla konuşmak istiyoruz.

Tracey Campbell: Bugün, sizin de üzerine konuştuğunuz piyasa kuvvetlerinden tamamen bağımsız olan, tabii eğer varsa, birkaç toplum olduğu düşünüldüğünde, etnograflar kendi araştırmalarını yaparlarken birer aktör olarak şirketleri nasıl ele almalıdırlar? Soruyu biraz daha ayrıntılandırırsam; köylü tarımcılar üzerine çalışan pek çok kişi, köylülerin ürettiği değere el koyan bir piyasanın ya da şirketlerin varlığından şikayetçi fakat bu faaliyetlerin diğer tarafında bulunan şirketlerle uğraş-

maya dönük, ki bu faaliyetlere ilişkin şirketlerin belirli bir bakış açısı mevcut, elimizde herhangi güçlü bir metodoloji varmış gibi görünmüyor. Burası, etnografik araştırma alanındaki "ejderhalar her yerde" türünden bir yermiş gibi görünüyor.

Sanırım bu durum, insanların kimliklerini gizleyerek ya da izin alarak, bu şirketlerle uğraşmak adına gidip şirket etnografileri yapmasıyla telafi edilebilir, değil mi? Öyleyse size Tim Pachirat adlı kahraman bir öğrencimden bahsetmememe izin verin. Tim'in bir siyaset bilimci açısından siyasal doğruculuktan uzak bir düşüncesi vardı; geçimini sağlamak adına her gün ve gün boyunca duygulara sahip canlıları öldürmenin insanları nasıl etkilediği ile ilgileniyordu. Sonunda, her ne kadar Tay-Amerikan arka planına sahip olsa da ve çalışmak üzere Tayland'a gidiyor olsa da, İspanyolca öğrendi ve kendine bir buçuk yıl boyunca çalışacağı bir mezbahada iş buldu; Tim mezbahada kesim alanı dahil her yerde çalıştı ve mezbahada olanların bir etnografisini bir kitap olarak yazmayı henüz bitirdi; sizi temin ederim ki elinizden bırakamayacağınız denli sürükleyici bir kitap oldu. Herkes, bir bitirme tezi olarak bu çalışmanın kariyeri bitirici bir hareket olduğunu söyledi fakat Tim bunu yapmak istedi ve ortaya çıkan kitap, bir mezbahanın temiz ve kirli bölümlerinin birbirinden ayrı tutulduğu ve bu bölümlerdeki işçilerin de farklı farklı davrandığı bir yapıya ve bir mezbahanın işleyişine dair oldukça şaşırtıcı bir hikayeydi. Bence bu türden bir etnografiyi ancak o işi gerçekten yaparak yazabilirsiniz. Eğer Tim izin istemiş olsaydı, ona asla izin vermezlerdi; o da sadece yapıverdi. Böylece Tim, sizin de söyleşi yaptığınız insanlara dönük bütün protokollerden kurtuldu; hepsini reddediverdi ve gidip yapmak istediğini yaptı. Tim, işe sıfırdan başlayarak, ilk üç ayını bir başka Hispanik işçiyle birlikte soğuk bir odada askılara ciğer asarak geçirdi. Yani, üç ayını sadece bir zincire asılı gelen ciğerleri alıp bir kutuya koymakla geçirdi. Yine Tim, ciğerleri paketlediği odadan etnografi fişkırdığını falan düşünmüyordu fakat aşama aşama tesisin diğer bölümlerinde de çalıştı. İster şirketler, ister süpermarketler isterse kurumlar olsun, daha fazla kişinin canavarın midesine kadar

inmesini isterdim kuşkusuz. Nihayet kitabının sonunda, Tim, mezbahaları gün yüzüne çıkarmayı önerir ve okul çağındaki çocukların tabaklarındaki etin nasıl hazırlandığına görmele-rine olanak sağlar. Ben her zaman sosyal bilimlerin yenilikçi bir meslek olduğuna inanmışımdır çünkü dünyanın aslında nasıl işlediğini en fazla gizleyenler güçlülerdir ve eğer dün-yanın aslında nasıl işlediğini teşhir edebilirsiniz, bunun güç-lüler açısından her daim maskeleri düşüren ve yıkıcı bir etki-si olacaktır. Bu söylediklerimin her anlamda geçerli olduğ-u-nu düşünmesem de bu nokta bana pek de fena bir başlangıç noktası olarak görünmüyor.

Harry G. West: Biraz da devletten bahsedelim. Tarih-sel olarak gelişen yönetim teknolojileri ile daha sömürü-cü hiyerarşi biçimleri arasında ilişkiler kuruyorsunuz ve devlet aygıtı üzerine mücadeleler ile devlet aygıtı vasıta-sıyla gerçekleşen mücadeleler arasında bir ayrıma git-mekle ve bu mücadelelerin köylüler ve çalışan yoksullar açısından genellikle felakete yol açtığını işaret etmekle birlikte, çalışmalarınızda odak noktanız olan eleştiriler-den devrimci devletler de paylarını alıyor. Belirleyici formların –ve burada aklıma dikey biçimde entegre edilmiş gıda tedarik zincirleri gibi şeyler geliyor– çok daha büyük mesafeler arasında faaliyet gösterdiği ve sıradan insanlar açısından daha az kontrol edilebilir gibi görünen küreselleşmiş bir dünyada, devletle ilişki kur-maksızın, devleti şu ya da bu şekilde kullanmaksızın di-reniş mümkün mü?

Uluslararası kapitalizmde bu tedarik zincirlerinin tektip-leştirilmesinin ve basitleştirilmesinin önünde durabilecek ulus devlet dışında herhangi bir kurumsal yapı bulmak zor, değil mi? Yine de bu da bir tür otoriter devlet yapısıdır. Bu anlamda, "evet." [gülüyor] Şimdi, geriye bu "evet" in pek küçük bir kısmını bırakacak özelliklerden bahsedelim. İlk olarak, devletlerin büyük kısmının demokrasiyle uzaktan yakından alakası yoktur ve bu devletleri yöneten kişilerin büyük kısmı da kendi kurumsal efendilerinin emirlerini yeri-ne getirirler, rüşvet alırlar ve uluslararası kapitalizmin hiz-metkârlarıdır, değil mi? Dolayısıyla bu devletlere bel bağ-

layamayız, değil mi? Peki, günümüz Batılı demokrasilerini ele alalım; en iyi bildiğim yer olarak kendi ülkemden örnek vermek istiyorum; evet, bir seçim sistemimiz var, evet, ilk siyahi başkan yeniden seçtik, evet, bazı değişimler oldu. Diğer taraftan, zenginliğin yoğunlaşması daha da keskin hale geldi; bu durum da lobicilere ve bir seçim kampanyasını ve onun mesajını temelde kontrol etmek adına o kampanyayı finanse eden kişilere ala açtı. Bu kişiler, medyanın büyük kısmını ve onun mesajı yayma özelliğini kontrol etmek adına yüzlerini şirketler dünyasının üst basamaklarına çevirdiler, değil mi? Yine bu kişiler kongre komitelerinde sandalyelere sahip olabildiler ve yasamada yasal boşluklar yarattılar. Bir reform gerçekleştiğinde bile, bu kişiler, yasal boşlukların bulunduğu yasamanın yazıl hali üzerinde de etki sahibi olabiliyorlardı. Öyleyse elimizde, neoliberal bir dünyada, dürüst bir aracı olma, halkın arzularının bir temsilcisi olma, şirketleri disiplin altına sokma nitelikleri giderek azalmış bir devlet kalmış durumda. Biraz önce "evet"ten bir parça bırakmıştık çünkü mali kriz sonucunda, banka sermayelendirmeleri, piyasa düzenlemeleri ve kısmen tüketiciyi koruma üzerine biraz daha sıkı kurallar ortaya çıktı. Fakat genel olarak bunların pek fazla olduğunu düşünmüyorum. Bugün İskandinav sosyal demokrasisi daha iyi bir manzara sunmaktadır fakat Kuzey Atlantik, Anglo-Amerikan neoliberalizmi, bu türden bir disiplini ve düzenlemeyi hayata geçirebilecek türden devletlere yol açamaz. Bu konuda kötümserim.

Orlena Yee: Çalışmalarınız ve bugün verdiğiniz cevaplar, devletlerin köylü çiftçiliğinin, toprak mülkiyet haklarının ve hatta tarımsal ekolojilerin altını oymasının çeşitli biçimlerini gözler önüne serdi fakat devlet, bazı tarihsel örneklerde, tehlike altındaki ekosistemlerin korunmasında, toprak haklarının desteklenmesinde ve çiftçiliğe mali destek sağlanmasında kilit bir rol de oynamıştır. Devletin bu türden örneklerde faydalı bir rol oynamasının kapsamı üzerine bir şeyler söyleyebilir misiniz?

Çiftçileri ve ekosistemleri koruyan yerlere dair bir şeyler daha söylemeni isterim.

Orlena Yee: *Weapons of the Weak* kitabınızda, pirinçten yılda çift ürün alma örneğini kullanıyorsunuz; burada devletin su tedarikini nasıl denetim altına aldığından ve Muda'nın nasıl bir çift-ürün alanı haline geldiğinden bahsediyorsunuz. Yine başlangıçta bu durum herkesin refah seviyesini arttıracaktı fakat sizin de ileri sürdüğünüz üzere, zamanla ve özellikle de durumdan mağdur olan köylüler açısından eşitsizlikler arttı. Fakat başlangıçta devletin bir yardımı oldu. Böyle başka örneklerin de olup olmadığını merak ediyorum.

Bu doğru; yoksul aileler bile bütün yıl boyunca pirinç yiyebildiğinde, ki bu onlar açısından önemli bir uygarlık işaretiydi, hemen herkes gözlerini çift-ürün uygulamasına çevirecekti. Toprak mülkiyetinin sabit kaldığı ve su tedarikinin bütün yıl boyunca arttığı bir zamandı; herkes açısından bir yükseliş dönemi idi. Fakat bu etkiler büyük bir hızla süzülmeğe başladı ve toprak mülkiyeti sistemini, önceleri geniş alanları ekemedikleri için topraklarının bir kısmını kiralamak zorunda kalan büyük toprak sahiplerinin, artık büyük makineler kullanarak bu toprakları sürebildiği ve kiracılarının büyük kısmına da tekmeyi bastığı bir biçimde değiştirdi. Bu anlamda benim edindiğim izlenim, devletin yardımının, sadece devletin adım attığı ve küçük toprak sahipliğini garanti altına aldığı yarı-devrimci durumlarda gerçekleştiğidir. Bunun en çarpıcı örneği, muhtemelen, Meksikalı köylülerin daha önce plantasyonların onlardan gasp ettiği *milpa** topraklarını geri aldığı Meksika Devrimi'dir. Kısmen Dünya Bankası tarafından dayatılan on yıl önceki yeni temel yasaya kadar, pek çok Meksikalı köylünün ayağı en azından toprağa basıyordu; bu köylüler ihtiyaç duydukları temel geçimlik ürünlerden bir kısmını yetiştirebiliyorlardı. Fakat bana göre bu örnek oldukça nadir görülen bir örnektir ve bu türden örnekler ortaya çıktığında, bunun nedeni, toprak haklarına adanmış ve bu hakların hayata geçirilmesine dönük adım

* *milpa*: Latin Amerika'da Meksika'nın ortasından başlayıp Kosta Rika'nın kuzeyine kadar uzanan, Mezoamerika denilen bölgede uygulanan bir tarım yöntemi – ç.n.

atan bir hükümeti ortaya çıkarmaya yetecek kadar güçlü bir toprak hakları temelli halk hareketinin varlığıdır. Sizlerin de bildiği üzere, dünya başarısız toprak reformlarıyla doludur; genellikle de toprak alıkoyma sınırı olarak adlandırılan bir şey söz konusudur. Bunu bana birisinin Filipinler'deyken açıkladığını hatırlıyorum; bir toprak reformu ekibi ile birlikte seyahat halindeydiler ve radyoda haberler açtı; el koyulup kiracılara dağıtılmadan önce ne kadar toprağın elde tutulabileceğinin sınırını belirliyorlardı; sonrasında –sınırım bunu açıklamaya hakkım var; bütün bunlar uzun zaman önce, 1970'lerin ortasında– toprak alıkoyma sınırını yirmi hektar olarak ilan ettiler ki bu çok fazla pirinç yetişen toprak demekti. Toprak reformu ekibi alkışlarla karşılandı çünkü herkesin elinde on ila yirmi hektarlık bir toprak vardı ve toprak sahipleri, topraklarının en ufak bir parçası bile ellerinden gitmeyeceği için mutluydular. Dolayısıyla, bir toprak alıkoyma sınırınız varsa şayet, insanlar açısından bu toprakları kendi kuzenlerine, çocuklarına, yeğenlerine bölüştürmenin ve kimsenin toprağının ilan edilen alıkoyma sınırını aşmamasını sağlamanın yüzlerce yolu mevcuttur. Bu anlamda, hükümet kaynaklı toprak reformlarının büyük kısmı aslında ölü doğar ve bunun nedeni de halkın kitlesel bir baskısından ya da fiili bir devrimden kaynaklanmamış olmalarıdır. Bahsetmek istediğim diğer mesele, özellikle içinde yaşadığımız neoliberal uğrakta, IMF ve Dünya Bankası ekonomistlerinin ekonomik ilerlemenin tek yolunun en yüksek getiriye sahip toprakları arayıp bulmak ve ardından bunun bir piyasa, isteyen kişinin istediği yerde toprak satın aldığı bir ulusal pazar yaratması olduğuna inanmalarıdır; bunun anlamı, ne idüğü belirsiz kişilere açık tapular verilmesidir; yani dönüp dolaşıp Hernando de Soto'nun** zihniyetine varıyoruz. Meksika'da yapılmaya çalışılan şey, bütün bu küçük toprak parçalarına birer tapu vermektir ve Hernando de Soto, köylülerin herhangi bir küçük işletme kurmaya dönük bir kredi almak için bu tapuları teminat gösterebileceğine inanıyordu. Gerçekte

** Hernando de Soto (1495-1542): Avrupalıların Amerika kıtasının iç bölgelerine, bugün ABD'nin yer aldığı topraklara ulaşmasını sağlayan İspanyol işgalci denizci – ç.n.

ise, bu tapu dağıtma işlemi, toprağın, o topraklardan bir küçük toprak sahibinden daha fazla kâr elde edebilecek olmakla birlikte bunun muhtemelen önceden üzerinde doğrudan kontrole sahip oldukları bazı geçimlik ürünleri olan küçük toprak sahiplerinin güvencesiz hale gelmesi pahasına yapacak olan zengin girişimcilerin ellerinde toplanmasına yol açacaktı. Bu anlamda, bana, dünyanın en geniş çaplı projesi Dünya Bankası'nın toprak tapulama projesiymiş gibi görünüyor. Herhangi bir yetkili, Dünya Bankası'na, diyelim 49.99 Dolar ve bir kutu tahıl yollayabilir ve Dünya Bankası da onlara bir toprak tapulama seti yollayacaktır çünkü dünyanın dört bir yanındaki toprakları tapulamalarının nedeni, toprağın, yasalara dayanan, güvenceli, sözleşmeye dayalı bir yoldan piyasalaşmasını mümkün kılmayı hedeflemeleridir... Kısacası, toprağı bir meta haline getirmeye çalışmaktadırlar. Bunu söylerken, bugün artık Suudi Arabistan, Katar, Çin gibi ülkelerin Üçüncü Dünya'da çok geniş toprakları doksan dokuz yıllığına fiilen kiralayabilmesinin mümkün olmasının ilginç olduğunu düşünüyorum. Sonuçta ortaya çıkan şey, toprağın, sadece bir ulusal pazar dahilinde mülkiyet olarak mübadele edilebilir bir meta olduğu değil, aynı zamanda, toprak için, sizin aynı yer olarak gördüğünüz bir yerin yabancılara satılmış olabileceği bir uluslararası piyasanın var olduğudur.

Claire Gilbert: Toprak üzerine daha küçük bir ölçekte düşünürsek, sizin New Haven'daki çiftliğiniz üzerine bir şeyler okuyordum ve *The Art of Not Being Governed* kitabınızda "kaçış kültürü" ve yine, *Anarşizm* kitabınızda toprak sahipliği üzerinden sağlanan özerklik üzerine yorumlarınız açısından düşündüğümde, yazdıklarınız beni gerçekten etkiledi. Sorum şu: Sizin çiftliğinizi ve diğer küçük ölçekli hobi çiftliklerini ne dereceye kadar Batı'daki etkili direniş biçimleriyle ilişkilendiriyorsunuz?

Ben bunların pek de direngen şeyler olduğunu düşünmüyorum. [kahkaha atıyor] Sizin de söylediğiniz gibi, söz konusu olan bir hobi çiftliği ve bugün artık koyun yerine, yedi sekiz yıldır yanımda olan iki İskoç yayla ineğim, dekoratif süs bitkilerim, tavuklarım ve arılarım var; ve ben bunlarla

sadece kafamı rahatlatmak için meşgul oluyorum. Yaptığım şey, ki direniş ile ilişkilendirerek buna bir değer atfetmiyorum, bu toprağı –yaklaşık 12 hektarlık bir alan bu– "korumalı irtifak hakkı" kapsamına alacak denli çok sevdiğimi gösteriyor; böylece üzerine asla bir şeyler inşa edilemeyecek ve burası her zaman açık bir arazi ya da tarımsal toprak olarak kalacak ki çocuklarım açısından bu, toprağın değerinin düşmesi demek. Ne diyeyim, onlara geçmiş olsun. Gelgelelim bunun anlamı, orada hiçbir zaman bir Walmart ya da bir Sainsbury's mağazasının yükselmeyecek olmasıdır ve ben de toprağı dair doğruluğına emin olduğum ufak da olsa bir şeyler yapmış oluyorum.

Ж

çoğu direniş kendi adını söylemez

JAMES C. SCOTT biraz melez bir araştırmacı olarak biliniyor: kısmen siyaset bilimci, kısmen antropolog, kısmen tarımcı; bir "kaba Marksist", bir ihtiyatlı anarşist. Scott, 1950'lerin sonlarında Yale Üniversitesi'nde genç bir doktora öğrencisiyken, bir meslektaşı tarafından, Malezya'nın uzak bir köyünde bir alan çalışması yapma planının kendi kariyeri açısından intihar anlamına geleceği yönünde uyarılmıştı. Fakat onun bu deneyimi, on yıllar sonra yayımlanan ve çiftçiler tarafından devlet iktidarına kafa tutmak için kullanılan üstü kapalı teknikleri keşfeden, çağdaş direniş çalışmaları alanının kurulmasına yardımcı olan ve Scott'ı dünyanın önde gelen siyaset bilimcilerinden biri haline getiren *Weapons of the Weak: Everyday Forms of Peasant Resistance* [Güçsüzlerin Silahları: Köylü Direnişinin Gündelik Biçimleri] kitabının temelini oluşturmaktadır.

Scott, birincil odak noktası olan Güneydoğu Asya ile bağını kopararak, geçtiğimiz yılın Eylül ayında dokuzuncu kitabını yayımladı: *Against the Grain: A Deep History of the Earliest States* [Eşyanın Tabiatına Aykırı: İlk Devletlerin Derin Tarihi]. Bu kitapta Scott, ilk uygarlıkların nasıl oluştuğuna ilişkin uzun zamandır yerleşik inançları sorguluyor. Yine bu kitap, devletlerin çözüm ona "uygarlaştırıcı" araçlar olarak işlev gördüğü düşüncesine karşı şiddetli bir eleştiri görevini yerine getiriyor. Yale Üniversitesi'nde siyaset bilimi profesörü ve Tarım Çalışmaları Programı yöneticisi olan Scott, tavukları ve büyükbaş hayvanları ile ilgilenerek *New Haven* dışındaki bir çiftlikte yaşamını sürdürüyor.²⁷

²⁷ Francis Wade, gazeteci ve *Myanmar's Enemy Within: Buddhist Violence and the Making of a Muslim Other* [Myanmar'ın İçindeki Düşman: Budist Şiddeti ve Bir Müslüman Öteki Yaratmak - (Zed Books)] kitabının yazarı.

Francis Wade: Sizi araştırma alanınıza –devletlerin nasıl geliştiği, tebaalarını nasıl kontrol ettiği ve onlara o zamanlarda nasıl direnildiği meselelerine– ilk başta çeken neydi?

James C. Scott: Aslında bu yönelimim, benim Vietnam Savaşı'na karşı konuşmalar yapan bir yüksek lisans öğrencisi ve bir Güneydoğu Asyalı olduğum döneme kadar uzanıyor. Sékou Touré, Ho Chi Minh, Mao Zedung ve diğerlerinden büyülenmiş haldeydim ve bu türden bütün devrimci mücadelelerin, kendisini nüfusa yerini aldığı devletten daha otoriter bir biçimde dayatabilen daha güçlü bir devlete yol açtığını fark etmem ancak 1960'ların sonlarına doğru oldu. İlk kitabın *The Moral Economy of the Peasant* [Köylülerin Ahlaki Ekonomisi], köylü isyanını anlamaya yönelik bir çabaydı. Bu çalışma, devrimci olmayan direniş biçimleri –gündelik direniş biçimleri– üzerine olan sonraki çalışmalarımın yolunu açtı. Son zamanlarda ise devletin derin tarihi ile ilgilenir hale geldim ve bu meseleye yönelik bir önceki kitabım *The Art of Not Being Governed: An Anarchist History of Upland Southeast Asia* [Yönetilmeme Sanatı: Dağlık Güneydoğu Asya'nın Anarşist Bir Tarihi], Güneydoğu Asya'daki dağlık bölge halkının bir tarihiydi. *Against the Grain* kitabım, bunun doğal bir devamıydı fakat ben aynı zamanda buna ekolojik bir yön de katmak istedim. Araştırmacı çalışmalar –ister küresel ısınma isterse türlerinin soyunun tükenmesi nedeniyle olsun– bulunduğumuz yerlere ve bu yerlere nasıl gelmiş olduğumuza dair derin bir kuşku ortaya koyuyorlar. Daha bu sabah, hayvanların nasıl düşündüğü, akıl yürüttüğü ve nasıl birer fail olduğu üzerine yapılmış bütün çalışmaların, kendisini zeka açısından ayrı bir sınıf olarak gören bir tür –bizler– için ilginç bir açı sağladığını düşünüyordum. Derinlerde bir yerde, devlet biçimlerinin ve fosil yakıtlar kullanılmaya başlandıktan sonraki tarımsal yaşamın ekolojisinin bugün karşı karşıya olduğumuz sorunların bir kısmından kısmen sorumlu olduğuna dair endişeyi paylaşıyorum. Bu anlamda, devlet denen bu şeyin ve onun yerleşik mekânlardaki hayvanları, ürünleri ve insanları yoğunlaştır-

masının ilk başta nasıl kurulduğuna bakabilecek kadar geriye gitmeye kararlıyım.

***Against the Grain* kitabınıza yönelik bazı yorumlar, kitabı, devletin üzerine çok gitmekle suçluyorlar. Devlet, özgürlükleri sınırlayabildiği kadar özgürlükler sağlayan bir şey de olabilir mi?**

Bu mesele hakkında Fransız Devrimi üzerinden dikkatli bir biçimde düşünmeye çalıştım çünkü Fransız Devrimi, bütün yetişkin, en azından bütün erkek nüfusun oy kullanma hakkına sahip olduğu ilk dönemdi. Yine, Fransa'nın herhangi bir yerinde yaşayan herhangi bir kişinin, sınıfı, malı mülkü ya da mesleği ne olursa olsun, ulusal Fransız hukuku önünde eşit olduğu ilk dönemdi. Devrim sonrasındaki Fransa büyük bir özgürleştirici devletti fakat ondan öncesinde devlet, nüfus açısından sadece feodal düzenin farklı parlamentoları ve farklı sınıflar üzerinden erişilebilen bir şeydi. Devrim olduğunda, devlet ilk defa bütün yurttaşların erişimine açılmış oldu. Bu, yurttaşlığın doğuşuydu ve Napolyon idaresindeki nüfusun topyekûn seferber edilmesini mümkün kıldı. Dolayısıyla elimizde, hem topyekûn savaşa dönük örgütlenme ve seferberlik hem de Fransız Devrimi'nin yol açtığı ilerlemelerle bütünüyle bağlantılı özgürleşme var.

Against the Grain kitabıma yönelik eleştirel yorumların bazılarında itiraz ettiğim şey, bu yorumların, avcı ve toplayıcıların kendi varlıklarını devam ettirmek ya da Danimarka refah devletine katılmak gibi bir seçeneğe sahip olduklarını varsayıyor gibi görünmeleridir. Avcı ve toplayıcılar, bir tarımsal otokrasiyi bir diğerine tercih ediyorlar ya da daha ziyade birine katılmaya zorlanıyorlar. Devlet, bazı refah yönlerine sahip olduğu kadar, aynı zamanda onun için zorunlu olan tek şey, kendisi için yararlı olabilecek bir nüfusu merkezde tutmaktır.

***Weapons of the Weak* kitabınız, elit iktidarına toplumun en savunmasız kesimi tarafından direnilen maddi ve ideolojik yolları keşfe çıkıyor. Bu Malezya köyüne, özellikle bu direniş araçlarını görmek için mi gitmişsiniz?**

İşin aslı, *Weapons of the Weak* kitabım, bazı anlamlarda ve kısmen devrimci hiçbir şeyin gerçekleşmediği bu Malez-ya köyündeki iki yıllık alan çalışmasına dayanıyor olması nedeniyle, benim en fazla gurur duyduğum kitabım. Yine, köylülerin kullanmakta olduğu araçların, sadece ideolojik, üstü örtülü direniş araçları olmadığına da farkına vardım. Hiçbir yurttaşlık hakkı olmayan insanlar, yani bugün dünya nüfusunun büyük kısmı için verilen mücadeleler, bir anlamda her daim maddi mücadelelerdi. 1650 ila 1850 yılları arasında Birleşik Krallık'taki en yaygın suç, yasa dışı avlan-maydı. Yine, burada insanlar hiçbir zaman Londra'ya büyük yürüyüşler, parlamento dilekçeleri, isyanlar gibi şeylere kal-kışmadılar – bu mücadele, ortak mallar üzerine iki yüzyıldır süren ve köylülük açısından gündelik temelde gerçek ka-zançlar sağlayan bir mücadeleydi. Benzer şekilde, bir toprak işgali ile gecekonduculuk arasındaki farka bakalım: gece-konducular herhangi bir kamusal talepte bulunmazlar, fiili sonuçlarla ilgililerdir. Aynısı, orduya isyan etmek yerine, askerden kaçmanın kamusal bir isyan olması nedeniyle, as-kerden kaçmak açısından da geçerlidir. Bu anlamda, tarihte-ki isyanların büyük kısmının kendi adını söylemediğini ve aslında pek çoğunun da krala ya da Çar'a açık bir bağlılık yoluyla örtbas edildiğini kavramaya başladım. Bana öyle geliyor ki tarihçiler, formel örgütlenmelere ve kamusal gös-terilere önem vererek, tarihteki direniş eylemlerinin büyük kısmını gözden kaçırmışlardır.

Peki, Malezyalı köylüler tarafından memleketlerine kullanılan bu "silahlar" – ayak sürüme, kaytarma, dedi-kodu– güçlü siyasal kurumlara sahip Amerika Birleşik Devletleri gibi bir gelişmiş ülkede de kullanılıyor mu?

Söz konusu gelişmiş ülkeler olduğunda, siyasetten bütün-lüklü bir yabancılaşmadan ve fazlasıyla yozlaşmış ve dani-şıklı dövüş içeriyor olarak görülen bir arenada mücadeleye gönül vermeye yönelik isteksizlikten bahsediyoruz demektir. İşbu yabancılaşma ve geri çekilme hali, direnişin en yaygın biçimleridir zaten. Doğu Avrupa'da bunu "iç dünyanda göç" olarak adlandırıyorlardı – düşünecek başka şeyler bulmanız gerekiyordu çünkü kamusal alan üzerine kafa yormak umut

vermeyen bir şeydi. Hobsbawn'ın dediği gibi, köylülerin hedefi sistemi kendi aleyhlerine en az işleyecek şekilde çalıştırmaktır – sistemi yenemezler fakat ortadaki kuyunun yanından dolanabilirler. Bu Malezya köyünde keşfettiğim bir diğer şey, halkın kendisini farklı çevrelerde başka şekilde sunma –yoksulların köyün eliti ile olan uzlaşmalarını ve suç ortallıklarını başka şekilde sunma, kendi aralarında iktidarla konuştukları zamandakinin tam tersine konuşma– biçimleridir. Bunlar, her yerde gündelik hayatlar içinde olan şeylerdir. İktidar içindeki anlaşmazlıklar ne kadar büyükse, kendini başka türlü sunma hali de buna bağlı olarak o kadar büyür. İşte bunlar benim üzerine yazmış olduğum "gizli senaryolar"dır.

Fakat ayak diremenin sadece güçsüzlerin bir yeteneği olmadığını, bürokratlar tarafından da kullanıldığını hatırla turalım. Massachusetts'te uzun zaman önce, eyalet yönetimi, sosyal yardım harcamalarını azaltmak istediğine karar verdi. Fakat bunu açıktan yapmaya cesareti yoktu ve sosyal yardım kriterlerini ve aylıklarını resmen değiştirmek siyasi açıdan çok zor olacaktı. Böylece şunu yapmaya başladılar: insanlara uzun formlar doldurarak, sosyal yardım bürolarının açık olduğu saatleri çocuklu anneler açısından mümkün olan en uygunsuz saatlere ayarlayarak, bir dizi üstü örtülü engeli işe koşarak ya da çoğu insanın bu şeker dükkanına asla ulaşamayacağından emin olacak şekilde, isterseniz bunlara elitlerin gündelik direnişi diyelim, esasen, bürokratik süreci son derece eziyetli bir hale getirdiler. Bu anlamda, bu direniş türü güçsüzlerin yegane silahı olabilir fakat elitlerin sahip olduğu pek çok silahtan biridir de.

Siz Güneydoğu Asya'daki devlete karşı direnişe bütün bir kitabınızı ayırdınız. Fakat ben, zaman zaman, bazı topluluklar arasında, onsuz toplumun parçalanacağı düşünülen güçlü bir otoriteye dönük neredeyse koşullanmış bir tutkunun varlığını da seziyorum. Tayland ve Filipinler, aklıma gelen iki yakın tarihli örnek.

Kamuoyu düşüncesi üzerine bir uzman olduğumu iddia etmem fakat Tayland'ın kozmopolit, eğitimli orta sınıflarının

halk yanlısı seçilmiş hükümete sırtını dönmeleri ve bir askeri idareye sahip olmaktan çok mutlu olmaları beni de afallattı. Benzer şekilde, Filipinler'de Duterte'ye karşı bir ayaklanma olmaması gerçeği de, demokratik özgürlükler pahasına kanun ve nizama yönelik aynı tutkunun bir parçasıdır. Myanmar'da ordunun uzun erimli hedeflerinden biri, kamuoyu açısından, halkta, güçlü bir ordunun iktidarda bulunmaması ve elinin serbest olmaması durumunda ülkenin parçalanacağı korkusu yaratmaktır. Bu tutku yukarıdan aşağıya doğru serpilip geliştiriliyor. Aung San Suu Kyi'nin bütün çevre uyruklar ile ateşkes gerçekleştirmek istediğini hissediyorum çünkü Suu Kyi, temel mesele olan ulusal güvenliği kontrol altına almak istiyor ve bana göre, ordu ise parçalanma ve çatışmaların alevlenmesinden çok memnun çünkü böyle olması da onların çıkarına.

Bu sözüm ona cömert kampanyalar –Myanmar'daki ateşkesler; Duterte'nin Filipinler'de uyuşturucuya karşı savaşı– acaba devlet iktidarını bu ülkelerin güçten yoksun olduğu bölgelerine nüfuz ettirme stratejileri olabilir mi?

Bütün devlet müdahaleleri ve iktidarın yayılması durumları, devlet elitleri tarafından, nüfusun çıkarına olan cömert bir hamle olarak görülür. Buradaki rasyonalite aslında salt kötülüğe yaslanıyor değilse de, yine de devlet iktidarının tebaası aleyhine nüfuz alanını genişletmesiyle sonuçlanması muhtemeldir. Filipinler'de, devlet iktidarını Mindanao ve Sulu Yarımadası'na doğru genişletmeye dönük çaba, 1950'li yıllardaki Başkan Magsaysay'a ve önceden Müslümanların yaşadığı bölgelerdeki köylülerin başka yerlerde yeniden iskan edilmesine kadar uzanan şekilde Filipinler rejimlerini karakterize eden bir şeydir. Dolayısıyla rejime yakın görünen nüfusları, bir devletin, potansiyel açıdan düşman olarak görülen çeperdeki nüfusların arasına taşımaya yönelik bu çaba, Güneydoğu Asya'nın tamamında söz konusudur. Bunu, Endonezya'daki göç ettirme çabalarında ve Vietnamlıların Kinh azınlık etnik grubunu tepelik bölgelere taşıma çabalarında görürsünüz. Bu neredeyse ulusal siyasetin kendisi du-

rumundadır. Bunların bir kısmı teşviklerle ve finanse edilerek gerçekleşirken, bir kısmı ise gönüllüdür.

İlk devletler, ya müttefik olmak ya paralı askerlere dönüştürmek ya da aralarına mesafe koymak zorunda oldukları diğer halklardan oluşan bir çeper ile baş etmek durumundaydılar. Bugün ise, son yüz elli yılda yaşanan nüfus patlaması, hem tepelik alanlarda plantasyonlar kurmak hem de yeni yerleşimler vb. kurmak için kullanılabilecek topraktan yoksun ova nüfuslarının var olması anlamına geldi. Bu çeper, bir anlamda, çoğunluk nüfuslarının çeperlere kaydırılması yoluyla büyük ölçüde kontrol edilebilmektedir. Fakat bugün, modern teknoloji, yollar ve ulaşım, devletin kendi iktidarını önceden mümkün olmayan biçimlerde nüfus ettirmesine izin veriyor. Bana göre, devletin bu kontrole ne derece sahip olduğu, Güneydoğu Asya boyunca çok önemli ölçüde değişkenlik gösteriyor. Örneğin, Laos'un birkaç vadi bölgesi hariç büyük kısmı, devlet-olmayan mekânlardan oluşmaktadır.

Devlet oluşumunun ilk sürecindeki bir şeylerin, Güneydoğu Asya'da totaliterlik ile demokrasi arasındaki bu sürekli salınma bir açıklama getirmesi mümkün mü?

Ben, şayet bu soruya yanıt arayacaksak, İkinci Dünya Savaşı'na ve iki savaş arasındaki ilk bağımsızlık tarihine bakmak isteyeceğimi tahmin ediyorum. Özel olarak Myanmar'ı düşünürsek, askeri seferberliğin Burma devletinin ilk kuruluşunun kesinlikle kritik bir parçası olduğu açıktır. Bu durum kısmen Endonezya için ve fazlasıyla Vietnam için de geçerli. Bu yerlerin pek çoğunda güçlü sayılabilecek ve yönetmeye ve pek çok örnekte de ekonomiyi idare etmeye alışkın orduların meseleye baştan dahil olduğu görülüyor. Bu anlamda ben, çok öncesinde kurumsal bir askeri tahakkümün var olduğunu ve ardından da, ordunun kendisini ulusun kurtarıcısı ve ruhu olarak sunduğunu düşünüyorum.

Bununla birlikte, bahsettiğimiz salınım toplumun istikrarı açısından şiddetli kaygılara yol açıyor ve ulusal liderler de, demokrasinin etnik, dini ne olursa olsun uzun zamandır varlığını koruyan toplumsal düzenleri altüst edeceği korkusu

üzerine propaganda yapmakta ustalaşıyorlar. Bugün Myanmar'da bu durumun ölümcül sonuçlarına şahit oluyoruz.

Eğer Güneydoğu Asya'daki hangi ülkelerin en derin ve en uzun açık demokratik siyaset deneyimine sahip olduğunu soruyorsanız, bugün için yanıtım, Filipinler ve Tayland'ın yanı sıra kayda değer ölçüde Endonezya olacak. Buradaki mesele, barışçıl demokratik siyasal rekabet şartlarında daha uzun bir görelî istikrar deneyiminin ulusun parçalanacağına yönelik korkuyu azaltacağıdır. Açık demokratik siyaseti bir kademeli eğitim süreci olarak düşünüyorum. Diğer yandan, eğer sürekli bir otoriter yönetim dönemi yaşıyorsanız, o halde muhalefet etmenin yegane biçimleri, fazlasıyla yıkıcı ya da silahlı olmak durumundadır ve bu da, Burma ordusunun kendisine karşı izin verdiği yegane muhalefet türünün silahlı ayrılıkçı hareketler olduğu düşünüldüğünde, bir tür kendini gerçekleştiren kehanettir. O halde, aslında, ülke parçalanacaktır. Bu bir anlamda, askeri idarenin bizzat yarattığı bir siyaset karakteristigidir.

Myanmar meselesinde, Suu Kyi'nin başını çekmeyi umduğu bu sözüm ona demokrasiye anlaşmalı geçiş de bir sorun ortaya çıkarmaktadır: ordu, doğal kaynakların büyük kısmını yabancı şirketlere kiralamış, ülkenin dört bir yanındaki toprakları ve işletmeleri ele geçirmiş ve kendisine ve yetkililerine devretmiş durumdadır. Bu geçişin önümüzdeki sekiz yılda ya da devamında başarılı olsa bile, henüz ordu ya da yabancı şirketler tarafından uzun vadeli kiralamalar üzerinden ele geçirilmemiş ve mülk edinilmemiş pek fazla yerin kalabileceği konusunda emin değilim. Bu durum, demokratlar açısından her yönden kötümüş gibi görünüyor.

Myanmar'ı uzun zamandır takip diyorsunuz. Bu ülkede demokratikleşme sürecinde etnik-dinsel şiddetin yoğunlaşmasına şaşırdınız mı?

Ben her zaman, Burma'ya ilk kez gittiğimden bu yana, genel olarak Müslümanlara karşı akıldışı bir korku olduğuna vurgu yaptım. Bu bir tür histeri nöbetidir – bu insanlar kadınlarımızı çalacaklar! – sanki kadınlar [çoğunluk etnik grup olan] Burmalılarınmış gibi. Özellikle erkeklerle ve Bu-

dizm'in Burmalı yorumuyla bağlantılı olarak derin bir kültürel yok olma korkusu mevcut ve bu korku, Burma devletinin karşı karşıya olduğu bütün gerçek tehlikeler ile orantısız büyüklükte görülen bir korku.

Güneydoğu Asya'nın, en azından Endonezya'da 1965 yılı sonrasında gerçekleşen katliamlardan beri şahit olmadığı şeylere baktığımızda, kitlesel bir insani trajedinin geliştiğine kuşku yok. Bana öyle geliyor ki, Endonezyalılar, tıpkı Türklerin Ermeni katliamı ile uğraştıkları gibi, gelecek yüzyıl boyunca bu katliamlar ile ulusal bir gerginlik olarak uğraşmak durumunda kalacaklar. Rohingya'lar üzerine söylenebilecek diğer şeyler, onların insan oldukları ve onlara birer büyükbaş hayvan gibi ya da daha kötü biçimde muamele edildiğidir – yarım milyondan fazla kişi sürüldü, evleri yakıldı, yaşamları imha edildi. Toz duman geçtiğinde, herhangi bir Burma rejimi, ordunun ve ordunun müttefiki milislerin her zaman sorumlu tutulacak olması nedeniyle bu devasa insani trajedi ile her zaman uğraşmak durumunda kalacaktır. Ulusal gerginliklerden birisi budur. Ben burada, açıklaması gereken çok sayıda soykırıma sahip olmayan bir ulusun üyesi olarak konuşmuyorum – Amerika Birleşik Devletleri kesinlikle soykırım yapmıştır. Fakat Burma, aynı zamanda açıklaması gereken bir soykırıma sahip.

Nüfusun farklı kesimlerinden oluşan bu türden bir kitle nasıl etnik temizliği desteklemek için gösteri yapar hale geldi? Bu, yoktan var olabilecek bir şey değil.

Aslında, Müslümanlara yönelik, Rohingya krizinin çok öncesine dayanan derin kuşku ve korku nedeniyle şaşkıyım. Bunu anlamadığımı itiraf edeyim. Rangoon'daki Hintli nüfusa, liman işçilerinin grevine ve sömürgeci dönem boyunca süren şiddete uzanan bağlantılar mevcut. Orada bir tarih yatıyor fakat ben sıradan Burmalılar arasındaki Müslümanlara yönelik bu türden yaygın bir korku nedeniyle şaşkıyım, bu anlamda, pes ediyorum. Fakat bu durumun, kendilerine özgü gündeme sahip Budist milliyetçiler, kendilerine ait tarihe ve derin ve gerçekçi köklere sahip kaygılara sahip Rakhine ve ordu tarafından desteklendiğini, beslendiğini ve tahrik edil-

diğini, bu korkunun bu faillerin hepsinin kendi iktidar taleplerinin ekonomiye ve devleti kontrol etmeye dönük taleplerinin somutlaşmasına yardım ettiğini söyleyebiliriz. Bu eğilimler, varlar ve derin köklere sahipler fakat hiç görülmemiş bir biçimde siyasal olarak seferber ediliyorlar. Yine, eğer Myanmar'a yönelik bir "dış" ekonomik tehditten kaygılanılsaydı, o zaman, kuzey Burma'nın ekonomisinin tamamını kontrol eden Yunnan Çinlileri nüfusunun ve Çinli şirketlerin, Müslümanların bugüne kadar olduğundan daha gerçekçi ve daha somut bir kaygı kaynağı olması gerekirdi.

Bunun nedeni belki de yeni bir toplumun yaratılmasının – bunu yapma kapasitesini uzun zaman reddetmiş bir çoğunluğun izlediği bir devlet idaresinin– bir yan ürünü olabilir mi?

Güneydoğu Asya'da, ulusal sınırların dışına taşan Rohingya gibi pek çok grup mevcut. Güneydoğu Asya'nın dışında, buna en çarpıcı güncel örnek Kürtlerdir. Bana öyle geliyor ki, eğer ayrılıkçı savaşlar istemiyorsanız, o zaman, uluslararası sistem açısından bunlardan kaçınmanın tek yolu, kültür, dil, eğitim vb. gibi meseleler –sınırlarının dışına taşılacak ulusların egemenliğini tehdit etmeyen biçimde bir halkın kültürel kaynaşması için ele alınması gereken bir dizi mesele– üzerinden sınır-aşırı birliktelik biçimleri icat etmektir. Kürtler, Rohingya, Hmong ve çok sayıda küçük etnik grup için bunun gibi bir şeyler icat etmemiz gerekiyor.

Burma ordusu, Rohingya üzerine bu saldırıyı 30 yıl önce sonlandırabilirdi ve uluslararası basın da bunları görmemiş olurdu. Fakat dünya öylesine yakından bütünleşmiş durumda ki bütün uluslar, çaresiz haldeki azınlık gruplarına karşı yaptıklarının yanıtını vermek zorunda kalacaklar. Myanmar'da olan şey üzerine ufacak bir bilgi sınırlamasının yol açacağı tek şey, bu uluslararası merakı cezbetmek olacaktır ve ne kadar fazla merak olursa o kadar iyidir. Temel insan haklarını ihlal etme konusunda ise, saklanabilecekleri tek bir delik bile kalmamalıdır.

